ناول

کافره

لیک

امین مسرور

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

کافره

لیکوال

امین مسرور

2021.01.22 08:32

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب چاري د ليکوال په حق کي خوندي دي

- کتاب :: کافره
- ليکوال :: امين مسرور
- کمپوز :: خليل الله تصميم
- مخ پاڼه :: بسم الله خيالي سنځاوی
- تعداد :: 500
- خپرونکی :: سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه
- پبلشر :: بک پلس
- چاپ کال :: 2020 ع
- بیه :: 180

د موندلو درک : السراج بکس، جناح سينټر جناح روډ کوټه

اباسين کتاب پلورنځی، قصبه کالوني سټاپ کراچي

کتاب پلورنځی، شيراني مارکيټ عبدالستار روډ کوټه

تکتو کتاب کور، کاسي روډ کوټه

کتاب کور، يونيورسټي روډ، پخوانی اورکزی پلازه، اوسنی

امين پلازه بيسمنټ، ارباب روډ ته نژدې، پېښور

پښتو اکيډمی بک شاپ، پېښور يونيورسټي، پېښور

غزنوي کتب خانه کندهاري بازار کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټاکنه

د خپل پلار ارواښاد
عزيز الله توخي (ببرک خان)
په نوم چې تول ژوند يې په کړاوونو کې تېر شو
روح يې ښاد پر ګور يې نور

امين مسرور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپل ګران خوږ او د ورور په څېر ملګري اروابناد شهید نسیم خان کجیرزي (کاکړ) و سپېڅلي روح ته ډالۍ چې له ماشومتوبه بیا تر شهادته راسره د ژوند شپې سبا کړې او آخر پر لسم جنوري 2012 د علمدار روډ په بمي چاودنه کې له موږه د تل له پاره بېل شو. روح یې ښاد پر ګور یې نور

امین مسرور

2021.01.22 08:33

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امین مسرور ناول "کافره"

په کتاب تبصره ډېر ګران کار وي، په خصوصي ډول هغه چي څوک ملګرى درته ووايي چي په دې کتاب څه اوليکه. ماته زرګي عليخېل ددې ناول سافټ کاپي را ايمېل کړه او ويل يې چي د ليکوال وړومبى تخليق دى او ناول دى- زۀ ورته خوشحاله په دې خبره شوم چي اوس پښتانه ليکوال د ناول ژانر ته توجه کوي اوليکي يې. ښه ښه ناولونه په کي تخليق شول- خوګرانه داوه چي څه به پرې ليکم او څنګه به ليکم- ما ناول نيم اولوستلو چي په کلي کي مي دوه غمونه پرله پسې اوشول-او داسي کار اوځنډېدلو- ولي چار دي ښه وي ليکوال امين مسرور او زرګي عليخېل ېږغ اونۀ کړو او نۀ يې خفګان ښکاره کړو-

ناول دلچسپ دى او کيسه يې هم ډېره غم لړلې ده-د دې ناول کيسه د افغانستان د نيم اولس يا د ټولي پښتونخوا د نيم اولس کيسه ده- د تېرو سلو کالو نه زيات وخت تېر شو چي په دې سيمه امن نشته، هر خوا اور دى او تباهي بربادي شروع ده- د سيکهانو ظلمونه د انګرېز د راتګ سره ختم شول، خو د فرنګي ظلم شروع شو- د فرنګي او سيکهانو دا فرق ۆ چي سيکهانو تشه بربادي،مرګ، ژوبله اولوټ مار کولو، ولي د فرنګي سره جديد تعليم، پرمختګ او ترقي هم راغله- ولي د ازادي غوښتونکو خلاف ظلم وستم کم شوي نۀ دي-کله چي د فرنګي نه خلګو ځان خلاص کړو خو د هغوى استعماري پاليسي ختمه نۀ شوه او په دې سيمه کي لاس وهل لازيات شول-د هغوى پاليسي امپيريالستي او کيپټليسټ وه چي د مظلوم اولس د درد دوا يې نۀ لرله- د دوى دغه لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

وهني وې چې په عکس العمل کې ترقي خوښونکي او کميونسټ نظام ته خلک راغب شول او زلمي کهول یا نوی کهول ته دغه لار غوره ښکاره شوه او خپله سوکالي او په مختک یې په کې لیدلو.

دغه نوی کهول چې موږ ورته منورین ویلی شو د نوي او جدید دور زېږون وو- او د دوی خلاف یورپي یا امپیریالسټ او کیپیټلسټ ملکونو ډېره ناروا او سخته پراپیګنډه شروع کړه- په شریک هندوستان یا د تقسیم نه اګاهو فرنګي د "وهابي" اصطلاح ایجاد کړې وه او د خپلو مخالفو مسلمانانو عالمانو او دیني ډلو خلاف یې استعمالوله- یعني د مذهب استعمال یې د ترقي خوښونکو او کمیونسټو د اثر کمولو لپاره او په شریک هندکې د مخالفو علماؤ له پاره په کار راوستله- د نوي او جدید دور عالمانو ته به یې "وهابي" ویلو- چې اوس هم ډېر ساده خلک په دغه اصطلاح دوکه خوري- او یوه بله اصطلاح یې د ترقي خوښونکو له پاره د "کافر" او کمیونسټ خوښه کړې وه- د فرنګي پلوي ملایانو او عالمانو به کمیونسټ او ترقي خوښونکي بې دینه او کافر بلل- او دغه رنګ ډېر خلک په دې جنګ کې خوار شو- اوس ټول په جمع دې ته پردی جنګ وایي- د طالب او مجاهد اصطلاح چې ډېري سپیڅلي نامې او اصطلاح ګاني دا سي استعمال شوې چې نوی نسل یې نور هم بد ظن کړلو او د پښتنو په دې سیمه د لویې تباهي سوب شوې-

ورور د ورور دښمن شو- ماته ښه یاد دي چې په اوویایمه لسیزه کښې د افغانستان د ګردیز ولایت ډېر افغانان د ځره ګانو په ډول دلته کارونو ته راتلل- دوی به په سوات کې په باغونو او پټو کې کار کولو- لښتي جوړول، بوټو له ډوغلي کنستل او په کلو کې به یې خلکو له کوهي کنستل- دوی به د کلو په حجرو کښې پاتي کېدل او د کلي د خلکو مېلمانه به وو یا چې چاله به یې کار کولو د هغوی مېلمانه به وو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

داسي زموږ کلي ته هم راغلي وو او دوه کوهي يې موږ له کنستلي وو. په اول ځل چي راغلي وو نو دا به د کال ۱۹۷۳-۷۴ زمانه وه. چي موږ له يو څاه يې کنستلو. په دوی کښي دوه وروڼه "وزير ګل" او بل "يار خان" هم شامل وو. يار خان کشر او وزير ګل مشر وو. يار خان په دغه زمانه د لسم ټولګي طالب علم ؤ. موږ چي به د سکول نه راغلو نو دوی سره به مشغليدلو. دواړو وروڼو به ښې ټپې کولې او ډېر خواږه اوازونه يې وو. او د کوهي د بيخ نه به يې ډېر خوږ غږ ازانګې کولې. دوی لاړل او په دويم ځل چي کله راتلل نو د ۱۹۷۶-۷۷ او ۷۸ زمانه وه په افغانستان کي د انقلاب ازانګې وې، حالات غير يقيني وو. کله چي دوی راغلل نو موږ يو بل کوهی کنستلو. دغه "وزير ګل" د يو بل ملګري "اغا ګل" سره راغلو. وزير ګل به لکه زموږ پښتو ويله او اغا ګل دغزني پښتو ويله. يار خان د بل ملګري سره راغلو او هغه هم زموږ په حجره کي ديره شو. وزير ګل او اغا ګل به يار خان او د هغه ملګري ته کافر ويل. يار خان دغه وخت دوولسم پاس کړی ؤ، ولي وزير ګل هم هغه شان ؤ. او ټول تعليميافته يې کافر بلل. د جديد تعليم خلاف او يو پوخ ملا ؤ. يار خان بيرته افغانستان ته لاړ شو او وزير ګل په کوهي کنستلو تادي کوله، ويل به يې زر ځم چي دغه کافرانه ښځه چرته اونه تښتوي. په افغانستان کي انقلاب راغلی ؤ. ورور د ورور دښمن ؤ. تعليم يافته چي ترقي غوښتونکي وو د جمهوريت ملګري وو او د ملک ترقي يې غوښتله. بل اړخ ته قدامت پرست د ايمپيريالسټ ملګري وو. د افغانستان نه يې څه جوړ کړل ستاسو په وړاندي دي.

بهر حال زما مطلب د دې کيسې نه دا ؤ چي کوم ناول ستاسو په لاسو کي دی ګو چي افسانوي ليکنه ده، ولي د حقيقت عکاس دی. زموږ په اولس کي د بده مرغه خلک قران لولي خو په معنو يې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهېږي، ایمان پرې لري خو عمل پرې نهٔ کوي- او هم دغه د دې قام د
پاهي سوب دی- د دې ناول کیسه د دې سیمي کیسه ده، کردارونه یې
پاپېره زموږ سره موجود دي- زهٔ په دې ناول ډېر څه ځکه نهٔ وایم چې د
لیسې خوند ته نقصان او نهٔ رسي- په کیسه کې ګام په ګام تلوسه
وجوده، او د کلو نامې یې معلومي دي پلاټ یې ساده دی، پېچیده نهٔ
ی- لیکوال کردارونه او د هغې شالید یې نهٔ دی بیان کړی- ولي پوهېدل
رې ګران نهٔ دي- وحدت تاثر یې هم برقرار ساتلی دی او لکه د اوږدې
و طویلي افسانې سره جوت والی ښایي- اختتام یې هم لکه د پښتنو
عام ژوند لویه ټریجیډي ده او ډېر په غم سره پای کېږي او تر ډېره وخته
ې کردارونه د زړهٔ نهٔ اوزي او سترګو سترګو ته کېږي- په دې ناول کې د
ښتنو ښځو کردار او رول هم جوت لیدلی شي- یوې ښځې ته تعلیم
افته په کوم نظر ګوري او بې تعلیمه ورته څه مقام ورکوي، دا هم تاسو
یدی شی- دا یو ښه د وخت سره سم ناول دی او الله دي او کړي چې د
مین مسرور په پیغام لوستونکي پوهه شي او مرام او مومي-

خاوري

رشید احمد (پېښور، نېټه 2020-10-10)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسرور "کافره"

که څه هم سهيلي پښتونخوا د نظم له لاري ډېر نوموړي ستوري د پښتو ادب و اسمان ته پيرزو کړي دي نو داسي يې په نثر کي هم ډېر ادبي لعلونه د ښکلي پښتو د غاړي په هار کي پيودلي دي. د پښتو ادب د نثر په مقابله کي شعر زيات تخليق شوی دی، څېړونکي د دې لامل د پښتون وطن تېر او روان داوړدې مودې پردی جنګ ښيي. هم دا خبره زياته روښانه ښکاري چي واقعي هم پښتون قام له تېرو پنځو لسيزو راهيسې د خپل بقا د ساتني د پاره خپل سر او مال دواړه قربان کړي دي نو هم داسي د قلم خاوندانو د قلم سياهي د قام پر ښېګړي، سوکالۍ، بقا او روښانه سباوون ګار کړې ده. زما په فکر د قام په دې غميزه به د پښتو ژبي هيڅ يو ليکوال داسي نه وي چي قلم يې د توري کار نه وي کړی.

په لر او بر پښتون وطن کي چي کوم حالات له تېرو پنځو لسيزو راهيسې روان دي د هغه اثرات زموږ پر ادبياتو او فنون لطيفه ډېر ژور اثرات پرې ايښي دي. که شاعر دی که کيسه ليکونکی، سندرغاړی، موسيقار که اداکار دی، هريو تر خپل وسه د دې حالاتو د مخنيوي د پاره په مړانه هلي ځلي کړي دي يا بيا په څه نا څه شکل يې و اولس او نړۍ ته وړاندي کړي دي. خبره د پښتون وطن د حالاتو روانه ده نو د پښتو ژبي ځوان ليکوال د دې حالاتو تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا چي کوم عوامل شتون لري د هغه و بربنډه کولو ته يې ملا تړلې ، د شعر او کيسه ايز ادب له لاري لګيا دي د دې علت دارو درمل ل غواړي.

زموږ د عصر ځوان او ګران ملګری شاعر ښاغلی امين سرور چي زه يې له ډېري اوږدې مودې راهيسې پېژنم، د سهېلي ستونخوا د کيسټ (پيټې) د نړۍ يو معروف شاعر دی، په سوونو ندري، کاکړۍ غاړي او ټپې يې د پښتو نوموړو سندرغاړو زمزمه ړي دي. زموږ دا پېژندګلوي زموږ تر منځ هغه وخت نوره ټينګه نته پيدا کړه کله چي موږ يو څو ملګرو لکه زه راقم الحروف ړګی عليخيل)، ښاغلی عباس شاه مخلص، ښاغلی نذير اکسار، ښاغلی بلال سپرلی، ښاغلی فضل اشنا، ښاغلی بدالرحيم مرستيال او نعيم خان کاکړ په ګډه د پښتو ادب د ودې د ره يو تنظيم په عالمو چوک کوټه کې د **"سباوون پښتو ادبي ټولنه وټه"** په نامه بنسټ کښېښود، نو ښاغلی امين مسرور د لومړي ست ايښوونکو ملګرو په قطار کي راسره وږه په وږه ولاړ ؤ، يو ال يې د تنظيم صدارت هم په ورين تندي وکړو او نن سبا د تنظيم نرل سکتر هم دی چي تنظيم ښه په مينه او پښتني هوډ مخ په راندي بيايي.

ښاغلی مسرور چي خپل نوم يې حمدالله دی د کوټي په لوړ ارېز سيمه کي د مئ په ۲۸ مه نېټه په کال ۱۹۸۳ کي زوکړی دی. د کړي يې تر دوولسم ټولګي پوري کړي دي، په لومړي سر کي امين

2021.01.22 08:34

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسرور پلار د دهٔ د شاعرۍ خلاف ؤ، خو د پښتو ژبې مینې دی دومره مجبور کړو چې شاعري یې پټه او د امین توخي په نامه کوله. وروسته بیا د ځینو ملګرو په مشوره یې د امین مسرور تخلص ځان ته غوره کړو. د شعر د صنف سره سره د کیسه ایز ادب په خوا یې هم رجحان شته. هم دا کیسه ایز اثر "کافره" یې د دې خبرې ثبوت دی چې ښاغلی مسرور د شعر په طبع ازمایي کې خو بر لاسی دی چې دی، او س یې په کیسه ایز ادب کې هم بر لاسی تر لاسه کړی دی.

دا ناول چې ښاغلي مسرور ورته د "کافره" نوم غوره کړی دی زما په فکر د علامت سره سره د حقیقت سره هم ژوري ریښې لري. کوم حالات او واقعات چې په دې ناول کې بیان شوي دي هغه واقعي هم د پښتون وطن د تېرو او روانو حالاتو آئینه دي. نن هم پښتون که هغه د لر دی او که د بر، کډه په شا یو کوچاني ژوند تېروي. د مذهب او ستر‌ېتیجک ډیپت په نامه چې کومه نړیواله جګړه پر افغان پښتون وطن له پردو له لاسه وتپل شوه، دې جګړې په لکهونو انسانان له خپل وطنه کډه په شا په پردي وطن کې د ژوند شپې سبا کول یو تریخ حقیقت ته په مخه کړو. دې مهاجرت ډېري ریښتوني کیسې له ځان سره راوړې، دا ناول "کافره" هم د هغو کیسو څخه یوه کیسه ده چې ښاغلي امین مسرور ورته د ناول غوندي ژانر جامې ورپه غاړه کړې او د پښتون افغان وطن د کړکېچونو حالاتو د بیانولو حق یې ادا کړی. دا ناول د امین مسرور لومړی نثري طبع زاد اثر دی، زهٔ د دې ناول پر فني اړخ بالکل نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښېږم چې دا ښکلې او ښکلې ناول دی، لاکن دومره ضرور وایم چې د
ښتون افغان وطن د لوټي لوټي کېدو په ترڅ کې داسې ډېرې کیسې
نه چې زموږ د پښتو ژبې د کیسه ایز ادب د لیکوالو و تحریر ته په
نظار دي. د دې له مخه د سهېلي پښتونخوا نوموړو لیکوالانو لکه
وانښاد پرفېسر راز محمد راز، ډاکټر نصیب الله سیماب، فاروق
رور، ډاکټر لیاقت تابان، قادر مجرم او نورو لیکوالو د داسې
ښتونو کیسو د تحریر بنسټ ایښی دی نو ښاغلی امین مسرور هم
دوی په پلهٔ دا کار ته وړه ورکړه او د پښتو کیسه ایز ادب په هار کې
ې د "کافره" په نوم لعل وپیيي.

زهٔ ښاغلي امین مسرور ته پر دې ناول "کافره" چې د دهٔ
. مړی نثري هڅه ده، ډېره مبارکي او داد ورکوم او په دا هیله یم چې
سرور به د پښتون قام په غمېزه خپل قلم هم دغسې تاند ساتي او د
ښتو ژبې د بډایي توب په دې مقدس کار کې به خپله ونډه
ریکوي. په درنښت

زړګی علیخېل

سهېلي پښتونخوا کوټه

26/07/2020

2021.01.22 08:35

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال یاداښت

څه د خوند د کفر شپې وې، څه په خوند سبا کېدلې زه
کافر درتلم دیدن ته، ته کافره راوتلې

(عباس شاه مخلص

له ښه مرغه د پښتو ژبې د خدمت په هوډ دا دی ستاسو
لاسو ته زما مات ګوډ ناول در ورسېدی. زه د دې ناول د ښو او بد
پرېکړه نه شم کولای، دا زما لومړی نثري هڅه ده، خو دومره ضرو
وایم چې د دې ناول کیسه یوه ریښتونې کیسه ده. داسې ډېر
کیسې شته چې په لوی افغان وطن کې د ټېرو څلوېښتو کلو را هیس
بیا تر نن ورځې پورې چې کوم پردی جنګ روان دی، داسې کیس
زموږ دین، وطن، پښتو او پښتونولي ته ډېر نقصان رسولی دی
کومو خلګو چې د بل پردي په لمسون د دین مذهب په سپېڅلي نام
خپل وطن لوټې لوټې کړی، هغوی پر هغو خلګو د کفر فتوی
ولګولې، کومو خلګو چې د وطن، دین، مذهب او پښتونولي ت
ټولو زیات خیال ساتلی ؤ.

ما په دې ناول کې صرف دومره هڅه کړې ده چې زه هغه تېر
شوي حالات د یوې کیسې په څېر تاسو ته وړاندې کړم. کېدای شي
چې په دې ناول کې ډېرې نیمګړتیاوې وي، خو بیا هم باور لرم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړتیاوي به زما د پښتو او افغان وطن د میني په خاطر
ښتانه نظرانداز کړی.

زهٔ د زړګي علیخېل یوه نړۍ مننه کوم چي له ما سره په دې
کي ډېر زیات ستړی او مرسته یې راسره وکړه. زما ډېري
ړتیاوي یې راته په ګوته کړې، که چېري زړګی علیخېل نهٔ وای
باور لرم چي زهٔ د دې ناول لیکلو لائق نهٔ شوم کېدی. ورسره د
یکوال محترم رشید احمد صاحب یوه نړۍ مننه کوم چي په دې
یې سریزه ولیکله. خدای دې دوی آباد، سرلوړي او خوشحاله
دلته د خپل ادبي تنظیم "سباوون پښتو ادبي ټولني کوټي" د
و نړۍ نړۍ مننه کوم چي زهٔ یې و دې ناول لیکلو ته وهڅولم،
سید عباس شاه مخلص، عبدالرحیم مرستیال، نذیر احمد
سار، بلال سپرلی او نوروز لائق. ورسره ورسره د خپل کهاله زما
ن ورونه لکه نجیب الله خان، کریم خان، احمد خان، سیف الله
. زما نزدې ملګري لکه نعیم کاکړ، متین کاکړ، محمد قسیم
ړ، محمد ناصر کاکړ، محمد قیوم کاکړ، اسماعیل خلجی، فضل
ا، محمدالله هوتک، غلام محمد ارماني، خلیل الله تصمیم او
ضان ارماني. د دې ټولو کور ودانی وایم چي زما یې هر وخت ډاډ
رنه وکړه. نور مو پر خدای سپارم، وسلام

امین مسرور، کوټه

22-08-2020

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېل

۞

له سهار راهیسې توري دوړي وې، اسمان تک سور لکه په وینو چې سور وي، داسې ښکارېده لکه د قیامت ورځ چې وي، یو حال نهٔ معلومېدی چې څه کیسه ده، خلک حق حیران وو چې د خدای عذاب خو به نهٔ وي؟ د ماپښین دوې بجې وې خو داسې توره شپه جوړه وه چې ښی او چپ لاس نهٔ معلومېدی. د خاورو باران ؤ، دا سلسله هم داسې روانه وه چې د مازدیګري په خوا لږ لږ اسمان معلومېدل پېل شو، سرور د کلي خان ؤ، ماښام ناوخته خپل کورته راغی، د کوټې په دروازه کې ودرېدی، رنګ یې تک زېړ اوښتی ؤ، د سرور خان مائینه هوسۍ چې ټوله ورځ یې په انتظار تېره کړې وه چې څنګه یې پر خپل خاوند سترګې ونښتې نو یې پوښتنه ځني وکړه چې؛

"د ګل مینې پلاره! خېر خو دی، چېرې تللی وې". د سرور تر سترګو اوښکې د باران په شان توی شوې، په لستوڼي یې خپلې اوښکې پاکې کړې او ورته یې وویل؛

"وطن وران شو، نور دلته ژوند ګران دی، نن هغه کسان ټول وژل کېږي یا ورکېږي کوم کسان چې د وطن په مینه مست

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، د مذهب په نامه راپارېدلو وحشیانو پر ټول وطن قبضه کړې ده، نهٔ سپین ږیري ګوري نهٔ ځوان، نهٔ ماشوم او نهٔ سیاه سره، بس لګیا دي وایي اسلام په خطر کي دی".

خبره خلاصه نهٔ وه چي د کور دروازه وټکېدله، سرور خان بېرته له هم هغې دروازې وګرځېدی دباندي ورغی، په تورو دریشیو کي بې شمېره عسکر ولاړ وو، سرور ته یې وویل؛

"لاسونه پورته کړه". سرور هم لاسونه پورته کړل، له خُلې یې صرف دومره ووتل چي؛

"څوک یاست او څه غواړئ"؟

عسکرو هیڅ نهٔ وویل، د سرور سترګي یې ور وتړلې. په موټر کي یې سپور کړی، موټر مخ د ولایت په لور روان شو. رؤف چي د سرور خان د ترور زوی ؤ هر وخت به د سرور کره ؤ، خو په دغه ورځ بلکل نهٔ دی راغلی، اول هم د کلي خلګو پر رؤف شک کاوی چي رؤف د کلي خلک و یلغلګرو ته په لاس ورکوي خو چا نهٔ ورسره منله. هوسۍ چي دغه حال ولیدی د لېونۍ غوندي سر تور سر، لڅي پښې دباندي راووتله، چیغي ناري یې کړلې چي د ګل میني پلار چا یووړی. د کلي ژوند دی ټول خلک له کورو ورا ووتل. عزیز خان د سرور د اکا زوی هم له کوره ښهٔ په سره سینه راووتی، هوسۍ ته یې ډېر په قهر وویل؛

2021.01.22 08:36

(c) ketabton.com: The Digital Library

"کورته دننه شه، سر تور سر، لڅې پښې د پردو خلکو په منځ کې ولاړه یې". هوسۍ هم زر کورته ننوتله، د شپږو کالو ګل مینه چې دا په خبره هم سمه نه پوهېده په خپل توتله ژبه یې مورته یې وویل؛

"دادا! بابا څه شو، ماته یې ناوکۍ هم نه راوړه، له ما سره یې قول کړی ؤ".

هم دغه ویریې ؤ چې په ژړا ژړا کې ویده شوه، هوسۍ تر سهاره شپه په ویشه تېره کړه، د سهار سپېدې وچاودلې، اودس او لمونځ یې وکړی، د کلي ښځې ځي او راځي چې ښه مېلمه ورته جوړه وه، د غرمې خوا شوه رؤف هم راغی، هوسۍ ته یې وویل؛

"ورېنداري! خبر شوم چې سروریې وړی دی، ته د سرور موټر سائیکل راکړه چې زه بازار ته پسې ولاړ شم او راخلاص یې کړم".

په هغه وخت کې موټر سائیکل ډېر کم ؤ له یو یو سړي سره به ؤ. رؤف موټر سائیکل چالان کړی بازار ته ولاړی، بس خپل چکرونه وهي او سېلونه کوي، ټوله ورځ او ټوله شپه نه راغی. هوسۍ او اندېښنې سره مخامخ شوې، په دا درېیمه ورځ رؤف پر موټر سائیکل کورته سپور رادننه شو، هوسۍ د زخمي مرغۍ په شان مخته ورغله، پوښتنه یې ځني وکړه؛

"سردار اغا! د ګل مینې پلار څه شو، یو حال دې نه کړی معلوم؟" هوسۍ په پرېشانۍ کې ځني وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رؤف په خندا ورته وویل؛

"غم مهٔ کوه رابشي، زهٔ چي ژوندی یم څوک به په سپکه سترګه نهٔ ورته وګوري، هسي د شک پر بنیاد یې وړی دی، هغوی خپل تحقیق څني کوي راخلاص به سي". بس دغه خبره یې وکړه خپل کور ته روان شو.

هوسۍ ته هره شپه کال او ورځ میاشت شوه، غمونو له هري خوا راګېره کړې وه، ژوند خوند نهٔ ورکوی، ګل مینه بیا د خپلو ناوکیانو په غم نیولې وه چي بابا به کله راسي او زما ناوکۍ به کله راوړي، پوره یوه میاشته تېره شوه. هوسۍ له ډېري مجبورۍ کورته قلف وروا چاوی، شیرینه مور یې مړهٔ وه، د پلار کره ولاړه، خو د مور په غم نوره پسې غمجنه شوه، غم یې یو په دوه شو.

د خپل پلار کره ناسته د بېهوشۍ دورې هر وخت پر راځي، خو اخیر د هوسۍ پلار هوسۍ ډاکټرانو او ملایانو ته بوتله. خو هوسۍ پر دنیا یو درمل هم نهٔ درلود، نهٔ یې زړهٔ صبر کوی، هر وخت به په سرو سترګو ناسته وه.

له ډېرو شپو وروسته د هوسۍ پلار هوسۍ ته وویل؛

"زویه! ولاړه شه خپل کورته، خدای پاک دي د کور اور مړ کړه، تر هغو پوري ابراهیم وروربه هم هلته درسره وي چي تر څو پوري سرور راځي، خو چي دا د سرور تربرونه خوشحاله نهٔ

2021.01.22 08:36

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، ما يې معلومات کړي دي، سرور بې قصوره دی، انشا الله راخلاص به سي".

هوسۍ هم فکر وکړی چي خبره خو مي د پلار د ېره سمه ده او د پلار پر کور چي مي اولاد وشي بنۀ خبره ده، وخت مي هم لږ پاته دی. هوسۍ هم له خپل وررور ابراهیم سره د خپل کور په لور را روانه شوه، د مازدیګر قضا وخت ؤ کورته راغله، د کور صفايي يې وکړه، هر شی يې پر خپل ځای سم کړو، سهار يې پلار هم راغی، يو څه سودا يې ورته راوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

درې ورځې تېرې شوې، ابراهیم او هوسۍ د غرمې ډوډۍ خوړله چې دروازه وټکېدله، ابراهیم ورغی چې کټل یې سرور کور ته رادننه شو، بېړه یې ډېره غټه شوې وه، وحشت او وام یې پر مخ له ورایه معلوم ؤ، ابراهیم پر هوسۍ بږغ وکړو چې؛

" خورکۍ زېرې مې درباندې اخښی راغی".

د هوسۍ تر خُله له خوشحالۍ یوه لویه ناره ووتله، په منډه تر دروازې راغله خو هغه د خوشحالۍ ساعت شو چې د چا په فکر کې نهٔ ؤ. رؤف چې خبر شو چې سرور راغلی دی په منډه منډه ورته راغی، یو واره پر یوه بار خو یې مچ کړې بیا یې پر بل بار خو، ورته د مکر او ښکې یې توی کړې، ورته یې وویل چې؛

"تر هر ځای درپسې ولاړم خو یو حال دې نهٔ ؤ معلوم، چېرې وې؟"

سرور کیسه ورته شروع کړه چې؛

" رؤف جانه! داسې یې سپین غر ته یووړم، سترګې مې پټې وې، لاسونه مې تړلي وو، دا د سپین غر خبره مې یو وار واورېدله چې هغوی یو بل ته ویل چې موټر د سپین غرهٔ په خوا ور روان شو که بس نو څه یې نهٔ دي پوره څلور ساعت کم و زیات مزل یې وکړی، موټر ودرېدی، زما لاسونه تر شا تړلي وو، سترګې مې

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټې وې، له موټره یې کښته کړم، چې لس دوولس قدمه مخته ولاړم راته یې وویل سر ټیټ کړه دا ځای تنګ دی، ما سر ټیټ کړی داسې شل قدمه وروسته مې د قلف د خلاصېدو ږغ تر غوږو شو، زه یې هم په هغه ځای کې ور دننه کړم، بیا ټوله شپه څوک نه دي راغلي، تر سهاره پورې په تنګ ځای کې په ناستو بیده وم، چې سهار شو یو درونډ ږغ را وشو چې اوس قومندان صاحب راځي چې غلط بیاني ونه کړې، هر څه چې وي هغه صفا صفا ورته وایه، خو متحرمه! د سهار د لمانځه دپاره خو لږ وخت راکړه. وحشي په جواب کې راته وویل، ورک شه رزیله، کافره، خلقي! تاسې خلقیانو نو کله لمونځ کوی چې سخت حالات درباندې راشي بیا مو خدای په یاد شي. تاسې خو ملحدان یاست، ستاسو کله پر یو شي یقین ؤ، زه هم چپ شوم، په اشاره مې لمونځ وکړی، رب ته مې زاری شروع کړې چې ربه! زه خو ستا بنده یم او ستا د هرې فرمانبرداری تابعدار یم تا واحد ګڼم، په هر هر څه مې ایمان راوړی، دا ستا بندګان ما ستا له بندګۍ باسي او پر ما د کافر ګومان کوي، دغه خبرې له ربه سره کوم بل ږغ وشو چې سرور خلقي ته یې؟ ډېر دې د کفر ملا تړ وکړی، اخیر د خدائ عدالت ته حاضر شوې، اوس دې هغه ستا باداران تا خلاص کړي. چې تا به دوی ته چوپړ وهی، صفا صفا حال وایه، کومې کومې کارنامې دې کړي دي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل صاحبه ! ما یو څه هم نهٔ دي کړي. صرف د وطن او د اسلام مینه لرم، د پلاني کلي خان یم د خلکو خدمتونه کوم. زما خو سترګي ټینګي پټې وې یو څه مي نهٔ لیدل دا واره چي خبري وې هغه په ډېره ناولده لهجه کي وې، په شا و خوا سیمو کي ما دا لهجه نهٔ وه اورېدلې، په ډېر قهر یې راته وویل چي تهٔ خو کافر یې ستا خو مرګ داسي روا دی لکه د سپي. امر یې وکړی چي یو وار سم لت ورکړئ، دی داسي حال نهٔ وایي، دغه خلک کاڼه او ړانده دي، د دغو پر زړونو مهرونه لګېدلي دي. نو رؤف جانه! داسي ټینګ یې ووهلم چي دغه د شا د ملا خورسکي یې راواړول، خو اخیر زهٔ بې هوشه شوم، بیا تر ډېره په ځان نهٔ وم خبر، یو وخت چي په سد کي راغلم د ډېرو خلکو ژغونه مي تر غوږو شو، حیران شوم چي دا زهٔ چېري یم، سوچ مي وهی خو ټول څه مي هېر وو. ږغ وشو سروره!. ما ورته وویل ها صاحبه! څنګه یې ما ورته وویل ښهٔ یم بس نور څه یې نهٔ راته وویل. سم دستي یې را ولاړ کړم په دوو کسانو یې نیولی وم. موټر ته یې وخېژولم، دوه ساعته مزل وروسته یې موټر ودروی، زهٔ یې بېرته راکښته کړم، پنځه شپږ قدمه وروسته یې راته وویل سر کوز کړه، بیا داسي راته معلومه شوه چي په یو غار کي یې دننه کړم.

داسي د انسانانو د وینو بوی راباندي راتلی چي سر مي چکر کاوی، تر ډېره وخته هیڅ یو تحقیق نهٔ ؤ، پوره لس ورځي

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بیا هغه قومندان راغی، بیا پوښتني شوې چي صفا صف
حال راته ووایه نو به کورته ولاړ شې، ما ورته وویل صاحبه! پ
قسم درته وایمه چي زۀ بې ګناه یم.

قومندان په ډېر قهر راته وویل. قسم مۀ خوره. ستا په دا
نجسه خُله د الله پاک نوم ثنګه اخلې. بیا یې ووهلم خو ډېر نۀ یو
ځو کونداغه.

قومندان امر ورته وکړی چي بس نور یې مۀ وهی دلته یې
ماته نزدې راولئ، بیا قومندان ښۀ په نرمه لهجه راته وویل.
خوشي کوو دي، خو دغه لوړه به کوې او دغه قول به کوې په دغه
کفري حکومت کي به نور کار نۀ کوې. ما ورته وویل "صاحبه!
قول دی نۀ یې کوم. قومندان ولاړی زۀ یوازي بیا پاته شوم، لږ
ساعت لا نۀ ؤ تېر دومره سوي سوي اوازونه مي تر غوږ شو چي د
خدای دپاره مړ دي کړم، په ګولۍ مي ووله خو دا ظلم مۀ راسره
کوه، بس په دغه کي پسي بیده شوی وم، دومره خوب مي وکړی
چي بیا خوب نۀ راتلی، پس مي دي خدای غاړي نۀ بندوي چي
پنځلسو که شپاړسو شپو وروسته یې یو ځای کښته کړم، راته یې
وویل چي موږ شاته ګنډه ورکړې ده چي د موټر بږغ ورک شي ګنډه
به خلاصه کړې نو بیا ځه پر خپله مخه. د موټر بږغ ورک شو ما ګنډه
خلاصه کړه چي سترګي مي رڼي کړې دستي غونډۍ وه سیدها د
کور پر لور را روان شوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

رؤف په خندا ورته وویل چې؛

"د الله پاک ډېر کرم درباندې شوی دی دا خو بېخي زیاتې خواري، درباندې تېرې شوې دي، بس شکر دی چې اوس هم په خېر راغلی یې".

خلک د باندې په ډلو ډلو د سرور پوښتنې ته راځي. خو تر ماښامه له خلکو لار نهٔ کېدله. لږ چې رش کم شو. د سرور ښځې هوسۍ سرور ته وویل.

"د ګل مینې پلاره! خلک هر وخت د ښځې خبره نهٔ مني، مګر یوه خبره یې بې ځایه نهٔ وي. په لیاز د خدای دغه رؤف ستا دښمن دی، دا ټول کارونه د دغه رؤف دي، دا جاسوس دی، وطن ټول لمبه لمبه دی، دغه دې په یوه بل خوري، دغه ته حال مهٔ وایه".

سرور ډېر په قهر شو ورته یې وویل؛

"چپ شه هغه زما د پلار د خور زوی دی، په هر غم ښادي کې راسره شریک دی، ته وایې چې دښمن دې دی".

"د ګل مینې پلاره! تر پردې زوی خپله پکه لور هم ښهٔ ده، تربور چې هر څه شي دومره دښمن دې نهٔ جوړېږي چې تاوان در ورسوي، ولې یې پوښتنه نهٔ ده کړې، په قسم دی هر وخت به یې حال کاوی، هر څه به یې راته راوړل، نور خو څه یې په وس نهٔ وو پوره، بیا یې هم پر ما او ګل مینې حال کاوی. د ګل مینې پلاره! زهٔ ستا دښمنه نهٔ یم، رؤف ټول وخت پر هر پردې ډهول ګه شوی دی،

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به بېخي ډېر بدکار وي چي زهٔ تاته لاره در ښیم خو له دغه رؤفه ځان لېري ساته، بل واره دي بیا په لاسو ورکوي".

"بس! تهٔ تر ما هوښیاره یې؟ چي خبره تر ښځي شوه نو یې خوند ولاړی او بل د گل میني حال راکړه، مکتب ته تله که نهٔ؟".

"وی د ښو مکتب دي شه، پر مکتوبو خو یې بندیز لګولی دی، ټول ترلي دي یو ځوک هم نهٔ ورځي، ګل مینه وړه ماشومه له ډېره ډاره تر کور نهٔ وه وتلې، بېرېدله". "دروازه ټکېږي زهٔ به ورسم". سرور د هوسۍ خبره پرېکړه او دروازې ته ولاړ شو.

سرور چي دروازې ته ورغی څلور کسان ولاړ دي چي قومندان صاحب سبا پر اتهٔ بجې غوښتی یې چي خامخا به راځې. ویل یې چي یو څو پټي خبري درسره لرم. سرور ورته وویل "ښهٔ دی پر دواړو سترګو ولي به نهٔ ورځم".

شپه تېره شوه، د سهار له لمانځه او له ناشتې وروسته سرور په خپل موټر سائیکل سپور شو د ولایت په خوا روان شو. چي تر کلي دباندي ووتی روزي خان د سرور د وړکوالي ملګری ورته په مخه ورغی.

" خېر خان صاحب! چېري په دا سپېدو کي روان یې؟"

سرور له روغبړ وروسته ورته وویل چي

"ولایت ته ځم قومندان صاحب غوښتی یم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"توبه خدایه! رب دي خانه ورانه مهٔ کړه، مهٔ ورځه، زهٔ در روان وم تا ته وم، که ورغلې دا واره دي ژوند په قران که ځني وکړي، پرون زهٔ هلته وم ستا پر سر ډېر جنجال جوړ شو. د لوړ کلي باران د شین خالي زوی د قومندان انور سره ډېره شخړه وکړه چې سرور دي ولې له بنده خلاص کړی. سرور چې خلاص شو کیسې به ډېري خرابې کړي، ورته یې ویل چې تا ښهٔ کار نهٔ وکړی. په ۲۴ ساعته کې زهٔ سرور غواړم یا مړ یا ژوندی. بس زهٔ درته وایم چې ورنهٔ شې، هسې کډه بار کړه، بېرته کورته په تاخته ځه، یو شی هم مهٔ وړه، هسې کوچنیان درسره کښې کړه خو له منطقې ځان ورک کړه".

سرور له ملګري د منني رخصت واخستی او د کور په خوا بېرته وګرځېدی. چې کورته راغی ښځه یې ګرځي چې "ګل مینه وتلې ده یو درک یې نشته چې چېري ده، ټول کورونه مې پسې وکتل او د ګل میني پلاره تهٔ ولاړې قومندان څه یې درته ویل؟"

"خواره مهٔ شې راځه چې ځو، روزي خان په مخه راغی راته ویل یې مهٔ ورځه بې مرګه دي نهٔ پرېږدي، راځه ګل مینه به بیاد دارو خان دوی کره ورشي، چې حالات سم شي وروسته به پسي راسم".

سرور هوسۍ پر موټر سائیکل سپره کړه ټول کور یې غسي پرېښوو ی را روان شو، یو څوک یې نهٔ کړو خبر، د هوسۍ

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړهٔ یو الله خبر دی چي ګل مینه به راغلې وي کور ته او کور به قلف وي، څه قیامت به یې جوړ کړی وي.

دلته د هوسۍ د ناجوړۍ وخت هم پوره ؤ. سرور ته یې وویل؛

"زهٔ ډېره زیاته په تکلیف یم، نوره نهٔ سم تلای، د لږ ساعت دپاره ودرېږه، ډېر مزل مو هم وکړی، ماسپښین قضا ما زدیګر وخت ؤ، لېري یو کلی معلومېدی، سرور ورته وویل؛

"دغه کلي ته به ورشو، هلته به په یو کور کي سپین سری وي، پر دغه دشت اوس زه څهٔ وکړم".

خو هوسۍ په دردو او په نارو وه، له خُلې یې سوي سوي اسوېلي وتل، خو اخیر هغه کور راورسېدی.

هوسۍ چي څنګه له موټر سائیکل کښته شوه پر سریې لاسونه ونیول او کښېنسته. سرور هم خپل څادر پر راوګرځوی سرور د دغه کور دروازه ور وټکوله. یوه بوډۍ ښځه ورته راووتل ورته یې وویل؛

"په کور کي نارینه نشته، ځوانه څوک غواړې؟". سرور ورته وویل؛

"موري دغه سیا سره راسره ده، مرسته دي غواړم بل یې څه نهٔ غواړم".

بوډۍ ښځه هم ښه چالاکه وه، ژر ورته راغله، خپل کور ته یې ناري کړې چي؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نادیه خورکۍ! ژر راشه دغه ښځه ېبخي زیاته په تکلیف ده".
نادیه هم په منډه راغله هوسۍ یې په ځولۍ کې کورته
دننه یووړه.
د سرور نیم حلق پورته نیم کښته وچ ؤ. دباندې ناست ؤ،
ـر مخ یې سپېرې خاورې دوړېدلې، لس دقیقې وروسته هغه
ـوډۍ ورته راغله او ځني وې پوښتل چې؛
"بچیه دا دې څۀ ده"؟ سرور ژر مخ ورته راواړوی چې؛
"ادې دا مې کور ودانه ده".
زویه! مبارک دې شه زوی الله پاک درکړی، ماشوم هم ښۀ
ۍ او ناوې دې هم ښۀ ده. د یو شي ضرورت ورته نشته. نارینه مو
ـه کور کې نشته زۀ د کوریوه خونه در خلاصوم، تاته به چای
رکړم خو شپه نۀ شم درکولای، ولې چې د شپې چاپې راځي،
اولده خلک وړي، خدای مۀ کړه یو دې شي دا ډېر ظالمان خلک
ي، راځه بچیه!".
سرور یې کورته دننه کړی. ښه چای یې ورته راوړې،
وډۍ بیا ورته راغله؛
"زویه! له کومه ځایه را روان یاست او چېرې ځئ، دغه
ښځه دې خپله ده که دې راتښتولې ده چې په دغه حال کې له کوره
اوتلی یې"؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ادې خپله مي ده، له مرګه پټ يم، داسي خواته روان ي
چي هلته انسانيت وي، چي هلته وطن دوستي وي، چي هلته
خپلو په وينو تجارت نهٔ وي، چي هلته ورور د ورور قاتل نهٔ وي
چي هلته د مذهب په نامه انسانان نهٔ وژل کېږي، چي هلته مشر او
کشر معلوم وي، چي هلته کليسا، مندر او جومات په يوه کوڅ
کي وي، نو زما ګراني مورکۍ! زهٔ هغې خواته ځم، دا تا پر ما ډېر
غټ احسان وکړی، شپه مهٔ راکوه زهٔ به ولاړ سم، شپه به يو ځای ت
ورسوم خو دا زما کور ودانه دي هم دلته وي، خرڅه به در کړم زهٔ ب
يو ځای پيدا کړم، دا به هم تر هغو په پښو روانه شي بيا به راسم د
به بوزم، که ستا خوښه ده".

"زويه! خبري خو دي د خلقي راته معلومېږي، خلقي خو ن
يې چي داسي خبري کوې؟ خلقيان خو خدای نهٔ مني، رسول نهٔ مني
قرآن نهٔ مني، د کفارو ملګري دي، چي کافر څه وايي هغه کوي".

سرور کليمه ورته تېره کړه او ورته يې وويل:

"ادې خلقي کافر نهٔ دی، خلقي تر هر چا ښهٔ مسلمان دی
خلقي انسان دوسته دی، خلقي وطن دوسته دی، زهٔ مسلمان ي
کافر نهٔ يم. ادې ستا يې ډېر کور ودان چي زما دي ډېر خدم
وکړی، زما د کور وداني تر هغو خيال ساته چي تر څو زهٔ را ځ
دغه دوه زره افغانۍ در واخله هر ضرورت يې ور پوره کوه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"صدقه زویه! څلور زامن نور هم لرم، ته مي پنځم یې، بې غمه
...نه چي هر وخت راغلې تر هغو پوري به یې موږ ټول خدمت کوو".
سرور له ځان سره سوچ وکړی بل خو دي په کلي کي یو
...نی نهٔ شو پاته یوه ګل مینه ده، د هوسۍ څخه خو دي زړهٔ بې غمه
...نو، بېرته د کلي په خوا درځه ګل مینه به هم راولې. سرور بېرته د
...لي په خوا روان شو د ماښام لمونځ یې په شنه غرهٔ کي وکړی،
...یمی شپه وه چي کلي ته راورسېدی، د شنو اوبو پر سر یې موټر
...سائیکل ودرولی پیټرول هم پکي کم ؤ.
اول یې د دارو خان دروازه وروټکوله، د کلي ټول خلګ په
...ام کي وو چي دروازه به وټکېدله نو ټول به وویرېدل چي خدایه
...یا څه کیسه ده.
دارو خان په وام وام کي دروازې ته راغی وربړغ یې کړو چي؛
"څوک یې"؟
سرور په سوکه اواز ورته وویل چي؛
"سرور یم دروازه راخلاصه کړه".
دارو خان په ډېر قهر ورته وویل؛
"څنګه راغلې په تا پسي خو ټول ګرځي، پنځه دقیقې
...مخته ماته راغلو ټول کور یې تلاشي کړی، ته څه غواړې چي اجل
...اخستی یې راغلې"؟
"زهٔ اولاد ظالم راکښن کړم، ګل مینه چېري ده"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امين مسرور

"ګل مينه ويده ده، خو په دې وخت دي څه غوږ نيسو چې راتلې، ورځه ولاړ شه که اوس چاپه راغله ورځ دي. هغو ويل مو ته معلومه ده چي تا پټ کړی دی، موږ يې درڅخه غواړو. ما قرآن ورته را وايستی په جواب کي د سليم زوی راته ويل دا پاک نوم دا مرداره ځله مهٔ اخله نجسه کافره! تاسي کله مسلمانان ياست تاسو خو ملحدان ياست".

"بس دا ټول د رب کارونه دي، زهٔ به دلته درته ودرېږم ورشه له کوره تېل راوړه په بيلر کي شته. او زهٔ به ګل مينه راويښه کړم". سرور ورته وويل. دارو خان ولاړی سرور په انتظا پوره يو ساعت وروسته راغی. سرور ورته وويل

"ولي خير دومره وځنډېدې"؟

دارو خان ورته وويل؛ "کورېې ټول چور کړی ؤ يو شی هم نه ؤ، په بيلر کي دغه يو بوشکه تېل پاته ؤ نوريې ټول وړي وو".

"بس سمه ده د خدای رضا ده، زهٔ او ګل مينه ولاړو دعا راته کوئ، د کور پر ټولو مي سلامونه وايه که ژوند ؤ ليدل به مو سره وشي.هو.... ما او تا خو په خبرو شو، ما زېري هم پر درو کړی، نوی ميلمه هم کورته راغی، هوسی د شنه غرهٔ په اخر کي يوه کلي کي ده". سرور په غم کي هم ورته وخندل.

"مبارک مبارک، الله دي در نيک صالح کړي، ... خوشحالي به دي په غم ... درانهٔ شي، ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، ډېر زيات قهرېدلي وو، او هان، دا زما د زوی امانت درسره خوندي کړه، دا زموږ د کور عزت ده". دارو خان د ګل ميني په سر لاس کښېښود ی او سرور ته يې وويل.

"بالکل، ګل مينه ستا د زوی متين وه او وي به، که خدای وس راکړی نو به يې ښه پالنه وکړم چي ستا کور او کهول هم پر جوړ شي". دارو ښه په خوشحالۍ رخصت ورکړی سرور هم د ګل ميني لاس نيولی را روان شو د موټر سائيکل ټانکۍ ته يې تېل واچول، په بوشکه کي چي څه پاته شو هغه يې پر موټر سائيکل وتړله، يو نيم ساعت يې په ښو مزل وکړی، بيا يې موټرسائيکل چالان کړی د خپل منزل پر لور روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

د سهار د اذانو وخت ؤ چي د شنه غرۀ کلي ته راورسېدی، سپین ږیري د جومات پر لور روان وو. سرور هم د هغه کور دروازه ور وټکوله په کوم کور کي چي هوسۍ وه، له دغه کوره یو نوی ځوان ورته راووتی، له جوړ پخېر وروسته یې ورته وویل چي:

"زما نوم صادق دی، زما کوچنیان دلته دي". نوم یې قصداً غلط ورته واخستی، ولي سرور که چا پر رنګ نۀ ؤ لیدلی په نامه هر سړي پېژندی. دغه مي ماشومه لور ده، دا پرون چي موږ راتلو دا نۀ وه د ماما کره تللې وه، نو مور یې په تکلیف وه، هغه ما روغتون ته راوړه خو دلته زیاته په تکلیف شوه، بیا دلته پسي پاته شوه نو دغه انجلۍ مي بیا نن راوسته".

"ښۀ ښۀ خدای دي راوله وروره! مېلمستون خو نۀ لرو، البته اودس به دلته وکړې، ولاړ به شو جومات ته بیا به د کور انسانان راپورته شي، یوه خونه به درته خالي کړم ولي چي زموږ مور ستا ډېر صفت راته وکړی، انجلۍ به زۀ کورته بوزم، هغه به ویده شي". دا تنکي ځوان ورته وویل.

سرور اودس وکړی مخ یې په څادر کي ټینګ پټ کړی، جومات ته ولاړی، په جومات کي هر چا ورته ړۀ ړۀ کتل چي ا

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک دی چې نهٔ خو د ماخوستن ؤ او اوس دا دی د سهار په لمانځه کې موجود دی.

سرور مخ په دغه پټ کړی چې یو نه یو څوک مې و نهٔ پېژني، ولې چې سرور د کلي خان ؤ، خامخا به چا پېژندی. لمونځ وشو، سرور هم ژر راووتی خو خلګو په دا وجه هم نهٔ پېژندی چې سرور مخکې ږیره او بریت دواړه خرئیل، خو اوس یې ږیره غټه وه او بریت یې هم ول. له ځوان سره د کور په خوا را روان شو په مخه ورته یو کس راغی، سلام دعا وروسته یې پوښتنه ځنې وکړه چې:

"غمیه! دا ځوان څوک دی له کوم ځایه راغلی دی"؟ سرور سر لاندې ځړولی مځکې ته یې کتل او ښه وهم هم اخستی ؤ.

غمي ورته وویل:

"نو ریې زهٔ هم نهٔ پېژنم، خو یو سائل دی، کور و دانه ورسره وه پروني راغلي، ناوخته شو بچیان یې روغتون ته بېول نو د شپې راووتل، ناجوړه شول او زموږ کره الله پاک ور جوړ کړل".

بس دغه یې ورته وویل ځنې روان شو.

سرور ډېر هوښیار او ځیرک انسان ؤ هغه جاسوس یې وپېژندی چې تر څو پورې جاسوس جاسوسي کړې وه سرور هم دستي غمي ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ځوانه! ماته زما موټر سائیکل په لاس راکړه چې زهٔ ولاړ شم دوه ماشومان مې نور هم پاته دي، زهٔ به هغه هم راولم نو بیا به موږ کورته ولاړ شو".

غمې ډېر ټینګار ورته وکړی چې چای وکړه خو سرور انکار انکار ؤ، بس سرور روان شو مخته یو کلي ته ورغی، هلته یې د کوچنیوالي یو ملګری ؤ چې عمر نومېدی. هغه ته یې وویل؛

"عمره! ټوله ځمکه را باندې سرهٔ ده، حیران یم چېرې ولاړ سم، اول مې هم ستا نیت کړی ؤ خو دغه مسئله راپېښه شوه".

عمر ورته په خندا کې وویل؛

"دغه دې کور دی د دنیا یو انسان به نهٔ شي په در خبر".

کورته یې دننه کړی چای یې ورکړې، ښه ګپه یې سره وکړه.

عمر ورته وویل؛

"سروره! راځه چې د ورېنداري پسې ولاړ شو هغه به راولو".

سرور ورته وویل؛

"هغه هلته د شنه غرهٔ په کلي کې یو کور دی، نور یې نهٔ پیژنم خو سهار یو چا د غمې غمې په نامه ورته ویل، هم هلته ده".

"ښهٔ غمی پیژنم هغه د ملا اسلم اکا زوی دی، بد خلک نهٔ دي، ډېره عزت داره کورنۍ ده، پلار یې ډېر نېک انسان ؤ، در ولاړ شه چې ورشو او رایې ولو". عمر ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرور او عمر دواړه سره روان شو سیدها د غمي کره غلو. د غمي یې کور ودانی وکړو، عمر غمي ته وویل "دا زما نزدې قریب دی خو تا ډېر عزت ورکړی زهٔ به ستا دغه ښېګڼه ل عمر نهٔ کړم هېره" او غمي ورته وویل "عمره دا خو دومره سه نهٔ ده یو مسلمان دی، پښتون دی که کافرؤ هم ما مرسته خا ورسره کوله".

هوسۍ او ګل مینه او هغه بل ماشوم یې د کور پخوا را روان ، ټول د عمر کورته راغلو، د عمر دوې مائینې وې، دواړي داسي چوپړ کي ورته ولاړي وې چي هوسۍ یو کار هم نهٔ شو ځني کولای ر ماشوم یې مور نوم جبار کښېښودی، مور یې ویل چي؛ "د دغه ر د راتګ سره یې پلار هم کورته راغی".

ښهٔ د خوشحالۍ شپې او ورځي تېرېدې، سرور دومره ات خوشحاله ؤ چي هلته په خپل کلي به هم دومره نهٔ ؤ شحاله. پوره دوې میاشتي یې دلته تېري کړې خو اخیر دغه ي ته هم د اور لمبې راغلې. سرور چي د اور لمبې ولیدلې له ي پوهان او د سر سړي ورکېدل، سرور عمر ته وویل؛

"عمره! دلته نور او سېدل له ځانه او له اولاد سره ظلم دی، لک ټول خرڅ شول، د ځان په شر او په ګټه نهٔ پوهېږي، دا ټولي بسې ملت او وطن ته زیان دي، زهٔ نور سر له سبا ځم"

2021.01.22 08:4

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمر ورته وویل؛ "سروره! ته پر کومه خوا ځې چې څو مخته ځې هلته اور بل دی، زموږ کلي لا بیا هم ښه دی که څو مره وطن د ښمنان شته دومره بیا وطن دوسته هم شته، مه ځه یو څو شپې وکړه، ورېنداره به هم ښه شي، خدای مهربانه دی حالات به ښه سي".

"عمره! قربان دي سم، صدقه دي سم، ستا هر څه زه پر سترګو منم چې لس کاله دلته پروت یم په خاطر به دي نه شم پوه، بس زړه مي ډېر تنګ دی نور په دغه وطن کي ژوند نه غواړم، نه کوم دا، د دغه وطن هر څه کافر دی، جومات کافر دی، معلم کافر، ښوونکی کافر، ښوونځی کافر، نو ژوند به څنګه وکړم، زه اولاد نه خواروم.

"سروره! چي هر څه وکړې دا دنیا پر سر واخلې خو نن شپه به دلته کوې، په قران قسم کوم که نن ولاړې. سبا دي په مخه ښه چي پر هره خوا ځې". سرور مجبور شو پاته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کومه شپه چې سرور د دارو خان له کوره سره د ګل مینې ولاړې نو ماسوای د دارو خان او د هغه د ښځې نور د سرور په راتګ او بېرته تګ نهٔ ؤ خبر. د سرور د تګه وروسته کله چې دارو خان کورته ولاړې نو يې کورودانې ځنې وپوښتل چې؛

"آ سړیه! د سروره به دې د هوسۍ حال کوی چې هغه ښه وه، د هغې خوارې هم دا شپې او ورځې وې".

"ښځې ما ځنې وپوښتل. سرور ته خدای زوی ورکړی ؤ او هوسۍ خور هم ښه وه".

"شکر الله، چې هوسۍ په روغ صحت له دې ناجوړې خلاصه شوه". د دارو خان ښځه خوشحاله شوه او هوسۍ ته یې دعاوې شروع کړې.

" او ها، ما سرور ته دا هم وویل چې زموږ امانت به ښه ساتې، د ګل مینې مې ورته وویل".

"ځومره ښه دې وکړل، ما هم په زړهٔ کې ؤ چې دا خبره به دې کړې وي که یا"؟

متین چې د دارو خان د وولس کلن مشر زوی ؤ او د دهٔ په نامه ګل مینه وه. ګل مینه چې کله پیدا شوه نو تر ټولو زیات دارو خان وربانډې خوشحاله ؤ، د سرور او دارو خان تربورګلوي نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکې وروګلوي وه. په ټول کلي کې د سرور هم خیال صرف داروخان ؤ. سرور خپله لور په ماشومتوب کې د متین په نامه کړه. له دې رشتې په دواړو کورو کې هیڅوک هم انکاري نهٔ ول. هم دا قرابت داري وه چې دواړه کورونه یې سره نزدې کړي وو. بل د متین په مزغو کې هم شپږ کلنه ګل مینه د دهٔ ژوند ملګرې جوړه شوې وه. که څه هم متین په دې پاکه رشته سم نهٔ پوهېدی خو بیا هم پر دهٔ ګل مینه داسې ګرانه وه چې هر وخت به یې د ګل مینې سره لوبې کولې یا به ورسره بنوونځي ته ګډ تلی راتلی. د ګل مینې به یې خیال ساتی چې داسې نهٔ څوک یې ووهي. اوس هم چې ګل مینه د پلار سره ولاړه نو متین ډېر وژړل او په ژړا ژړا یې مور ته صرف دا یوه خبره کوله چې ګل مینه دې نهٔ ځي.

خو دا تګ د متین ژوند هم تباه کړی. د متین سره سره د متین د کورنۍ د پریشانۍ سوب هم جوړ شو. دا هغه تګ ؤ چې له متینه یې له انسان څخه ځناور جوړ کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

په کومه ورځ چې هغه کس چې نوم یې خېرو ؤ د غمي سره روغبړ کړی ؤ په هغه ورځ له رؤفه سره یې په بازار کې ولیدل. دواړه جاسوسان وو، دواړه د سرور او د هغو د ملګرو په تلاش پسې سرګردانه وو.

"رؤف جانه! دوې میاشتې له مخه مې په کلي کې د غمي په کور کې یو مېلمه ولیدی، خو شک مې بېخي زیات د سرور پر راغی، خو هغه سرور نهٔ ؤ نوم یې صادق... "

رؤف چې دغه خبره واورېدله یو دم یې د خېرو خبره ور پرې کړه او څنې وې پوښتل؛

"څنګه سړی ؤ او چیشي یې پر سر ؤ؟ غمی څوک دی څه کاریې دی"؟.

"غمی زموږ د کلي دی، پلار یې ډېر نیک سړی ؤ له بدو ډېر لېرې خلک دي ښه ستانه کورنی ده. او د هغه مېلمه پر سر سپین او خړ پکول ؤ، اوږده ږیره یې وه، بریت یې غټ غټ وو، سترګې یې ډېرې وړې وې او ګوتونه یې په پښو نری څوان ؤ".

خېرو ورته وویل؛

"خدای دې غرق کړه دغه سرور دی، په والله که بل څوک دی، ما ټوله دنیا پسې چڼ کړه، ما د هغه پر سر څومره وهل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخوړل، ماته یې وویل چې دا تالار ورکړې ده دوهم واره یې اوس ماته ډېر لږ وخت راکړی ؤ چې په هر حال کي به یې په لاس راکوې، او ته خبیث ماته د دوې میاشتي وروسته حال راکوې، هله ژر کوه درځه چې حال ورکړو. هلته یې عکسونه هم پراته دي هغه به وګورې". رؤف و خېرو ته وویل او دواړو لکه لېوان ولاړ شول داولسوالي په خوا روان شو چې ور دننه شو له قومندان صاحب سره یې روغبړ وکړی. قومندان ورته وویل؛

"ها رؤفګیه! څه زېری دي راوړی دی حال راکړه، څلور ورځي دي وشوې".

رؤف ورته وویل؛ "قومندان صاحب! لږ معلومات راته شوی دی چې د خېرو په کلي کي دی، ته د سرور عکس خېرو ته ورښکاره کړه چې دغه دی که نهٔ، بیا به پسي ورشو".

قومندان عکس ورښکاره کړی خېرو ورته وویل؛ "صاحب هم دغه کافر ؤ، زموږ د کلي د غمي کره ؤ، ښځه یې مریضه وه، هله قومندان صاحب! موټر او یو څو کسان راکړه چې ولاړ نهٔ شي سړی ډېر په وام کي ؤ".

رؤف او خېرو له وسله والو کسانو سره په روسي جیپ کي سپاره شو، دومره په تېزي راغله چې کلي ته راورسېده، خلک ټول په وام کي شو چې خدای دي خېر کړي دا څه کیسه ده چې په اول ځل زموږ کلي ته دغه کسان راغلل، موټر د غمي د کور مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېدی، کسان راکښته شول، رؤف مخ ته ینګ پټ کړی ؤ، نۀ خبر نۀ بل څه، بس د غمي په کور ور دننه شول، ناري شوې، چیغې شوې چې څه کیسه ده، نۀ غمی په کور کې شته، نۀ یې بل کوم ورور. تولي خوني یې تلاشي کړې هیڅ په لاس نۀ ورغلل.

غمی د کور په خوا را روان ؤ چې خدایه! خېر کړې دا څه کیسه ده. چې ځنګه را ورسېدی رؤف په پټ مخ ورته وویل؛ "تۀ غمی یې"؟ غمي وویل؛ "هو صاحبه! څه کیسه ده. خېر خو دی"؟

"خېر مېر نشته، د خبیث بچیه سرور چېري دی"؟ "کوم سرور"؟

"بنۀ کوم سرور؟ یو یو لت ورکړئ، سرور به وپېژني".

غمي غریب ته یې دومره سخت وهل ورکړو چې بې هوشه شو. بیا یې سرې اوبه پر توی کړې چې په هوش کې راغی بیا یې ورته وویل؛ "سرور چېري دی"؟.

"صاحبه! زما خبر خو واورئ کوم سرور څوک بنیاست"؟

"بنۀ مطلب اسلام نۀ راوړي". بیا د کونداغو باران شو، داسي وهل یې ورکړو چې بیا بې هوشه شو، خو دغه وار بې هوشه کېدل یې د ژوند اخیري وار شو، سترګي یې د تل دپاره پټي کړې چې هر څو یې اوبه پر توی کړې خو غمی بیا نۀ شو غمی، د تل دپاره ویده شو.

یو کس هغه بل ته وویل؛ "شاکره! دا خو تر وخت تېر شو، اوس څه وکړو"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بس کار مهٔ په لره، اوس به د کور له زنانو پوښتنه وکړو چې سرور مو چېري پټ کړی دی". شاکر په جواب کې ورته وویل.

شاکر د کور په غولي کې سره د نورو وسله والو ولاړ ناري کړې چې؛ "دا سرور راوښیاست، دا مو چېري پټ کړی دی؟ ټول کور در ورانوو او په اور یې در سوځو". د کور وګړي په دا نهٔ دي خبر چې غمی له دنیا ولاړی، یوې زنانې ورته را بږغ کړو چې هغه ښځه او سړی خو به نهٔ ښیاست چې دوې میاشتې له مخه دلته راغلي وو".

شاکر ورته وویل؛ "هو هغه ښیو، هغوی خو په هم هغه دویمه ورځ شاه برات کلي له ولاړو، ګومان کوم د شاه برات کلي عمر پسې راغلی ؤ د هغه کوچنیان یې هم ورسره بوتلو".

"نو اول مو ولې نهٔ راته ویل چې موږ مو دومره ستړي کړو، هلکه! خېرو دا عمر تهٔ پېژنې که نهٔ؟"

"هو صاحبه! خود یې پېژنم، هغه هم خلقی دی".

"درځئ چې د عمر کره پسې ورشو "شاکر دا خبره وکړه او روان شو. نور وسلاوال هم ورسره د کوره ووتل او په موټر کې کښېنستل. موټر یې داسې راکاږ او روان کړی چې دوړه یې پوره لس منټه وه.

دلته د غمي مور چې را ووتله چې غمی یې ولیدی تر خُله یې لویه چیغه وختله چې "زموږ خو مخ تور شو. غمی خو یې راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړ کړی". دلته ټول کور په غم او ماتم بدل شو، د غمي د وادۀ شل ورځې شوې وې، ناوې ښځه یې پاته شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

چي کله رؤف او د هغه وسلاوال ملګري شاه برات کلي ته ورسېدل نو موټر یې په لار کي د جومات تر مخ ودرولی، دوی د مازدیګر لمانځه ته کښېنته شو، لمونځ یې وکړی، رؤف او خپرو په پټو مخو لمونځونه وکړو چي څوک مو ونهٔ پېژني. لږ چي مخته ولاړو عمر په مخه ورغی، بېلچه په وږه د کښت او کروندې راروان ؤ، موټر یې ورته ودرولی او ورته یې وویل: "چي راوخېږه موټر ته". عمر ورته وویل: "خېر خو دی".

شاکر ورته وویل: "راځه، کافر هم خېر یادوي"؟ دا راته ووایه سرور چېري دی؟ سرور په لاس راکړه ګني د ژوند څکه به راڅخه ونهٔ کړې".

"صاحبه! سرور خو له ما سره ؤ خو نن سهار وختي ولاړی، ما بېخي ډېر ورته وویل خو نهٔ پاته کېدی، برایي شپه مي په وچ زور په وکړه، قسم مي ورته وکړی، چي څنګه سهار شو ولاړی، نهٔ مي دی لیدلی".

شاکر امر وکړی چي یو سم لت ورکړئ، څنګه د یوه کافر حال نهٔ وایي.

عمر ته یې داسي لت ورکړی چي په ډېرو کونداغو یې ټول بدن ور تک شین کړی، دوی په خپل موټر کي سپاره شو عمر یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دلته پرېښوووی، د کلي خلک راغلل عمر یې په ځولۍ کې کورته راووړی، عمر ټوله شپه بې هوشه ؤ، کور ودانو او د کور نور وګړو یې تر سهاره بدن ور ټکوروی. د سهار د اذانو په وخت کې په هوش کې راغی، لږ یې سترګې رڼې کړې، د عمر ورور اجمل د صابر موټر راوستی سهار یې روغتون ته یووړی یو څه درمل یې ورکړو، بېرته یې کورته راووړی، خو عمر بیا هغه عمر نهٔ ؤ، څو ورځې ژوندی ؤ پس له لسو ورځو یې د ژوند روان ساعت یې ودرېدی، له ډېرو ارمانو سره د ګور بندي شو، حالات ډېر سره خراب شوي وو، یو ملا یې هم جنازه نهٔ کوله، خو اخیر یې صرف په پنځو شپږو کسانو بغیر د جنازې لمانځه په نیمه شپه کې خاورو ته وسپاری، ټول کلی داسي په وام کي ؤ چي له ډاره چا یوه خبره هم نهٔ شوای کولای، په کلي کي ډلي ډلي خلک د کلاشنکوفو سره ګرځېدل، چي چا به ډېره کمه وه یا به یې ډېره کوچنۍ کړې وه هغه به ډېر سخت وهل خوړل، چي چا به په جوومات لمونځ نهٔ وکړی دغه سزا بیا نوره هم سخته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

سرور تر ډېرو غرو راتېر شوی ؤ، په یو وخت کې د بزګر و کلي ته راورسېدی، له لوږې او تندې يې ډېر بد حال ؤ، هوسې سرور ته وویل چې؛ "د ګل میني پلاره! نور مې توان نسه چې تګ درسره وکړم، دغه کلي ته درځه چې یو څه وخورو، خدای مهربان دی په دغه کلي کې یو د الله دوست یا یو بشر دوسته انسان وي".

"ښځې ځمکه سرۀ تېکی ده، زۀ يوه بلا په سترګو وينم، داسې نۀ وي چې پسات راجوړ شي، زۀ به یو دکان وګورم، تاسو په دغه سایه کې ارام راته وکړئ، یو شی به را واخلم نو به مخته ولاړ شو، دوه ساعته منزل پاته دی نور بل وطن ته رسېدلي یو".

"د ګل میني پلاره! داسې مۀ کوه نوره نۀ شم تلای، بدن مې اجازه نۀ راکوي. نو ولې درسره راتلم، رب مهربانه دی، خدای به ځوک نۀ راولي". هوسۍ په ډېره ستړیا کې ورته وویل. بس سره راروان شو چې په کلي راګډ شو ډله خلګ ولاړ دي. سرور هوسۍ ته وویل چې؛ "هوسۍ تۀ دغه کورته وردننه شه، زۀ به د هغو خلګو خوا ته ورسم". هوسۍ هم ډېره ستړې وه بس هغه کورته وردننه شوه.

سرور هغو خلګو ته ورغی چې ګوري یو ښائسته ځوان پروت ؤ پر سر ویشتل شوی ؤ، په دریشي کې ؤ او د دریشۍ پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

سخي داد غم.-03333935503

سرور تر ډېرو غرو راتېر شوی ؤ، په یو وخت کي د بزګر و کلي ته راورسېدی، له لوږي او تندي یې ډېر بد حال ؤ، هوسی سرور ته وویل چي؛ "د ګل میني پلاره! نور مي توان نسه چي تګ درسره وکړم، دغه کلي ته درځه چي یو څه وخورو، خدای مهربان دی په دغه کلي کي یو د الله دوست یا یو بشر دوسته انسان وي".

"ښځي ځمکه سرۀ تیکی ده، زۀ یوه بلا په ستر ګو وینم، داسي نۀ وي چي پسات راجوړ شي، زۀ به یو دکان وګورم، تاسو په دغه سایه کي ارام راته وکړئ، یو شی به راواخلم نو به مخته ولاړ شو، دوه ساعته منزل پاته دی نور بل وطن ته رسېدلي یو".

"د ګل میني پلاره! داسي مۀ کوه نوره نۀ شم تلای، بدن مي اجازه نۀ راکوي. نو ولي درسره راتلم، رب مهربانه دی، خدای به ځوک نۀ راولي". هوسی په ډېره ستړیا کي ورته وویل. بس سره راروان شو چي په کلي راګډ شو ډله خلګ ولاړ دي. سرور هوسی ته وویل چي؛ "هوسی تۀ دغه کور ته وردننه شه، زۀ به د هغو خلګو خوا ته ورسم". هوسی هم ډېره ستړې وه بس هغه کور ته وردننه شوه.

سرور هغو خلګو ته ورغی چي ګوري یو ښائسته ځوان پروت ؤ پر سر ویشتل شوی ؤ، په دریشي کي ؤ او د دریشی پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې وړه یې د شهادت کلیمه لیکلې وه، سرور له یو سړي پوښتنه وکړه "په دغه ځوان څه شوي دي، دا چا وژلی"؟ ځان یې ناخبره کړی، یو خیرن سپین ږیري ورته وویل؛ "ښه شو دا خو کافر ؤ مسلمانانو مردار کړی، عسکر ؤ، ته یې نه وینې". د کلي خلکو ته یې امر وکړی چې په هغه شپله کې یې ښخ کړئ، هدیرې ته چې یې یو نه شئ، هسې په غار یې چخ کړئ دا مردار".

خلکو هم واخستی د شپلې پخوا یې یووړی، ځوان یې ښخ کړی، سرور ډېر زیات خفه شو، بېرته د دغه کور په خوا راغی، دروازه یې ور وټکوله، یو ماشوم ورته راووتی، "ماما څوک غواړې"؟ سرور ورته وویل؛" ماز دیګر لمر لوېږي بچیه! لږ اوبه راکړه چې اودس وکړم". کوچنی ولاړی اوبه یې راوړې، سرور اودس وکړی، له ماشومه یې د جومات حال وکړی، د جومات پخوا روان شو، په جومات کې یې په جومات لمونځ وکړی، ټول جومات له خلکو ډک ؤ.

له لمانځه وروسته یو تنکی ځوان ولاړ شو د اعوذ بالله او بسم الله وروسته یې یو کوچنی ایت د قرآن مجید تلاوت کړی. هغه هم غلط، بس خبرې یې شروع کړې چې مسلمانانو وروڼو وطن ټول له کفارو ډک دی، د هغو کفارو سره مقابله په کار ده، موږ ته د ځان او مال تر ټولو زیات زیان داخلي کفارو را رسولی دی، ټول باید دا کوشش وکړي چې دا داخلي کفار نیست او نابود کړي، نه به په کورو

2021.01.22 08:47

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي پناه ورکوي او نهٔ به يې له کوره باسي چې بلې خواته ولاړ شي. هر څه چې ورسره وي هغه مال غنيمت دی، هغه ځني جمع کوئ او دوی بې مرګه مهٔ پرېږدئ، د دغو مرګ روا دی، خبري يې له يوې بلې خوا کولې خو اخر د ماښام د لمانځه وخت شو اذان وشو جومات وشو ټول خپلو کورو ته ولاړو، سرور په جومات کې ناست ؤ چې د کلي ملک نوروز خان چې سرور پېژندی خو نوروز خان سرور نهٔ پېژندی، سرور ته يې وويل؛ "وروره! مسافر يې له کومه راغلی يې"؟ سرور ورته وويل؛ "محترمه له ذکريازۍ راغلی يم، شيګو ته ځم، بچيان مې هم راسره دي. هغه په هغه کور کې دي". ملک ورته وويل؛ "د حکومت سړی خو به نهٔ يې؟ که د حکومت سړی يې او س لا راته ووايه، زهٔ به يوه لار در برابره کړم، د شپې سختي چاپې وي، بيا به مونږ ته هم زيان ورسوي او خپله هم د ګور اسير".

"نهٔ محترمه! د حکومت سړی نهٔ يم. کور و دانه مې د ذکريازۍ ده او زهٔ د شيګي يم، کورته روان يم، کوچنيان مې د پلار کره تللي وو اوس يې کورته بيايم، پرېدی بزګري کوم، ډېره مې تلوار ده چې کورته ولاړ سم، چې بزګري مې له لاسه ونهٔ وزي. خان صاحب! د وطن د خلګو کار دا رنګه وي، انسان له خېر او شر نهٔ پوښتي، بس ورته وايي ما د پنځو ورځو رخصتي درکړې وه، تا ولې يوه ورځ زياته وکړه، نو په دغه مې ډېره تلوار ده چې کورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ شم د بچیانو رزق مې له لاسه ونه ځي". سرور په ښه معصومانه انداز ورته وویل.

"وروره! راځه زه مېلمستون لرم، د دغه کلي مشر یم، ما د لته تول خبر کړي دي چې له هري خوا مسافر راځي هغه به زما کره راځي".

پر لار سره روان دي ملک خبري ورته کوي، وروسته ملک ورته وویل؛ "مخ دي د ښځي شناخته دی، نې ولي داسې راته معلومېږي لکه ما چې لیدلی یې". سرور ورته وخندل، "خان صاحب نوم خاوري مې نعمت دی، لیدلی دي نه یم، نه ما تر اوسه ته لیدلی یې، د یو بل شناخته خیال به دي پر راځي، کور مې په شیګو کي دی، که دي بزګر لیدلی یم خو نه شم ویلای". خبري رواني وې چې کور را ورسېدی. ملک ورته وویل؛ "کوچنیان دي په کوم کور کي دي ورشه هغه هم دلته راوله". سرور هم زر ورغی هوسۍ او ګل مینه او هغه ماشوم یې له کوره راروان کړل، پر لاري یې ورته وویل چې "زما نوم نعمت دی او ستا د پلار کور په ذکریازۍ کي دی او زمو ږ کور بیا په شیګو کي دی، دغه نومان په یاد لره". ګل میني ته یې وویل چې " ته به یوه خبره نه کوې که چا پوښتنه درڅخه وکړه ورته ووایه چې زما نومان نه دي زده". د خان کور را ورسېدی، د خان مېلمستون ته ولاړی، هوسۍ او ګل مینه یې کورته وردننه کړل، چې مېلمستون ته ورغی یو نوی تنکی ځوان په دریشي کي ناست دی.

2021.01.22 08:47

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان ډېر په قهر ورته ږغېدی چي: "کافره! د کفارو ملګرتیا کوې"؟ ځوان ورته وویل: "صاحبه! توبه مي ده ایسته، په دغه نن تسلیم شوم، دغو کسانو ته هغو دلته راوستم، دغه وسله در واخله ماته یو جوړه کالي راکړه چي ولاړ سم، په درېشي کي مي خلګ وژني". خان په ډېر قهر ورته وویل: "ستا مرګ روا دی، وسله کښېږده، زېږه دی وباسه هغه د جهنم کندي ته یې ور وسپاره". ځوان ډېري زاری او فریاد وکړل خو خان ځان هم نهٔ پوه کوی. د ځوان لاسونه یې شاته ور وتړل، لس منټه وروسته زېږ راغی خان ته یې وویل: "د هغه کار مي ور وکړی".

"ډېر ښه غازي زویه، ولاړشه کور ته ور ږغ کړه چي ډوډی راوړي". خان ورته وویل.

ډوډی راغله ټولو ډوډی وخوړه، د سرور ډېره زیاته خوابده وه، یو څو ګولې یې وکړې خو هغه هم په زور، ځایونه ولوېدل د خوب وخت شو، ټولو لمونځونه وکړو، سرور له ځانه سره سوچ وکړی که دي اوس د تګ وویل خو دستي شک کوي چي اول یې شپه کوله اوس یې ولې اراده بدله شوه او که دي نهٔ وویل او دلته پاته شوې نو ډېر ظالمان خلګ دي، که د شپې چاپه راغله یا داسي نورکسان راغلو په هغو کي چا وپېژندلې خو بیا دي دلته هم خېر نشته، حیران دی چي څه وکړي. د سرور نیم قرآن مجید په یاد زده ؤ، سر یې پټ کړی قرآن مجید یې شروع کړی، په دې ویلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

و کي پسې ویده شوی ؤ، یو وخت رېغ وشو چې د سهار د
ځه وخت دی. سرور راپورته شو اودس او لمونځ یې وکړی.
ن ته یې وویل: "صاحبه! موږ به ولاړ شو چې پر وخت
سېږو". خان ورته وویل "داسي دي کله پرېږدم، ناشته وکړه بیا
په مخه ښه". سرور بیا پاته شو خفه شو چې دا په څه عذاب
ه شوم، خو خېر ناشته یې وکړه، بیا د لمر له څرک سره را روان
چې نیم ساعت مزل یې وکړی په لاره کې ورته یو ځنځیر په مخه
ی.یو څو کسان ولاړ وو چې پټ مخونه، غټې غټې څونې او
نې خیرنې ږیرې یې وې.

ولاړو کسانو لاسونه ورکړل، سرور موټر سائیکل ورته
روی او یوه پر رېغ کړه. "حماده! سرور دی، دا زه پېژنم، دا هغه
دی چې ټول خلک پسې ګرځي. دا هغه ملحد دی، دا هغه یو دی
ي د اسلام سپکاوی کوي".

حماد امر وکړی چې "لاسونه یې تر شا ورو تړئ لکه سپی
ې لت ورکړئ". هیبت صاحب! مه مه چې دلته یې ونه وهې، دا ځای
هلو نه دی، یو واریې تر امیر صاحبه پورې ورسوو چې هغه کوم امر
ړی بیا به هغه ور سره کوو". درېیم کس جرار صاحب ورته وویل. د
وریې لاسونه ور وتړل، سترګې یې ورپټې کړې.

په یوه د ډبرو په خونه کې یې کښېناوی، هوسې ډېرې
ړی ورته وکړې خو بې معنا وې، یوه ورته وویل "تاسو په کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځئ اوس چي هر موټر راغی په هغه کي به مو سپاره کړم، پاته شو سرور دغه امر موږ ته شوی دی چي تحقیق ځني وشي، بېرته به کورته درشي، هغې خواته کښېنئ". هوسۍ له ژړاؤ ډېر په بد حال شوه. لس منټه وروسته یو موټر راغی هوسۍ او ګل مینه یې موټر ته په ډېر زور ورپورته کړل. "استاده چي پر لاري دوی درځخه کښته نۀ شي، تر خپل منزله پوري به یې رسوې". موټر حرکت وکړی چي دوه ساعت تګ یې وکړی نو یو داسي دښت راغی چي خالي ریګونه وو، تول ډېر زیات تندي تنګ کړو، په لاره کي بیا یو څو کسان ولاړ وو، موټر یې ودرولی، په موټر کي یې ښه تلاشي وکړه، یو کس پر ګل میني سترګي ولګېدلې، ډرائیور ته یې وویل "استاده! دا دي لور ده که څه"؟ ډرائیور ورته وویل؛ "یا وروره دا مي هیڅ نۀ دي، د لاري پر پوسته یې دغه ښځه او دغه دوه ماشومان په لاس راکړل چي تر غني خان کلا یې ورسوه نور خبر نۀ یم". خالي سترګي یې ښکاره نور تول مخ پټ دغه کس استاد ته وویل؛ "دغه ښځه او انجلۍ دلته را شېوه کړه". استاد ورته وویل؛ "نا امیر صاحب دغه یې ماته راسپارلي دي، زۀ دوی تر هغه منزله رسوم، داسي نۀ شي کېدلای چي زۀ دوی دلته شېوه کړم".

"تر سینه به دي سل کارتوسه وباسم، زۀ څه درته وایم او تۀ څه وایې"؟ د مشین ګاټ یې پر کښ کړی، "ژر یې راکښته کړه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیر ځله پوچه وه ځکه یې پوچې خبرې شروع کړې. ډرائیور هم وام واخستی دواړه یې له موټره کښته کړل، موټر یې خالي روان کړی، هوسۍ دومره بدې چیغې وهلې چې اسمان یې ټول په سر اخستی ؤ، امیر صاحب ورته وویل: "خورکۍ! ژاړه مه، زهٔ فېروز یم، زهٔ ستا خپل قریب یم، ژاړه مهٔ" مخ یې ورته ښکاره کړی،" ما خو ته نهٔ یې پېژندلې دغه انجلۍ مې وپېژندله، په دغه مې له موټره راکښته کړې، مازدیګر سرور اکا هم راولم، اوس هغې پوستې ته ځم تاسو بېغمه شئ، هیڅ فکر مهٔ کوئ. دولته! دا زموږ خپلوان دي. چای ورته پخې کړه، زهٔ ورځم هغه زما اکا یې نیولی دی، هغه راولم". فېروز دا هوسۍ ته تسلي ورکړه او بیا یې دولت ته کوم چې نزدې ورسره ولاړ وسله وال ملګری ؤ وویل.

"هیڅ فکر مهٔ کوه امیر صاحب! ورشه". دولت ورته وویل. امیر صاحب پر موټر سائیکل سپور شو دومره تېز ولاړی چې حد یې نهٔ ؤ. ځنګه چې هلته ور ورسېدی نو یې د قومندان صاحب سره د سلام او څه حال و احوال وروسته یې ورته وویل: "قومندان صاحب! ملک کاکا چېرې دی"؟

قومندان: "کوم ملک؟ هلکه څه کوې چې دومره په تلوار راغلی یې، خېر خو دی"؟

"هو قومندان صاحب! هغه سرور زما تربور دلته مو هغه کښته کړی دی، کوچنیان مو یې په بل موټر کې له پردې سرې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپاره کړي وو، هغه هلته ما راوګرځول، سرور کاکا په لاس راکړه زهٔ يې راسره بيايم". دولت ورته وويل.

"هلکه دولته! دا وس تهٔ څه وايې، دا يو مرتد ذليل انسان دی، دی کله مسلمان ؤ او موږ مخابره هم وچلوله چې سرور مو نيولی دی، اوس به بيا څه ورته وايو"؟

"قومندان صاحب! چې هر څه کېږي زهٔ يې راسره بيايم، په يو حال کې يې نهٔ پرېږدم، د ملک کاکا نيکۍ چې زما د پلاره سره يې کړې دي زما نهٔ هېرېږي، خو نن ماته الله پاک موقع په لاس راکړه چې لږ مرسته يې وکړم، زما پلار يې هم دغه رنګه له مرګه خلاص کړی". فېروز ورته وويل.

"فېروز اخونده ستا خوښه ده خو د قومندان صاحب جواب به بيا تهٔ وايې، چې هر څه وو تهٔ به يې مخته درېږې". امير ورته وويل.

"هو امير صاحب! چې دا سر مې قلم کوي زهٔ ولاړ يم انکاري به نهٔ سم".

"درځه" دا يې ورته وويل دواړه ولاړ شول.

د ملک کاکا سترګې يې ورخلاصې کړې، دواړه را روان شول، ملک صاحب ورته ويل؛ "زما په موټر سائيکل کې تېل کم دي، مخته به را ودرېږي". دولت له خپله موټر سائيکله تېل ورته راوکښل. "تهٔ ماته دومره خط راکړه چې پر لارې مې څوک تنګ نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، زهٔ ځم دا وطن پرېږدم، دلته زما ژوند تریخ دی". سرور ورته وویل.

"یا ملک کاکا، خط نهٔ درکوم تر ټولو ځایو دي زهٔ تېروم، بیا درځخه راځم، هو خبره دي سمه ده. دلته ژوند نور نهٔ کېږي، ستا دښمنان ډېر دي". فېروز او سرور پر لار مجلس سره کاوی خو اخیر راورسېدل. سرور، هوسۍ، ګل مینه او ماشوم بیا پر موټر سائیکل سره سپاره شو، فېروز هم ورسره ملګری شو، تر ډېرو اوږدو او سختو ځنځیرونو راتېر شو، د خدای په اماني یې ځني واخسته، سرور د وطن خاوره مچ کړله، و یې ژړل، مخ پر لمر خاته راا روان شو پیسې هم ورسره نهٔ وې، په یو بازار کي په یو کمزوري هوټل کي په شل افغانۍ په نهاره شپه سبا کړه.

سهار یې هوسۍ ته وویل چي " تاسي دلته په دا هوټل کي راته انتظار شئ، زهٔ به دا موټر سائیکل خرڅ کړم یو څه خرڅ به برابر کړم چي د استوګني یو ځای ونیسو نو به زهٔ خپله مزدوري درته کوم د غم لړلي ژوند شپې به تېروو". هوسۍ ورته وویل "سمه ده ورشه".

سرور په بازار کي په ۷۰۰۰ افغانۍ موټر سائیکل خرڅ کړی، راغی په هغه هوټل کي یې ډوډۍ وخوړله، د هوټل والا حق یې ورکړی، له هوټله دباندي راووتی په پوښتنه پوښتنه یې اخیر په ۲۰۰ افغانیو د کرایې ځای پیدا کړی. د کور د ضرورت شیان یې واخستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو کوچنی کوریې جوړ کړی، پیسې ټولي خلاصي شوې، اوس د خوراک د پاره یې یو شی نشته، دباندي ولاړی ټوله ورځ یې تېره کړه، خو نهٔ یې روزانه پیدا کړه نهٔ بل څه. ټوله ورځ وږی نس وګرځېدی، مابښام کورته راغی، هوسۍ ناسته وه او ګل مینه ویده وه. ماشوم بېخي زیات ژړل. سرور هوسۍ ته وویل "دا ماشوم ولي دومره سخت ژاړي څه وجه ده ناجوړه خو نهٔ دی"؟.

"یا ناجوړه نهٔ دی وږی دی، بلا وهلي شیدې مي نشته، حیرانه یم څه وکړم او ګل مینه خو په ژړا ژړا کي وږې پسي ویده شوه، ډوډۍ یې غوښته خو ماورته وویل بابک به دي راسي اوس یې راوړي، په دغه خبرو کي پسي ویده شوه". هوسۍ ورته وویل.

"څه خېر دی دا هم پر موږ یو امتحان دی دا هم د رب کارونه دي، خو هوسۍ په هر حال کي به شکر کاږو". سرور ورته وویل.

"د ګل میني پلاره! څه دي نهٔ دي راوړي"؟ هوسۍ ورته وویل. "یا ګراني یو شی مي نهٔ دی راوړی، کار مي په یوه هوټل کي پیدا کړی خو له شرمه مي اوس نهٔ ورته وویل چي زما بچیان وږي دي، هغه سړی ښه انسان ؤ راته یې ویل سبا راشه وختي ۵۰ کلداري د ورځي درکوم او د مابښام ډوډۍ به هم د کور درکوم". سرور ورته وویل دواړه په نهاره پرېوتل خو ماشوم ټوله شپه ژړل، سهار وختي سرور دباندي ووتی یو دکان خلاص ؤ هغه ته ورغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکاندار ته یې سلام ورواچاوی، د روغبړ وروسته یې ورته وویل؛ "وروره! ډېر مجبور یم بچیان مې له لوږې راته ژاړي، که یو څه پور راکړې ماښام به یې درکړم، هغه کور مې دی اوس نوې کډه راغلی یم".

دکاندار ډېر په مکر ورته وویل؛ "ما خو پور بند کړی دی او ستا رنګه خلک ډېر راځي، دغه خبري کوي هسي خلکو ته دهوکه ورکوي، ورځه وروره پر بل چا نس ووهه".

له دکانداره سره یو بل ځوان ولاړ و ډېر زیات خفه شو په سرورپسې یې ږغ وکړی "دغه د لطیف اکا په سرای کې چې پروت یې دغه یې"؟ سرور ورته وویل "هو وروره! دغه یم".

"چیشي غواړې چې زۀ یې درته واخلم، که یې پخپله اخلې خو دغه دوه سوه روپۍ در واخله چې خدای درکړې بیا یې راکړه".

دکاندار ورته وویل "هلکه! ناصره دا څه کوې، ولې پردي سړي ته روپۍ ورکوې، دا تۀ څه پېژنې، سبا به یې نۀ کړي در".

"غني اکا که یې راکړې که یې نۀ کړې را زۀ یې د انسانیت په خاطر ورکوم، برایي کرده شپه یې په کور کې ماشومانو ژړل، الله پاک به راځخه ناراضه سي". ناصر په خبرو خبرو کې سرور ته روپۍ ورکړې، سرور د کور سودا او کولچه شیدې هر څه واخستل، ډېر په خوشحالۍ کورته ولاړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هوسی! و هوسی! هوسی!" هوسی له خوا یو حال ته ؤ، چي کوټې ته ورد ننه شو هوسی داسي بې سده ویده پرته ده. سرور سودا ورته کښېښوله، هوسی یې په ډېره مینه راویښه کړه. ورته یې وویل: "زۀ ځم هوټل ته دغه شیان دي کوچنیان ښه ماړه کړه، بیا که ژوند ؤ زۀ ما خوستن راځم یو څ د خوراک به راوړم". سرور تر دروازې ووتی، هوسی دروازه پسي بنده کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امين مسرور

سرور د هوټل په کار اخته شو، سهار تلی ماښام به راتلی، د ژوند سلسله يې ښه روانه شوه. ورځې شپې داسي پر تېرېدلې لکه يو خوب. د مسافرۍ د ژوند ديارلس پسرلي پر تېر شو، يو وخت داسي هم رالی چي د سرور زوی چي نوم يې جبار ؤ زلمی شو، سرور ښه تعليم په وکړی، ګل مينه هم ځټه پېغله شوه، دومره ښائسته وه چي هر چا به وليدله پر مئين به شو. د صحرا ژوند ؤ، غټو غټو هلکانو وظيفې (ځيرې) ټولولې، يو طالب چي د سرور کورته وردننه شو پر ګل مينه يې سترګي ولګېدې، ډېر زيات پر مئين شو، د سرای په منځ کې تر ډېرو حيران ورته ولاړ ؤ، ګل مينې وظيفه ورکړه بيا هم نهٔ تلی، تر ډېره ولاړ ؤ. اخير هوسې ډېر په قهر ورته وويل چي "ورځه له ننه وروسته چي کورته دننه رانهٔ شې، که راغلې بې عزته کوم دي او د ګل مينې پلار درباندي خبروم". خو طالب ډېر سپين سترګی ؤ چي تلی نو يې ورته وويل "زهٔ هر کورته دننه ورننوزم او تاسو بيا څوک ياست چي پر ما پابندي لګوی. د چا پلار هم ما نهٔ شي بندولای. ګورو به يې چي سبا زهٔ راځم که نهٔ". طالب د دې خبري سره تر دروازه ووتی.

سرور چي کورته راغی هوسې ټوله کيسه ورته وکړه چي "د جومات ملا ته ووايه چي دا طالب لوی سړی دی دا ولې د خلګو کورو

2021.01.22 08:49

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دننه ورځي، دغه ته ووایه چي په دروازه کي دي بږغ کوي او دننه دي نهٔ راځي په کور کي څوک نهٔ وي یوه زهٔ بله ګل مینه".

"سمه ده زهٔ ما خوستن مولوي صاحب ته کور ته ورځم، ښه جبار لا نهٔ دی راغلی"؟ سرور ورته وویل.

"یا تر اوسه نهٔ دی راغلی، دغه دی راغلی عمر یې ډېر دی، الله پاک دي دواړو ته ډېر عمر ورکړي". هوسۍ په خندا وویل. جبار هم دغهٔ چي کور ته راننوتی.

"ډوډۍ راواخلئ جبار هم راغی، څه دي پخ کړي دي"؟ سرور ځني وپوښتل.

"د غوايي ښوروا مي پخ کړې ده، ګل میني زویه! ژر یې راواخله پلار او ورور دي وږي دي". هوسۍ د جواب سره ګل میني ته امر وکړی.

"سمه ده را اخلم یې". ګل میني هم له اشپز خانې جواب ورکړو.

ډوډۍ راغله ټولو ډوډۍ وخوړله، جبار او ګل مینه مور یې ویده شو، سرور د ملا د کور پر لور روان شو. دروازه یې ور وټکوله. هغه طالب ورته راووتی، "آ حاجي صاحب ! څوک غواړې"؟ طالب ځني وپوښتل.

"زهٔ حاجي نهٔ یم او نهٔ ما ته حاجي صاحب وایه، یو څه ادب زده کړه. له مولوي صاحب سره مي کار دی". سرور ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

" هغه ویده دی، نیمه شپه ده، هغه سهار جماعت ورکوي، دا وخت خو هغه کسان ګرځي چي نهٔ خدای پېژني او نهٔ رسول". طالب ورته وویل.

" دا اوس تهٔ څه ګڼې وډي وایې، زهٔ خدای او رسول نهٔ پېژنم"؟ سرور ورته په قهر شو.

" ورځه ماته ډېري لاري مهٔ رابنیه، اوس دا وخت د نصیحت کولو نهٔ دی". طالب ورته وویل.

سرور بېرته د کور په خوا روان شو، پر لاره یې ډېر سوچونه وهل، چي یو وار بېرته در وګرځه چي تا دا خبره ولي نهٔ ورته وکړه چي بله ورځ زموږ کره وظیفې ته مهٔ راځه، که راځې نو بیا په دروازه کي دربږه. بېرته یې د ځان سره وویل چي دا په پردو ټوکو لوی شوی دی، بیا به داسي خبره درته وکړي چي د خُلې خوند به دي پر خراب شي. پرېږده یې. کور ته رادننه شو، په سوچو سوچو کي پسي ویده شو، سهار وختي بیا کار ته ولاړی.

ماښام چي کورته راغی نو هوسی ورته وویل چي؛" تهٔ هغه ملا ته ورغلې که نهٔ، هغه طالب خو نن بیا کورته دننه راغی، نن یې تر پرون لا بد حال جوړ کړی ؤ. داسي بدي بدي خبري یې کولې چي په یو شي نهٔ ؤ بند". سرور ته ډېر قهر ورغی، هوسی ته یې وویل چي؛ " تاسو ډوډۍ یو وار مهٔ را اخلئ زهٔ ورځم چي دا څنګه د بې ننګه زوی دی چي یوه خبره نهٔ مني". سرور ورغی، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا د کور دروازه یې ور وټکوله. بیا هغه طالب راووتی، سرور ورته وویل؛" طالبه! ته وظیفې ټولوې"؟

"هو زه یې ټولوم". طالب په جواب کې ورته وویل.

" که یې ته ټولوې نو بیا د خلکو کورونو ته ځله ورننوزې،؟ ته شرم نه لرې، حیا نه لرې چې لوی ځوان یې په کورو کې له ښځو سره بد چلن هم کوې، بلکه ورځ چې زموږ کره را نه شې، زه وظیفه نه درکوم". سرور په غصه کې ورته وویل.

" ډېرې خبرې مه کوه، دلته ته نوی قانون مه جوړوه، زه هر کور ته ورځم، دننه دباندې والا نه یم، چې وظیفه نه راکوې نو بیا به څنګه وې؟ بیا به سبا کډه باروې چې بیا دې په دا کلي کې نه ووینم. موږ ته ټول کلی په درنه سترګه ګوري" طالب ورته وویل.

" هلکه صدیقه د چا سره دې بوغ دی"؟ ملا پر بوغ کړو.

" بابا دا هغه خلقې دی چې له قرانه او اسلامه له نفرته ماته وایې چې بل وار به زموږ کره وظیفې ته نه راځې". طالب د مکر په ژړا کې ورته وویل.

"ولې وروره! دا ټول کلی وظیفې راکوي او ته یې بیا ولې نه راکوې، وجه څه ده"؟ مولوي صاحب ځنې وپوښتل.

"مولوي صاحب! زه ولې وظیفه نه درکوم په دواړو سترګو به یې درکوم، زه دغه نه وایم یو وار پرون زموږ کره دننه راغلی ؤ، بد اخلاقې یې کړې وه، نن بیا راغلی ؤ، زه ورته وایمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننه مهٔ راځه، که چېرې دننه راځې بیا زهٔ وظیفه نهٔ ډرکوم، دی راته وایي دننه خامخا درځم". سرور ورته وویل.

ورور ه! موږ ته ټول کلی په درنه سترګې ګوري، نهٔ څوک له موږ ستر کوي نهٔ موږ د چا په دروازه کي درېږو، که دي دغه رنګه نهٔ وي خو ښه سبا چي دي په کلي کي ونهٔ وینم، ورځه پر دغه خبره تر سهاره سوچ وکړه، نهٔ لمونځ نهٔ اودس نهٔ جومات، تهٔ هم ځان ته مسلمان وایې، دا رنګه مسلمان وي، مسلمان ډېره خیري". مولوي له ځان سره بوڼېدی. سرور ځني ولاړی کورته.

هوسۍ ورته وویل؛ "د ګل میني پلاره! خېر خو به وي، ولي دومره خفه یې پر مخ دي بېخي زیات خفګان دی څه کیسه ده، ملا خو به څه نهٔ وي درته ویلي"؟

"یا څې نهٔ دي راته ویلي، جبار راغلی دی که نهٔ"؟ سرور ورته وویل.

"هو راغلی دی، ډوډۍ تیاره ده، ما ته دي د خبري جواب نهٔ کړی را، ښه ملا څه درته وویل"؟ هوسۍ ځني وپوښتل.

"ملا؟ توبه د ملا به څه درته ووایم، ملا جواب راکړی چي یا به زما زوی دننه درځي یا به سبا کډه باروې. نوره دي خوښه ده، داسي بد اخلاقه انسان ؤ". سرور ورته وویل. ډوډۍ وخوړل شوه، ټول پرېوتل، سرور په سوچو سوچو کي ویده شوی ؤ، سهار ډېر وختي دروازه وټکېده. چي سرور ورغی نو چي وکتل لطیف

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا د سرای مالک او د کلي ټول خلک ولاړ وو. سرور له ټولو سره روغبړ وکړی، لطیف اول ورته ګویان شو چي "نن مکان خالي کړه چي تر غرمې دي دلته ونهٔ وینم، یو خو نهٔ لمونځ کوې او بل خیرات هم نهٔ ورکوې، ستا د بې دیني په وجه به زموږ د ټولو غاړي بندي وي او برابي ماښام دي له ملا صاحب سره جنجال کړی ؤ اوس دي یو څه روپۍ پیدا کړې سترګي دي وکړې، سبا به بله نخره کوې".

سرور ورته وویل "لطیف اکا ما صرف دغه ورته وویل چي هلک دي کورته دننه نهٔ راځي، خو هغه سپکي سپوري راته وکړې".

"بس بس، ډېري خبري مهٔ کوه، بس کور خالي کړه کډه بار کړه نور د دلیلو ضرورت نشته". ټول کلیوال ورته غصه وو. لطیف اکا خبري کولې پسي روان شو.

سرور کورته راغی هوسۍ پوښتنه ځني وکړه "د ګل میني پلاره! څوک ؤ"؟

"نو به څوک وو، کلیوال وو او لطیف اکا ویل نن تر غرمې کور خالي کړه، له کلي بار شه". سرور ورته وویل.

"څه خبره نهٔ ده، الله یو روزۍ یې ډېري. هسي یې خالي کړه ولي دومره ورته پریشانه یې، ورک دي شي دا بې ضمیره او بې ننګه خلک چي دومره جا هله دي". هوسۍ ډېر په لوی زړهٔ ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بس غوټي وتړه زهٔ یو موټر ګورم، نو به کډه کې بار کړو او جبار ته وایه چې نن مکتب ته مهٔ ځه". سرور د باندې ووتی موټر یې راوستی کډه یې بار کړه، سیخ د ژړې په خوا روان شو، مازدیګر ژړې ته ورسېدل، هلته یې یوه کنډواله سرای پیدا کړی، کرایه یې نهٔ وه، وایې ړول پکې. شپه یې په شنه مخکې تېره کړه، سهار سرور د ژړې یو کوچني بازار ته ولاړی، هلته یې یو کوچنی دکان په کرایه ونیولی، په هغه کې یې یو کوچنی د چای هوټل راوایستلی، د هوټل ټول ضروریات یې پوره کړو، دلته د ژړې په بازار کې یې یو د کرای کور ونیولی، کډه یې هم را بار کړه. جبار یې له ځان سره په هوټل کې کړی، د ژوند چارې یې ښې روانې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

بله ورځ چي ماښام سرور کورته ورغی هوسۍ ورته وویل
چي "نن کورته داسي ښځي راغلي وې تر ډېره ناستي وې، د ګل
میني پوښتنه یې وکړه چي دا مي څه ده ما ورته وویل لور مي ده
بیا یې راته وویل پېغله ده ما ورته وویل هو نور یې څه نهٔ دي ویلي
ولاړې".

"څنګه ښځي وې تا پوښتنه نهٔ ځني وکړه چي له کومه
راغلي یاست". سرور ورته وویل.

"یا پوښتنه مي نهٔ ځني وکړه". هوسۍ په خندا ورته
وویل. "دا رنګه ناولده خلک کورته مهٔ راپرېږده هسي یو فساد به
جوړ شي، دلته حال نهٔ دی معلوم". سرور ورته وویل.

ټولو په یوه ستر خوان ډوډۍ سره وخوړه بیا ټولو د مړو
چم وکړی، سهار وختي سرور له لمانځه هوټل ته روان شو، هوسۍ
ته یې وویل "جبار ته وایه چي بیا ژر راشي، هلته رش وي زهٔ او
نیک نهٔ شو پسي رسېدلای".

"سمه ده په مخه دي ښهٔ زهٔ به یې ژر درپسي در ولېږم"
هوسۍ ورته وویل. د سرور هوټل داسي مشهور شو چي په دا ټول
علاقه کي داسي هوټل نهٔ ؤ. غرمه څلور کسان هوټل ته راغلل،
سرور ته یې د ډوډۍ ارډر ورکړی، سرور ډوډۍ ورته راوړه، دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وخوړله سرور ته يې روپۍ ورکړې او ورته يې وويل "سرور دي نوم دی د بازار ترشا دي کور دی" سرور ورته وويل "يا نوم مې معروف دی، کور مې هغه کور دی دلته ټول خلګه معروف راته وايي، تاسو نوم غلط اخلئ". ښهٔ معروفه بخښنه کوه موږ په نامه کې غلط سوي يو". چهټې په کومه ورځ کوې داسې لږ کار مو درسره دی کورته درځو". په هغو کې يو کس ورته وويل.

هاهاها ځوانه! يو وار خو د ځان پېژندګلوي مو راته وکړه چې نومان مو څه دي، کور مو چېرې دی او کار مو څه کار دی نو چې سره وپېژنو بيا به خبره مختته بيايو". سرور په خندا ورته وويل.

"معروف اکا زما نوم نعمت دی، دغه ځوان قدرت دی او دغه بل سپين ږيری مې اکا صبور دی، کور مو ستاسو د کور له څنګه دی، خو کار د هوټل نهٔ دی چې کور سره کښېنو بيا به ووايو". يو ځوان چې تر ږيره يې بېرتونه غټ وو او اوږده لمنه، خيرن پاج يې تړلی ؤ ورته يې وويل.

"بيا دغه پيسې بېرته واخلئ، تاسو زما همسايه ګان ياست، ما نهٔ ياست پېژندلي". سرور ورته وويل.

"يا يا يا معروفه! قسم دی که دا واخلو، دا ستا حق دی دا خو کور نهٔ دی، دا هوټل دی". بل ځوان ورته وويل.

"زهٔ خو د ورځې نهٔ يم خلاص، يا نن ماخوستن راشئ ډوډۍ به هم له ما سره وخورئ". سرور ورته وويل. "سمه ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

درځو، خوښه مې ده" درې سره ځيني روان شو ماخوستن چې سرور کورته ولاړی هوسۍ ته يې وويل هوسۍ نن داسې درې کسان راغلو ټوله کيسه يې ورته وکړه. هوسۍ ورته وويل "دا به د هغو ښځو د کور سړي وي نو تا څه ورته وويل"؟

"ما څه نهٔ دي ورته ويلي، ما ورته وويل چې د ورځې نهٔ يم خلاص، د شپې بيا راشئ نو اوس راځي، دغه غوښې او وريځې مې راوړي، دغه پاخه کړه.

د شپې ښهٔ ناوخته پنځه کسان د سرور کورته راغلل، سرور يې هم ښه عزت وکړی. ښهٔ ډوډۍ يې ورته کړې وه، ميلمانه ډېر زيات خوشحاله ناست وو، د پښتنو دا دستور دی چې له ډوډۍ بعد دوه رنګه چای راځي شنې او توري، سم دستي چای هم راغلې، پر چای دستي خبره ياده شوه، د نعمت اکا صبور چې د ټولي کورنۍ مشرؤ په خبرو خبرو کي پر خپله خبره راغی، سرور ته يې وويل چې "معروفه روره! موږ راغلي يو. زما وراره نعمت چې سهار له ما سره ستا هوټل ته راغی هغه ځوان ښهٔ تعليم يافته دی، دغه ستا لور غواړو نو ستا څنګه خوښه ده"؟

"ها ها ها، زما خوښه به وي يا به نهٔ وي خو په دغه به مشوره وکړمه، زما له بچي سره او زما له قريبانو سره، دوستي د زرو کلو لاره ده، د يوې ورځي کار نهٔ دی. دا خبره خو سهار هم تاسو راته کولای شوای، بيا به نن موږ مجلس کور پر کړی وای او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ به تاسو کورته راغلي واست بیا به مو بحث پر کړی وُ".
سرور ورته وویل.

"خو موږ ته مناسبه نهٔ وه، په دغه مو په هوټل کي نهٔ شوای درته ویلای". صبور اکا ډېر په خندا ورته وویل.

"یا څه خبره نهٔ ده. د لور او د زوی پر ما یو فرق نشته، څنګه چي زوی ته کوم شی خوښوم هغه لور ته هم خوښوم، خو ما له لور سره یو ظلم وکړی چي په هغې مي تعلیم نهٔ وکړی، دا به زما تر ډېره وخته پر زړهٔ یو داغ وي". سرور ورته وویل

"او هغه بله ورځ چي ښځي راغلي وې هغه هم ستاسو د کورو وې"؟

"هو هغه زموږ د کورو وې". صبور ورته وویل

ښه تر ډېره په مجلس سره اخته وو اخري دوولس بجې شوې، صبور ورته وویل "موږ ځو ستاسو یې کور ودان ښاد او اباد اوسئ چي موږ ته مو دومره عزت راکړی، که رب ته منظوره وه بیا به حال ستاسو له لوري وي، د خدای په امان". مېلمانه رخصت شول سرور کورته ولاړی، هوسۍ پوښتنه ځني وکړه "د ګل میني پلاره! دا څوک وو او څنګه راغلي وو"؟

هوسۍ! دا هغه ورځ چي ښځي راغلي وې د هغو خلګ ول، د ګل میني رشتې ته راغلي وو". سرور ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نو تا څه ورته وویل"؟ ګل مینه خو تا د متین په نامه کړې وه، که سبا دارو خان لالا خبر شو یا یې ګل مینه وغوښته نو بیا به څۀ کوې"؟

هوسۍ! ګوره ما ستا بې مشورې یو کار نۀ دی کړی، نۀ یې کوم، ماغزه خو مې خراب نۀ دي چې پردو ته به یې ورکوم". ما ګل مینه په کوچنیوالي لا د دارو خان و زوی متین ته ورکړې وه او دا به د هغه په نامه وي. که خدای ته منظوره وه زۀ د دارو خان سره په یوه نۀ یوه طریقه تماس نیسم چې راسي دا خپل امانت په ښه عزت یوسي". سرور ورته وویل. د هوسۍ هم زړه بېغمه شو او ولاړه کوټې ته ننوته. ګل مینه په اشپزخانه کې ولاړه دا خبرې واورېدې. حیرانه شوه چې دا خبره ماته مور یا پلار څله نۀ ده کړې، ولې یې له ما دا خبره پټه ساتلې وه"؟

خیر شپه تېره شوه، سهار سرور هوټل ته ولاړی، په خپل کار باندې مصروفه شو خلګو ته یو حال نۀ کړی ور. په دا کې ډېرې ورځې تېرې شوې، نعمت د ګل مینې په عشق کې لېونی ؤ، هره ورځ یې د کور مخته په دا هیله تېرېدی چې ګل مینه به ووینم، د مینې اظهار ورته وکړم، خو ګل مینه تر کور د باندې نۀ راوتله، نۀ د ګل مینې د ټکرې پلو تر اوسه چا لیدلی ؤ. هره ورځ به هوټل ته ورتلی له سروره سره یې ښه شناخت شو چې هوټل ته به هر څوک د نعمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناخته راغی د هغه پیسې به نعمت ورکولې، له سروره هېر شوي وو چې دا هغه ځوان دی. د نعمت مینه یک طرفه وه.

نعمت بله ورځ خپل اکا صبور ته وویل چې "هغه هوټل والا خو نهٔ د یا جواب درکړی نهٔ د هو؟ یو وار خو ورشه ورته ووایه چې مور ستاسو په انتظار یو خو یوه خبره درته کوم اکا، په خلاصو غوږو یې واوره، زما پلار مړ دی، ستا ورور شکورا او دوې خوېندې لرم، یوازې سر یم بل څوک لرم هم نهٔ، چې په هر صورت وې زهٔ د غه انجلۍ کوم یا به سر خورم یا به یې د ځان کوم، نوره ستاسو خوښه ده اوس مې غاړې درته خلاصې کړې، سبا دې بیا یوه ګیله هم نهٔ منم" نعمت ورته وویل.

"سمه ده بچیه ورځم اوس دستې ورځم". صبور روان شو د سرور هوټل ته مازدیګری دی ورغی، ښه روغبړ یې ورسره وکړی، سرور چای ورکړې، صبور ورته وویل چې "معروفه! موږ خو ستاسو په انتظار یو، ډېرې شپې او ورځې وشوې، ستاسو له خوا یو حال نشته، خېر خو دی"؟.

"په ډېره بخښنه سره ما خو حال نهٔ کړی در، هره ورځ مې په زړهٔ کې وې خو دا د هوټل داسې کار دی چې انسان د ژوند یو کار ته نهٔ وې ځنې خلاص، نو خبر نهٔ وم د انجلۍ مور راته وویل چې دا خو ما په کوچنیوالې لا خپل د ورور زوی ته ورکړې ده، هغه خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـور زمـا زوی تـه راکـړې ده، پـه روان سـپړلي کـي يـې واده دی".
سرور ورته وويل.

"دا اوس تـهٔ څـه ګـڼي وډي وايـې، زمـوږ د کـور ښـځو پوښتنـ
ځني کړې وه، ستا کور ودانی ورته ويلي وو چي يا نهٔ مو ده ورکړې او تهٔ
ييا څه وايې، خو صفا جواب راکړه، خبره تـر غـاښو او تـر ژبـه مهٔ لاندې
کوه". صبور ورته وويل. نعمت هم د هوټل په کونج کي ناست وٌ له ډېرې
غصې شين او سور کېدی، په زړهٔ کي وايي چي پر دنيا يې انسان ته نهٔ
ورايله کوم تا کوم سوچ کړی دی.

صبور ډېر پـه خسـم ځنـي راووتـی، تـر شـا نعمـت هـم پسـې
راووتی، پر لار نعمت ورته وويـل "زهٔ د شپې کورتـه ورځم پـه زور
يې ځني ورم، په يو حال کي يې نهٔ پرېږدم".

"هلکـه! تـهٔ څنګـه انسـان يـې دا څـه بـابولالي وايـې د مړو
ښځي چا تښتولي دي، په بدو مو اخته کوې، تهٔ بـل ځـای راوښيه،
تر دې ښائسته، چي په هر څو وي زهٔ يې درته کوم، خو د دغه خلګو
لاس واخله". دواړه د کور په خوا روان وو، صبور پر لاري نعمت ته
زاری کولې خو نعمت په هغه خرهٔ سپور وٌ يوه خبره يې نهٔ منله.

اوس نعمت د ماښام په انتظار وٌ چي کله به شپه شي خو
اخر هغه وخت هم راغـی چي شپه شوه. نعمت د ګـل مينـي، مينې
داسي لېونی کړی وٌ چي نهٔ يې د چا خبره اورېدله او نهٔ يې څوک له
ځان سره ملګری کـاوی. ډوډی يـې وخوړلـه، يـو خنجـر ورسره وٌ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دباندي راووتی د مسجد شاته ځوانان ناست وو، له هغو سره پر مجلس اخته شو، اخر یو یو کورته تلی، خو نعمت د مسجد شاته د محراب له څنګه یوازي پاته شو، شپه ښه پخه شوه، نعمت له ځانه سره وویل چي "اوس خو ټول خلک ویده دي او معروف خو ستړی هم وي، نو ښځه چي یې راکښېنوي ما به ګل مینه تر علاقو تېره کړې وي". نعمت په نوي ځوانۍ کي ؤ او ښه پیاوړی ؤ چي یو چا یې هم مقابله نهٔ شوای کولای او د سرور توپنچه عادت ګرځېدلې وه چي د شپې او د ورځي به ورسره وه، بس په څه به تیار ؤ خالي ماشه به یې غوښته چي وخت پوره شي بس بیا به خامخا یوه بهانه جوړېږي. سرور په دغه ساعت د جواب چای دپاره دباندي ؤ، په توره شپه کي د چپ لاس دېوال خواته رګ یې وهی او نعمت په ښي لاس پر دېوال سر راپورته کړی، نعمت سرور نهٔ لیدی او سرور بیا نعمت ولیدی چي دومره په کراره تر دېواله راواوښتی، پوره اراده یې کړې وه چي ټول به مړهٔ کړي، بیا به ګل مینه د متو په زور وړي. سوکه سوکه په واړه قدم را روان ؤ، سرور هم توپنچه تیاره کړه سم یې ځان ورته برابر کړی چي نعمت ښهٔ ورته رانزدې شو سرور درې ټکه پر وکړو، نعمت ولوېدی، هوسۍ په منډه راغله، سرور چي ګوري چي یو ځوان په وینو کي اخري سلګۍ وهي، سرور په ژوند قتل نهٔ ؤ کړی، ډېر وار خطا شو، هوسۍ ته یې وویل چي "د رب دپاره ځان تیار کړئ جبار او ګل مینه راپورته کړه مړی مي وکړی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هغه ځوان دی چي ګل مینه یې غوښته، یو شی مۀ را اخله، خالي ګل مینه، جبار او هغه صندوق روپۍ راواخله چي ځو، سهار ته یو هم ولاکه د ژوند څکه وکړو، هله زر کوه". هوسۍ ژر ژر ګل مینه او جبار راپورته کړل، په دوهم ځل یې تیار کور پرې ښووی، مخ پر لوري د خپل وطن پخوا روان شو، په پیاده تر ډېرو غرو را واوښتل خو اندازه یې نۀ ور کوله چي چېري روان دي. د سهار سپېدې وچاودلې، په مخه یو کلی ورغی، شپانه د کلي پسونه سره راټولول، دوی په یوه شېله کې پټ شول، چي شپانه ولاړی بیا یې حرکت وکړی، په لار کي یو ټکټر پسي راغی په هغه ټکټر کي راسپاره شول، ماپښین قضا د نورنګ کلي ته راورسېدل لوږه او تنده یې بېخي زیاته وه. هوسۍ او ګل مینه یو کورته ورد ننه شول، سرور او جبار دباندي ودرېدل، له کوره یو اتیا کلن سپین ږیری راووتی، روغبړ یې ورسره وکړی، د مهمان خانې دروازه یې ورته خلاصه کړه، له چای سره یې ډوډۍ ورته راوړه، لږ دمه یې وکړه، بیا سپین ږیري ته یې وویل "دلته که یو موټر پیدا شي نو ښه کرایه ورکړو، موږ دي تر خپل منزله ورسوي". سرور ورته وویل. سپین ږیري په غوږو سم نۀ اورېدل، جبار پلار ته وویل "بابا په غوږو سم نۀ اوري، لږ په زوره ورته ووایه". سرور دا واره ښه ډېر په زوره ورته وویل. "اوس خو موټر نسته که بیا هم پیدا شي ډېري روپۍ در څخه غواړي، په لار کي ځنځیرونه او مائنونه دي اوس مۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځئ شپه وکړئ سهار به وختي ولاړ شئ" سپين ږيري ورته وويل. "بابکه چي تر خپل ځای پوري ځان ورسوو دا به ښهٔ وي، روپۍ لرم ورکوم يې، تاسو ته نور تکليف نهٔ درکوم". سپين ږيري کورته ورږغ کړو "خانداده و خانداده." خانداد چي راغی ورته يې وويل "تهٔ ورشه که زين الله په کور کي وٌ ورته وايه چي راسي".

"سمه ده نيکه بابا ورېه سم" خانداد زين الله استاد راوستی، د سرور او جبار سره يې روغبړ وکړی، سرور ورته وويل "استاده! تر پاتوزو پوري څو غواړې چي موږ ورسه يې".

"تر پاتوزو خو ډېره لار ده، که سهار ته ورسېدو او بل په لار کي ډېر خطر دی، غلهٔ هم شته او د دوی حکومت هم دی چي هر يو مو راوګرځوي تکليف راکوي. روپۍ غواړم دوه نيم زره" زين الله ورته وويل.

"دوه نيم زره بېخي ډېري دي استاده، ګزاره وکړه چي نهٔ سيخ وسوځي نهٔ کباب".

"تر دا کمي نهٔ غواړم د سر لوبه ده ډېر تکليف دی". استاد ورته وويل. زړهٔ مي هم نهٔ ځي اوس مي تر خُله درته ووتل، تر ډېره دا علاقه خطره لري".

"تهٔ لږ ښه وکړه، پر موږ لږ ناوخته دی، څنګه چي هر وخت د شپې ورسېدو شپه به له موږ سره وکړې سهار به پر سم وخت را روان شې". سرور ورته وويل.

2021.01.22 08:51

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا وروره کم نهٔ ځم". په تنګ کي شو ورته یې وویل.

"سمه ده ورشه موټر دي راوله". سرور ورته وویل. موټر راغی تهول کي سپاره شو، په بسم الله روان شو. تهوله شپه یې مزل وکړی، د سهارګا خوا وه پاتوزو ته ور ورسېدل، په لاري باندي یو تکلیف نهٔ ؤ، سیخ د هوسۍ د پلار د کور مخته ودرېدل، د هوسۍ پلار موسیٰ د سهار اودس کاوی د موټر ږغ یې واورېدی چي راووتی هوسۍ یې په غاړه کي لاس ور واچوی. کورته د ننه شول سرور موټروان ته کرایه ورکړه، د چای او د ارام ښه ټینګ ټنګ یې ورته وکړی خو موټروان ورته وویل "یا وروره کور ودان زهٔ ځم چي لمر راخېژي تر ډېره به مي مزل کړی وي. د خدای په امان".

موسیٰ د هوسۍ پلار جومات ته ولاړی، سرور هم اودس وکړی لمونځ یې وکړی، هوسۍ، ګل مینه او جبار ته یې وویل "چي ځوک در ځخه خبر نهٔ شي په خُله لاس ونیسي" او پسي ویده شو.

موسیٰ چي له جماعته راغی نو یې خپل زوی ابراهیم ته وویل چي "دوی ویده شو، خبر خو ؤ چي داسي په دوه لاسه په دوو پښو راغلي دي، نهٔ کپړه نهٔ کور، یو شی یې هم نهٔ دی راوړی. الله دي خیر کړي یوه کیسه خو خامخا شته، په لمانځه کي شیطان دوه زره سوچونه را واچول بېخي ډېر فکر وړی یم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما هم روغبړ ورسره وکړی نور مې د ښوا و د بدو یوه پوښتنه ځني نهٔ ده کړې، لمونځونه یې وکړو تهول ویده شو، خېر چې راپورته شي بیا به یې ګورو". ابراهیم ورته وویل.

" ښه سمه ده، تهٔ ګل سیمې ته ووایه چې چای راوړي، زهٔ بیا بازار ته ځم سودا به راوړم نو به یې غرمې ته یو شی ورپاخه کړي". موسیٰ و ابراهیم ته وویل.

ابراهیم ورغی پلار ته یې چای راوړې، دواړو چای وکړې ابراهیم ورته وویل، "لالا ! بازار ته نو څه کوې، د قاهر اکا نن ونډې ده غوئی حلالوي، مانښام یې په جومات کې وویل یا به هغه مړ حلال کړو، لاندې خو هسې هم کوو دا نور به بیا یو څو ورځې وروسته حلال کړو نن به یو حلال کړو".

"هو زویه دا خبره دې سمه وکړه، تهٔ ورشه چاړې او ساتول تیار کړه، زهٔ جامې بدلوم چې اوس لا شروع په وکړو نو به لسو بجو ته ځني خلاص شو"

" سمه ده لالا زهٔ ورځم". ابراهیم هر څه تیار کړو، مړ یې حلال کړی تر غرمې پوري یې له هر څه ځان خلاص کړی، غرمه سرور او د هغه ټوله کورنۍ هم راویښه شوه، هوسۍ ټولو ته چای ورپخې کړې، پلار سره یې بیا حال احوال وکړی، پلار یې ورته وویل "زویه! خېر دی څنګه بېرته خپل وطن ته راغلاست، حالات ډېر خراب دي، هلته خو به څه مشکل نهٔ وي درته جوړ شوی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا لالا! خبر دی څه مشکل نۀ دی جوړ شوی، بس پردی وطن پردی وي، د چا قدر نۀ وي په کي. ما بنام د ګل میني پلار راغی ویل یې ځان تیار کړئ ځو خپل وطن ته، حالات سم شوي دي، بس را روان شو". هوسی پلار ته نیمه خبره لا نۀ وه کړې چې سرور راغی سم دستي یې ورته وویل چې "لالا کیسه خرابه شوه، مړی مي ماخوستن وکړی، یو غل کورته را واوښتی بس مړ مي کړی، وام واخستم پسي را روان شوم، نیمی لار مي پیاده او بیا مي تر پاتوزو موټر ونیوی پسي راغلو، ټول کور مو د غسي پرېښووی، خالي روپۍ مو را واخستې، بل مو یو څه نۀ دي را اخستي".

"دا څه وایې، مړی دي څه کاوی بیا چې دي مړی وکړی راتلې ولي، خو غل ؤ، هلته خو به هم یو قانون ؤ، په هغه ساعت به دي حکومت ته حال ورکاوی نو تا هرڅه پرېښوول او راغلې". موسی ورته وویل.

" لالا! ما هلته وخت تېر کړی دی، ما ته د هغه ځای هرڅه معلوم شو، چې ما دا خبره سپینوله کلونه به تېر وو، یو وړوند حکومت ؤ یو حال یې نۀ ؤ معلوم، نو تر هر څه مي دا بهتره وګڼله چې هسي ځان وباسم". سرور ورته وویل.

ډوډی راغله ډوډۍ وخوړل شوه، د کلي خلګ خبر شو ټول خلګ او ښځي پو ښتني ته ورته راغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ډېره وخته وروسته هوسۍ د پلار کره راغلې وه نو د کلي ټولي ښځي ډېري خوشحاله وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونه تېرېدل، سرور سره له کوچنیانو د حاجي موسی کره اوسېدی، د موسی د کور له مخه یې یو کوچنی د پرچون دکان جوړ کړی، د کور ضروریات هر څه یې له بازار راوړل، د کلي ټول خلک سودا ته سرور ته راتلل، په ښه بیعه یې هر شی ورکاوی، د ژوند پایه ښه روانه وه، ښه د خوشحالۍ ژوند ؤ، داروخان هم خبر شو چې لکه وروړ داسې ملګری یې بېرته د څو کلونو وروسته راغلی دی. زر زر یې خپله کورودانه له ځان سره کړه او سیدها د موسی کره راغی. داروخان له سرور سره د دۀ د پرچون په دکان کې کښېنستی او کورودانه یې د موسی کره و هوسۍ ته پرېښووله. دواړو ملګرو د زاړه وختو مجلس سره کاوی، سرور د خپل تېر شوي تریخ ژوند داستان ورته بیانوی چې ناڅاپه یې د داروخان څخه د متین په هکله پوښتنه وکړه چې "یاره دارو خانه! د متین زوی دې حال نۀ کړی را، چېرې دی، په څه اخته دی، او هغه درس یې پای ته ورسوی که یا"؟

داروخان ډېر خړ غوندې شو، سر په وځړېدی، مخ یې لړ ژړ وزمه غوندې شو.

"تاته وایم یاره، ولې څه کیسه، متین چېرې دی"؟ سرور په تجسس کې ځنې وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"څه درته ووایم وروره، پنځه کاله کېږي چي له کوره وتلی یې او بیا نهٔ دی راغلی، ټول وطنونه مي پسي وکتل، نهٔ یې د مرګ په حال خبر یم او نهٔ یې د ژوند، بس په انتظار ورته شپې سبا کوو، موریې سمه لېونۍ شوې ده، کله بالکل سمه وي او کله بیا د لېونتوب دورې ورباندي راځي، متین، متین ناري یې په خُله د کور په غولي کي منډي وهي".

"دا خو دي واقعي ډېره د خواشینۍ خبره راته وکړه، ولاړی په څه؟ کیسه څه وه"؟

"وروره کیسه هم هغه وه کومه چي ما او تا د متین او د ګل میني په کوچنیوالي کي رشته سره کړې وه، ګل مینه مي د دهٔ په نامه کړې وه، تهٔ سره د کورنۍ له وطنه ولاړې، هیڅ حال دي نهٔ وٶ معلوم، د کلونو کلونو په انتظار نوریې برداشت نهٔ شو کولای، ولاړی د ګل میني په میني کي ستا د کور په لټون له خپله کوره ورک شو". داروخان په جواب کي ورته وویل.

"داروخانه وروره! تهٔ غم مهٔ کوه، دا یم زهٔ اوس راغلم، اوس به دواړه پسي وګرځو، انشاالله خدای به هر څه خېر کړي". د داروخان هم څه زړهٔ تسلي شو. دواړه بېرته خپل په مجلس سره اخته شو. لږ ساعت وروسته داروخان د سرور څخه د تلو رخصت واخستی او ځني ولاړی. سرور هم بېرته په خپله دکانداري کي بوخت شو، کپړه یې راواخسته او دکان صفا کول یې شروع کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونه تېرېدل، بله ورځ رؤف په بازار کې خبر شوی ؤ چې سرور راغلی دی، دا دی ماخوستن ناوخته د موسی کره راغی چې ځنګه هوسۍ خبره شوه چې رؤف راغلی دی سرور ته یې ډېرې زارۍ وکړې چې "مۀ ورځه دا دې په یو افت اخته کوي".

خو سرور هوسۍ ته په غصه شو چې؛"هغه زما خپل دی دا د هغه کارونه نۀ وو، هغه ماته په ژوند تاوان نۀ دی رارسولی".
سرور له هوسۍ ښه په غصه ولاړی ورغی مهمان خانې ته، رؤف ښه په مینه پر یوه خوا بله خوا مچ کړی، د مکر اوښکې یې ورته توی کړې، سرور هم ورسره وژړل، تر ډېره یې مجلس سره وکړی، خو اخر رؤف ورته وویل چې "ویده به شو ناوخته دی". سرور او رؤف دواړه هم دلته په مهمان خانه کې ویده شول. سهار وختې رؤف ولاړی بازار ته یې حال ورسوی، غرمې ته د سرور ټول تربرونه سرور ته پوښتنې راغلل، بیا ولاړل. د ژمي یخې شپې وې، د ماښام له لمانځه وروسته مرغۍ له یخه پړک نۀ شي کولای، شپه ښه پخه شوه، دروازه وټکېدله چې ابراهیم ورغی بیا رؤف راغی.
ابراهیم دروازه ورخلاصه کړه او ریې ورته بل کړی، رؤف ورته وویل "سرور چېرې دی هغه را وغواړه چای راوړه، ما ډوډۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

2021.01.22 08:52

خوړلې ده، نور ته رخصت يې چې سرور راسي بيا موږ سره پوهېږو". ابراهيم کور ته ولاړ، سرور ته يې وويل رؤف دی.

هوسۍ چې د رؤف نوم واورېدی، "رؤف دي يوه بلا وخوري، زه درته وايمه تر هغه له مخه ته يو کار وکړه، خو زما نه منې، مه ورځه دا سپي ته".

سرور په خسم خسم کي پسي ووتی.

چي مهمان خانې ته ولاړی د رؤف سره يې روغبړ وکړی، چای هم راغلې، سرور خپل زوړ او تېر شوی حال ورته بيان کړی ؤ، ډېر په خرپ دروازه وټکېدله.

سرور ته رؤف وويل "زه به ورسم"، خو سرور ورته وويل "يا ته مه ورځه ابراهيم يا لالا ورځي هغه را وينېږي. که هغه نه ورته راغلو بيا به ته ورسې". بيا دروازه ډېره تر هغه بل واره تېزه وټکېده، موسیٰ د کور له خوا ورته راغی چې دروازه يې خلاصه کړه څلور کسان له وسلو سره پر دوو موټر سائيکلانو راغلي دي موسیٰ ته يې وويل "سرور را وباسه ورته وايه ضروري کار مو دی ورسره".

هغه خو نسه نن کوز کلي ته ولاړی". موسیٰ ورته وويل.

"موږ تلاشي کوو داسي نه ځو، هغه کور دی موږ ته پوره معلومات شته". وسله والو ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ولې دومره ظلم کوئ، دا د کوم ځي انصاف دی. ماشومان ټول ویده دي او تاسي وایاست چې موږ تلاشي کوو". موسی ورته وویل.

"دومره وهل او ټکول به در کړو چي بیا به دي له ژونده زړه تور شي، لېري". یو ګاټ کش کړی، په زور ور دننه شو، خو سروریې په کور کي پیدا کړی، د یو کس پر ګل مینه سترګي ولګېدې، زړه یې پسي ولاړی، سروریې را وایستی. سترګي یې ورپټي کړې، د موټر سائیکل په منځ کي یې ورسره سپور کړی، شین یخ ؤ را روان شو. په لاري یو هغه بل ته وایي چي راشئ دلته یې مړ کړو، نه یې شو ساتلی "هغه بل ورته وویل یا ولي یې مړ کوې چي تر ځای ورسېږو ډېر رازونه ورسره دي. که دي مړ کړی رازونه به ټول له خاورو سره خاوري سي". روان دي خپل په لار کي یو وطاق ته راورسېدو، دلته یوه پیاله چای یې وکړو بیا پر مخ روان شو.

ټول ودرېدلو کس رو غ کړی، "شاکره چای پخې کړه سترړي یو". شاکر چای پخې کړې، ټولو چای کولې ځنګونه یې وهلي وو، د سرور لاسونه شاته تړلي وو او سترګي یې ټینګي پټي وې، سرور سوره یاسین شروع کړی، درې واره چي یې وویلی ټول داسي ویده شو لکه یوه نشه چي یې ورکړې وي، سرور په ډېر تکلیف لاسونه او سترګي خلاصي کړې، په منډه له وطاقه راووتی، اندازه یې نه ورکوله توره شپه وه، روان ؤ چي نیمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت یې مزل وکړی وسله وال په خبر شو، سرور چې اوازونه واوریدل تر یو غټه ډبره لاندې پټ شو، وسله وال تر تېر شول او بیا بېرته راتېر شول خو اخیر وسله وال پسې ورک شو، سرور تر ډېره دلته پټ ؤ، د سهار وخت ؤ روان شو یو ښار ته را ورسېدی، درک یې نۀ ورته کاوی چې دا کوم ښار دی. له یو سړي یې پوښتنه وکړه چې "دا کوم ځای دی"؟

هغه ورته وویل "ولي ناولده یې دا د بلوڅانو علاقه ده، دیراوت دی، له کومه راغلی یې، لباس دي هم ناولده دی ځې چیري"؟ سرور ورته وویل ایران ته ځم په مزدوري پسې دلته گزاره ډېره گرانه ده.

"دلته کاچاق اکبران راځي هغه به دي بوزي، روپۍ هلته غواړي" دا کس ورته وویل.

سرور په خندا ورته وویل "دا مرسته خو راسره وکړه که څوک درته معلوم وي ما ورولﻪ".

"راځه چې وس دي ورولم". ورسره روان شو کاچاق اکبرو ته یې په لاس ورکړی سرور له هغو سره روان شو. په وسله والو کې یو کس چې پر گل مینه مئین شو له څو ملگرو سره ورغی په نیمه شپه یې گل مینه په زور له ځان سره یو وړله. موسی او ابراهیم یې دومره سخت ووهلو چې تر سهاره پوري بې هوشه پراته وو. سهار د کلي خلک خبر شو موسیٰ او د هغه زوی ابراهیم یې روغتون ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

یوواړو، شپږ ورځې په روغتون کې د ژوند او له مرګه سره په سخت جنګ کې وو، خو اخر دواړو ساه ورکړه. په کور کې یې واړه واړه ماشومان او ښځې پاتې شوې، د مخ د رڼا د ورکولو خپل یې نهٔ وو، دواړه یې خاورو ته وسپارل، د وحشت سانحه وه، لسمه ورځ جبار کورته راغی چې په درس پسې تللی ؤ، چې کورته راغی نهٔ پلار شته نهٔ خور شته نهٔ نیکه او نهٔ ماما. له موره یې پوښتنه وکړه "خېر خو دی دا څه محشر وینم، د ټولو په مخ څه وحشت خور دی".

جبار مور وښوروله ورته یې وویل "تاته وایم! دا څه کیسه ده؟ ولې چپه خُله یې"؟. خو د مور سترګې یې بې اوښکو وې. د سترګو اوښکې یې ټولې وچې شوې وې، په سوي چیغه یې ورته وویل "په کافر وطن کې ژوند کوو ټول مړهٔ شو". مور یې په ژړا ژړا ټوله کیسه ورته وکړه.

جبار مور ته وویل چې "زما دې په خدای سره قسم وي چې دغه بدله وانخلم که تر هغو په کراره کښېنم".

"د رب روی درته نیسم، هغه ټول ولاړو، یو تهٔ راپاتې یې، داسې مهٔ کوه، په دا وطن کې ژوند کول ګناه ده". مور یې ورته وویل.

"یا مورکې دا به زهٔ کوم، که هر څه وي کوم یې". جبار ولاړ شو له کوره ووتی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

د ګل میني یو حال دوی ته نهٔ ؤ معلوم چي څه شوه، کوم کس چي ګل مینه وړې وه هغه له ګل میني سره په زور وادهٔ وکړی، ګل مینه په داسي ځای کي وه چي یو چا ته یې درک نهٔ ؤ معلوم، ګل مینه هم د ډېرو پیرو له وجي دباندي نهٔ شوای راوتلای او هم نهٔ څه لاره ورته برابرېدی شوه، ګل مینه په ډېر تکلیف کي وه، ټوله ورځ به الله پاک ته پر سجده وه، د ګل میني مېړه طاهر پوره درې میاشتي پر کور تېري کړې، د ګل میني ماشوم په نس کړی، خو یوه ورځ د ګل میني مېړه طاهر ته لوی قومندان ویل چي "تهٔ به ځې بس دی د وادهٔ دي ډېر وخت وشو، نوره اجازه نهٔ درکوم چي کور پاته شې، صرف د څو ورځو دپاره ولاړ سهبیا به بېرته راشې".

طاهر د امیر امر ومنلی په دا سبا سهار طاهر له څو ملګرو سرہ د جنګ ډګر ته روان شو، درې ورځي وروسته د طاهر د مرګ خبر راغی چي هغه په یوه جګړه کي ځان وبائلی، ټوله کورنۍ یې زیاته خفه شوه.

څو میاشتي وروسته د ګل میني، هیده هم پوره شوه. ماشوم پیدا شو، لس ورځي ژوندی ؤ بیا مړ شو، ګل مینه یې د طاهر و ورور مجیب ته په نکاح کړه خو ګل میني ډېري ناري او چیغي وکړې چي زهٔ مېړه نهٔ کوم. د ګل میني خبر چا منله، کیسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله د زوره وه. مجیب پوره شل ورځي وروسته د نورک په شیلو کي چا په ډزو وویشتی او د فاني دنیا څخه رخصت شو.

یو ځل بیا ګل مینه کونډه شوه، د مجیب پلار د مجیب غم ډېر په زړهٔ زخمي کړ، په هغه حالاتو کي پسي مړ شو.

موریې زیاته خفه وه، څلور زامن یې نور هم په کور کي وو، چي اوس یې مشر شکیب ته وویل "دغه ناسي له کوره وباسئ. چي دا زموږ کورته راغلې ده موږ قراره ورځ نهٔ ده لیدلې، دا د کافر لور ده، دا کافره ده. دا لمونځ اودس یې هم زما له بچي طاهره څخه زده کړو، اوس مي هم زړهٔ نهٔ مني چي مسلمانه به وي، چي لمونځ کوي زهٔ وایمه چي ښکنځاوي به کوي".

"مورکې دا خو زموږ عزت دی، څنګه یې له کوره وباسم، خامخا به یو نکاح ورسره کوو، داسي خو نهٔ شي کېدی". شکیب مورته وویل:

موریې له ډېره قهره شنه او سرهٔ شوه، په ډېرو بدو ویلو یې شروع وکړه، سر یې تور کړی، ښېراوي یې وکړې، شکیب ولاړی مولوي صاحب یې د نکاح دپاره راوستی، د واره یې خپل ځان ته په نکاح کړه، دري کاله وخت یې ورسره تېر کری، له ګل میني یې دوه زامن پیدا شو، د یوه نوم غفار د بل ستارؤ، شکیب د امیر پر امر سره د واره جنګ ته تیار شو. موریې ډېر ورته وویل چي " مهٔ ځه". خو شکیب ورته وویل چي "مورکې د امیر حکم دی

(c) ...com: The Digital Library

ځ يې نهٔ شم رد کولای". شکیب د مور بغیر اجازې روان شو. یو
نیم کال تېر شو خو د شکیب یو حال نهٔ ؤ معلوم، بله ورځ د شکیب
یو د سنګر ملګری راغی، شکیب مور ګل مینې ته ووېل "اې
کافرې! غفار ور ولېږه د شکیب ملګری راغلی دی چې پوښتنه
ځنې وکړې چې شکیب چېرې ؤ"؟.

ګل مینې په ډېره مایوسۍ ورته ووېل "ښهٔ دی"
هلک چې راغی د شکیب مور ته یې ووېل "هغه وېل چې
په دا درې ورځې کې به راسي".

د شکیب مور خوشحاله شوه، ګل مینې ته یې ووېل
"کافرې! تهٔ به زموږ کور سپېره کړې، له تا زما ډېره کرکه کېږي،
خدای دې په یوه بلا وخوره".

ګل مینه ډېره حیاداره ښځه وه، یو څه یې نهٔ ورته ووېل.
ماښام حکمت کورته راغی مورته یې ووېل "په مهمان خانه کې
امیر صاحب دی، تا غواړي".

"حکمته! خېر خو دی، ما امیر صاحب څه کوي"؟ مور یې
ورته ووېل.

"څه خبر یم خو ماته یې دغه رنګه ووېل بله یې خبره نهٔ ده
راته کړې". حکمت مور ته ووېل.

مور چې یې مخ پټ کړی مهمان خانې ته ورغله په خُله یې
روغبړ ورسره وکړی، یو بل تنکی ځوان هم ورسره ؤ، هغه ته یې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خُله وویل "بچیه! ستړی مهٔ شې". امیر صاحب په نصیحت شروع وکړه چي "په جنت کي به د شهید مور د حورو سرداره وي او پر سر به یې د سرو زرو تاج وي، د جنت ټولي حوري به ورته حیراني وي یو شهید د اوویا کسانو شفاعت کوي، شهید مړ نهٔ وي، شهید ژوندی وي، هسي له دا نیمګړي دنیا سترګي پټي کړي، په سنګر کي ما خپله یو شهید ولیدلی چي مور یې ټینګه تر لاس نیولې وه، نهٔ پرېښووله، اخر یو غټ عالم ؤ هغه یې مور ته وویل چي حق ور وبخښه، حق غواړي درڅخه، مور چي حق وربخښلی بیا یې د مور لاس ایله کړی".

د شکیب مور داسي غوږ ورته نیولی ؤ تر غبرګو سترګو یې اوښکي د باران په شان رواني وې. امیر صاحب داسي خبري کولې چي هر انسان ورته په ژړا کېدی، په اخر کي یې ورته وویل "دا د الله پاک امر وي د الله پاک امانت دی چي څنګه یې راکوي او بېرته یې هغه رنګه راڅخه اخلي، ستا دي مبارک شي ته د دوهم شهید موریې، دغه ځوان چي له ما سره دی د دغه نوم وقاص دی، د شکیب ملګری ؤ، دغه پرون ماته وویل چي شکیب شهید شوی".

د شکیب مور چپ چاپ ناسته ره ره یې و امیر صاحب ته کتل، یو څه یې نهٔ ویل، حق حیرانه وه.

امیر صاحب ورته وویل "یو خفګان به نهٔ کوې دا مجازي دنیا ده، په دغه دنیا کي مسلمان د عبادت دپاره راغلی دی، ابدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا خو هغه ده، مور جاني موږ ته اجازه راکړه چي ولاړ شو خو ته چي ونه ژاړې".

نو د زړهٔ درد او اسوېلي خو د شکیب د مور وو. چي زړهٔ یې له کوګله ایستی، خو د شکیب مور پر زړهٔ تېري کړې. وخت تېر شو د ګل میني هیده هم پوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا واره یې ګل مینه و حکمت ته په نکاح کړه، د حکمت مخکې یو بل واده هم ؤ، له هغه یې پنځه بچیان وو.

حکمت له دیني تعلیم سره دنیاوي تعلیم هم ډېر کړی ؤ، په انګرېزي، فرانسي او عربي یې ښه خبري کولې، اکثره به یې په ریډیو ګانو کې د مجاهد په نامه مرکې کولې، ډېر زیرک انسان ؤ.

پخوانۍ ښځه یې چې شین خالۍ نومېده د ګل مینې سره ډېره په ضد وه، هر وخت به یې جګړې او دعوې ورسره کولې، خو په ټول کور کې یې د کافرې په نوم بلله، هر کوچنۍ او هرې ښځې ته یې تر پام ډېره بد ور وسته، هر شی به یې په خپله غلا کوی بدنامه به یې ګل مینه کړه، خو ګل مینه دومره له حیا ډکه ښځه وه چې یو څه به یې نهٔ وویل، دا هر څه یې د رب رضا ګڼله، په هر لمانځه کې به یې خدای پاک ته زارۍ کولې چې ربه! دا ستا رضا ده که مې په کافره بولي که مې ظالمه بولي که ملحده بولي تهٔ خو د زړو مالک یې زما په زړهٔ خو تهٔ خبر یې تهٔ خو تر مور او پلار مهربانه یې.

شین خالۍ دومره ظالمه وه چې د ګل مینې د مرګ هڅه به یې وکړه، ګل مینه به نهٔ وه خبره خدای ته به منظوره نهٔ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ورځ شین خالۍ د شپې یوازې پرته وه له ځانه سره یې سوچ وکړی چې راشه سهار د شپږو دوا ورکړه چې له دغه افته خلاصه شي. بنه ترتیب یې جوړ کړی، د شپږو دوا یې هم را واخسته تر بالښت لاندې یې کښېښووله چې سهار د لمانځه د پاره راپورته شوه دوا یې را واخسته سیخ ولاړه د منا (اشپز خانې) پخوا، ګل مینه هم راپورته شوه اودس او لمونځ یې وکړو، د ناشتې بند وبست ته منا ته ورغله، که ګوري شین خالۍ چای پخ کړي دي، ګل میني ته یې وویل چې "تیار خوري! اوس راغلې زما مېړه دې د ځان کړی، ته خو منحوسه یې، دوه ځوانان خو دې وخوړل اوس دې زما خاوند د ځان کړی".

ګل میني په ځواب کې یو څه هم نهٔ ورته وویل چپه خُله وه، شین خالۍ په سپکو سپورو ګویانه وه.

شین خالۍ چې خپل مېړه حکمت ولیدی خبره یې بدله کړه چې "دغه دې چای مې پخې کړې، دغه شنه چائنکه د دهٔ ده او دغه سرهٔ چائنکه ستا ده، زهٔ پراټې پخوم او د حجانۍ چای زهٔ ور وړم تهٔ دغه یوسه".

ګل میني چې چای راپورته کړې د سرې چائنکې لاس مات شو، چائنکه چپه شوه، ټولې چای توی شوې، شین خالۍ بیا پر بدو ردو پیل وکړی. "بوروره شي څه بلا وهلې یې، په مېړو خو داسې پوهېږې، په څلورو کالو کې دې درې مېړونه وکړو، د وادهٔ چائنکه نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شې نیولای". کوشش یې ټول عبس ولاړی ګل میني خپله ځله هم هغسي پټه ساتلې وه. یوه خبره یې هم نهٔ ورته وکړه، سیدها هغه بله چائنکه یې واخسته د خپلي خوني پر لور روانه شوه.

میړه ته یې چای ورکړې، د دنیا ټول سوچونه یې پر سرور خدای ته په زاریو وه.

چي "الله پاکه! په څومره لوی امتحان کي یم. یوه چاره مي نشته، زما مور او پلار او ورور به په کوم حالت کي وي".

ټوله ورځ او شپه به یې دا سوچونه وهل اکثره وخت به نهاره ګرځېدله، یو شی خوند نهٔ ورکاوی، د پنځو میاشتو کوچنی یې هم په نس وٌ، وختونه تېرېدل یو وخت ډېره سخته ناجوړه شوه، حکمت سوچ وکړی چي روغتون ته به یې بوزم، مخ یې ټینګ پټ کړی دباندي یې په موټر پسي راووتې تر ډېره یې پیاده مزل وکړی خو اخر د موټرانو ځای ته راورسېدی، یو موټروان یې له ځانه سره را روان کړی حکمت موټروان ته وویل "پر دغه لار درځه لږ اوږده ده خو بیا سمه ده، مېنونه نشته، لاره صفا ده".

موټران ورته وویل "دغه لار بنه لنډه ده، هغه بله ورځ زهٔ پر ولاړم شی نشته". حکمت ورته وویل چي "ستا خوښه ده نو درځه". حکمت د مخ په سیټ کي ورسره سپور شو چي شل منټه مزل یې وکړی موټر په شنه لوخړه کي ورک شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه زره زره شو د دواړو غوښې سره ګډې شوې مور چې حکمت له مرګه خبره شوه سترګې يې د تل دپاره پټې شوې، بيا يې بڼ نه وکړې. شين خالۍ هم بې هوښه شوه، تر ځُله يې ځګونه روان وو، خو د ګل ميني ژوند د يو مړي ؤ، مخکې هم هغه له اولي ورځې مړه وه نه يې د ښه بڼ تر ځُله ختى نه د بد. په غمو کې پخه وه.

دواړې جنازې يې خاورو ته وسپارې، د فاتحې تغرونه ټول شول، هر څه ختم شو، شين خالۍ لېونۍ شوه خو بيا يې هم د پلار کره نه پرېښوولو. ولې چې پښتونولي ده. بس دغه تعويزان او د اعصابو ډاکټرانو ته يې وروستله، د ډېر ستر له وجې يې پلار او ورور هم نه شو ورته راتلاى، په جلا خونه کې يې بنده کړې وه، صرف د ډوډۍ دپاره به د عصمت ښځه ورغله ډوډۍ به يې په ځُله کې ورکړه، په ځنځيرانو تړلې وه. ټول کور يې مرګ ته ناست ؤ.

د ګل ميني چې هيده پوره شوه، دا واره يې نصيب ته په نکاح کړه، ولې چې نصيب او ودود دواړو کوزدې کړې وې، خو ودونه يې لا نه ؤ کړي. نصيب ډېرې چيغې وکړې چې زه يې نه کوم عصمت چې د ټولو مشر ورور ؤ ورته وويل "ځنګه يې نه کوې زموږ عزت دى تر کور دباندې خو به يې نه باسې" دوه زره خبرې يې ورته وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا قول یې ورسره وکړی چې هغه بل واده هم زر د رته کوو خو نصیب نا زړه ؤ، ډېر یې مجبوره کړی.

ګل مینې چې له حکمته کوم کوچنی ؤ هغه په هغه ناجوړی کښې ضائع شو. یو څوک نه ؤ په خبر، د عصمت کډې ورته وویل چې "ته خو ریښتیا کافره یې، ستا په نس کې د حکمت اولاد ؤ تا هغه مړ کړی، ته قاتله یې".

ګل مینې هر څه بائللي وو، چاته یې نه د هو جواب ورکاوی نه د یا. نه یې چاته دا ویل چې زه دا نه کوم، نه یې چاته دا وویل چې دا کوم. نصیب صرف لس ورځې پر کور تېرې کړې، له هغه وروسته ولاړی یو حال یې نه ؤ معلوم چې پر کومه ولاړی، ټول کور پسې پرېشانه ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره دری میاشتي وروسته یو سړی کورته راغی، عصمت ته یې وویل چي "زهٔ د نصیب ملګری یم نصیب شهید شو خو ماته یې یو څو خبري تر شهادت د مخه وکړې، ما دغه امانت تر تاسو پوري راورسولی دی".

عصمت په ډېر اخ ورته وویل "هغه شهید شو؟ څنګه شهید شو؟ دا څه وایې"؟.

"هو امیر صاحب! هغه شهید شو، هغه صرف ماته دغه دوې خبري وکړې، بس سترګي یې پټي کړې، اول یې راته وویل چي زما د پلار پر کور ناستي ښځي ته به ووایې چي تهٔ به میړه نهٔ کوې، بلکل زما له خوا تاته اجازه نشته، زهٔ تاته په دا باره کي په یو صورت اجازه نهٔ درکوم، که دي وکړی ورځ په قیامت به دي تر ګرېوان نیسم. دوهم یې راته وویل چي زما دوهمي ښځي ته به ووایې چي زموږ په کور به څوک نهٔ کوې او وادهٔ به له ما یعني متین سره کوې، دغه خبري یې راته کړي دي". متین ورته وویل.

" تهٔ یې څوک او دا څنګه بې مطلبه خبري کوې، یو خو دي د غم داستان زاوړی او بل د نورو عزتونه هم غواړې، سر مي چکر درته کوي، ورک سهکه نهٔ وي دوه زره ګولۍ به دي تر سینه وباسمه". عصمت ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

"زما خپل فرض ؤ ما ترتا را ورسولی نوره ستا خوښه ده. زهٔ د رخصه ولاړم". متین په ډېر قهر سره ووتی له ځانه سره یې وویل چي "د نصیب مي داسي کار ور کړی دی چي په ټول ژوند به کور نهٔ ووینې، په داسي کیس کي مي بند کړی دی او پاته شوه ګل مینه، هغه چي په هر حال کي وي زهٔ به یې د رخصه وړم، ما له اولي ورځي چي دا ولیدله چي له طاهر سره مي راوړله زما نیت نهٔ ؤ ورته سم. تاسو څه خبر یاست چي زهٔ د دې پسې له څو کالو راهیسې سرګردانه ګرځم، مور پلار، کور کلی هر څه مي د دې د پاره پرې ایښي دي، له ماشومتوبه زما په نامه وه، دا زما وه او زما به وي". ولاړی پر خپله مخه روان شو.

عصمت حیران پریشانه چي خدای پاکه اوس به څه کوم، دا کیسه به رېښتیا وي که نهٔ، متین د خپل جوړ کړي پلان مطابق چي د نصیب څه ملګري وو ټولو ته یې ویلي وو چي نصیب شهید شو ما خپله خاورو ته وسپاری، د نصیب ملګرو یې فاتحه هم واخستله.

عصمت په دا سهار له کوره راووتی په کور کي یې یو څوک هم نهٔ کړو خبر چي چېري به د نصیب د ملګري وو او هغو ته ورغی له هغو به یې پوښتنه وکړه هغو به ورته وویل چي هو دا خبره رېښتیا ده، تر ماښامه پوري عصمت ډېر ځایونه را وغوښتل اخر یې زړهٔ ومنله چي رېښتیا ده، راغی کورته ټول کوریې خبر کړی، فاتحه یې واخستله، خیراتونه یې پسې وکړل، ودود ته یې وویل "ستا او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیب کور والا خو سره خوندي دي. ستا وادهٔ به وکړو او د نصیب
بخځه به زهٔ ځان ته وکړم، څهٔ وکړو د کور عزت مو دی".

"دا تهٔ څه وایې، اوس څنګه ودونه کوې، زهٔ خو وادهٔ نهٔ
کوم. له کوره مو خالي جنازې وزي او تهٔ ودونه کوې. د دنیا یو
شي ته مي زړهٔ نهٔ غواړي". ودود ورته وویل.

"نو بیا څه کوې"؟

"زهٔ هم د هغه نورو ورونو پر لار ځم دا دنیا هیڅ دنیا نهٔ ده
زهٔ وادهٔ په جنت کي کوم".

"ستا مطلب څه دی ستا په خبره زما سر نهٔ شو خلاص،
سمه خلاصه خبره راته وکړه". عصمت ورته وویل.

"تهٔ نو نوره څنګه خلاصه غواړې، دغه مي مطلب دی چي
د شهادت پیاله چښم، زهٔ د خپلو نورو ورونو سره په جنت کي
اوسېدل غواړم". ودود ورته وویل.

"هلکه داسي مهٔ کوه ټوله کورنۍ مو ورانه شوه".
عصمت په غصه کي ورته وویل.

"دا جهاد یوازي پر موږ راغلی دی، دا څنګه جهاد دی
چي ټول کي تباه و برباد شول". ودود ورته وویل.

عصمت ورته وویل "د کفر خبري مهٔ کوه، جهاد به تر
قیامته وي، جهاد ختمېده نهٔ لري، په دا خبرو ګنګهګاره کېږې چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور ګلوي او خاطر دي نهٔ وای بیا ما تاته د جهاد د رښتووی چې جهاد و چیشي ته وایي، ماغزه مي درته خرابېږي".

ودود په ډېر قهر سره دباندي ووتی. عصمت پسي ناري کړې خو ودود د عصمت یوه خبره نهٔ واورېدله؛ داسي په منډه ولاړی چي د سترګو په رپ کي ورک شو.

عصمت ډېر حیران پر خپل ځای پاته شو. وختونه تېرېدل خو د ودود یو حال نهٔ راغی، د ګل میني هیده پوره شوه او شین خالی له دنیا سترګي پټي کړې. عصمت ډېر زیات په سوچ کي ؤ چي اوس که له ګل میني سره زهٔ نکاح نهٔ وکړم نو بیا په دغه کور کي یې دید نهٔ دی روا، که نکاح ورسره وکړم ګل بخته به څه کوم، هغه خو ښځي زیاته نازولې ده، الله پاکه یو خوا ته پړانګ دی بلي خوا ته پانړ دی، څه وکړم، دلته ودود ولاړی نهٔ یې د مرګ حال شته نهٔ یې د ژوند"؟ خو عصمت ډېرو فکرونو داسي کړی چي ټوله شپه به یې نهٔ خوب ؤ او نهٔ خوراک.

یوه ورځ د سهار له لمانځه وروسته یې اراده وکړه چي نن به ودود پسي ځي یو حال به یې معلوم کړي. یا د مرګ او یا د ژوند، په کور کي یې یو چاته نهٔ وویل، پر خپله مخه روان شو، پر لاري یې یو موټر سائیکل والا ته لاس ورکړی، له هغه سره راسپور شو، په لاري کي یو ځنځیر راغی، څلور کسان ولاړ وو، ټولو مخونه پټ کړي وو، عصمت او موټر سائیکل والا ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډافره
دريدل، له واره يې تلاشي ځني وکړه، يو کس عصمت وپيژندی
چي ودود خو هم کور نسه هغه له کوره څخه ډېري لېري دی، په
داسي علاقه کي دی چي له ما بغيره څوک نۀ دي په خبر.
عصمت دستي له دغو کسانو د ودود پوښتنه وکړه، يو
کس ورته وويل "ستا څه دی"؟.
عصمت ورته وويل "زما ورور دی قربانه".
هغه کس ورته وويل "ښه ښه تۀ د طاهر او د شکيب ورور
يې". عصمت ورته وويل "هو قربانه وروريې يم، تۀ ودود
پيژني"؟ هغه کس ورته وويل "هو پيژنم يې". ودود د شمال په
خوا ؤ خو دغه کس د مغرب په خوا ورته وويل چي "د خان مير پر
ځنځير ماپښين له درو بجو بيا د ماخوستن تر درو بجو ولاړ ؤ،
دلته له موږ سره پاته سهچي يو ښه پياوړی موټر راسي پکي
سپور به دي کړم، نن ورځ او شپه دي پر لاري کېږي، سبا ماخوستن
که خېر ؤ د خان مير ځنځير ته ور رسېږې، هلته به دي کښته کړي.
زۀ موټروان ته وايمه تۀ خو موږ ته ډېر قدرمن يې".
عصمت هم راکښته شو دوه ساعته وروسته يو شين موټر
راغی هغه کس عصمت ته ور ناري کړې چي "محترمه! راشه په
دغه موټر کي سپور شه". موټروان ته يې وويل چي "استاده!
خاص به يې د خان مير په ځنځير شيوه کړي، ګوره کرايه چي ځني

(c) ketabton.com: The Digital Library

وانخلې او پر لاري به يې د خوراک څښناک بنهٔ انتظام کوي، له ځانه به يې نهٔ جلا کوي، د نورو په سترګو په نهٔ ورته ګورې".

موټروان ورته وويل "قومندان صاحب! فکر مهٔ کوه، بې غمه سهچي څه زهٔ خورم هغه به دهٔ ته هم ورکوم".

دغه کس کرایه هم ورکړه عصمت په موټر کي سپور شو او رخصت يې سره واخستی.

هغه کس متين ؤ، دهٔ خپل بل ملګري ته يې وويل چي "نن زهٔ وختي ځم، زما کار دی، سبا به د بل پر ځای زهٔ ډيوټي وکړم، دا مرسته نن راسره وکړی ډېره مننه به مو وي". ملګري ورته وويل "ورشه حشمت ته ووايه په وطاق کي ويده دی چي نهه بجې راځي، نن دي وختي راسي".

متين هم وطاق ته ورغی حشمت يې له خوبه راويښ کړی، حشمت هم هو ورسره وکړه، کلاشنکوف يې را واخستی را روان شو، متين خپله وسله جمع کړه، پر خپل موټر سائيکل د عصمت د کور پر لور روان شو، له متينه چا پوښتنه هم نهٔ شوه کولی، ټولو پېژندی، شب نو يعني د شپې اشاره يې ځان ته معلوم کړه، د عصمت کور ته راغی د ګل ميني زوی غفار ته يې وويل "چي ورشه چای او ډوډۍ راوړه او مور ته دي هم ووايه چي د پلار کره دي بيايم" عصمته سره نن ما وليدل". ګل ميني چي دا خبره واورېدله بېرته را ژوندۍ شوه، له حده زياته خوشحاله شوه، خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته ورته راغله په ډېر ټینګ مخ د متین سره یې په خُله روغبړ وکړی، ورته یې وویل "وروره! ته زما پلار رورور او مور پېژنې"؟
متین و ګل مینې ته په کتو کتو د سوچونو په دریاب کې لاهو شو. مینه یې را وپارېدله، هغه ماشومتوب یې سترګو ته مخامخ ودرېدی چې دهٔ او ګل مینې به لوبې سره کولې یا به ښوونځي ته سره تلل. د ګل مینې هغه د ماشومتوب معصومه خندا ورپه یاد شوه، نن یې هم چې صرف سترګې معلومېدې هغه معصومانه انداز او هغه د کوچنیوالي مینه کې له ورایه ښکارېده. ګل مینې چې وکتل چې راغلی کس هیڅ جواب نهٔ راکوي او په کوم سوچونو کې دی نو یې بیا پر ږغ کړو.
"تا ته وایم ورورہ! تهٔ واقعي زما مور او پلار پېژنې"؟
متین زر سره را وغورځېدی، هوش او حواس یې سره پر ځای کړل. "هو پېژنم یې، ستا د پلار نوم سرور او د ورور نوم دې جبار دی، زهٔ به هم اوس ځان در وښیم چې زهٔ څوک یم. زهٔ متین یم، ستا د اکا د داروخان زوی".
د ګل مینې د خُلې بې واکه ووتل چې "متینه تهٔ." سم د لاسه یې اوښکې له سترګو را توی شوې. ټکری یې ورو په بې خبرۍ کې له مخه لېرې شو. متین چې کله د ګل مینې مخ ولیدی نو ډېر په زړهٔ زهیر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

"متینه ! ما له دې دوزخه وباسه، زهٔ نوره په دې دوزخ کې نهٔ شم اوسېدلی، د خدای روی درته نیسم چې ما له دې ځایه بوزه". ګل مینه په ژړا شوه. متین هم ورته له ځایه راپورته شو، راغی د ګل مینې اوښکې یې د خپل پاچ په څنډه پاکې کړې او ورته یې وویل.

"زما دې په هغه ذات قسم وي چې ماته یې ژوند راکړی دی، زهٔ له تېرو پنځو کالو راهیسې ستا پسې ګرځم، ځان مې له دې وحشیانو سره ملګری کړی، خدای تهٔ پر ما هغه وخت ولیدې کله چې طاهر تهٔ له خپله کوره په وچ زور راتښتولې، ما په هغه ورځ قسم وکړی چې زهٔ به تا له دې دوزخه باسم، اوس ورشه ځان تیار کړه، فې الحال تهٔ تر هر څه ضروري یې چې زهٔ لو مړی تا له دې ځایه وباسم". متین په رازدارانه لهجه کې ورته وویل.

"او که عصمت را خبر شو بیا"؟

"چې یو وار دې بوزم بیا نهٔ عصمت بې مرګه پرېږدم نهٔ بل، په دغه وجه له دوی سره ملګری وم چې تا تر خپل منزل ورسوم، بیا به نور کارونه تر سره کوم". متین ورته وویل.

"زهٔ خو خود درسره ځم، زهٔ څنګه نهٔ درسره ځم، زهٔ خو مړی یم، ما مرګ او قیامت پر دغه دنیا ولیدلی. زما د ژوند تر ټولو د خوشحالۍ ساعت هغه دی چې زهٔ خپله شیرینه مور او شیرین پلار او خپل شیرین ورورووینم". ګل مینې په لمدو سترګو ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه نو دغه دوه ماشومان به نهٔ بیایې، ولې چې تر دغه ځای تېرېدل او چې دوی راسره وي بیا سخته ده، اول به تا ورسوم بیا به ماشومان په بل واره راولم، دا قول زهٔ درسره کوم". متین ورته وویل.

ګل میني په سلګو کې ورته وویل "ماشومان نهٔ غواړم خو ما له مخه له دې زندانه خلاصه کړه، که له خونه نهٔ وېرېدې نو ما به ځان او ماشومان مخکې لا وژلي وای خو د ځان وژنې څخه الله پاک لا ناراضه کېږي".

متین ورته وویل "بس تیاري وکړه راځه چې ځو بیا ناوخته کېږي". ګل میني له ډېرې خوشحالۍ هر څه هېر شو یو ماشوم یې پر مخ یو بل خوا مچ کړی، د بل عمر ډېر کم ؤ، هغه یې په ځیګر پورې ټینګ ونیولی، په سوي چیغه یې رخصت څنې واخستی. له متینه سره را روانه شوه، پیره دارونو چې به متین ته وکتل او ښځې ته به یې وکتل حیران به شو چې له متینه سره دا ښځه څوک روانه ده، متین ته خو یې څه نهٔ ویل ولې چې متین ډېر غټ نوم درلود، ډېرو یې احترام کاوی.

متین په خېر خیریت سره تر هر څه راتېر شو، نیمه شپه شوه، متین ته ټولې لارې معلومې وې، د شپې پیاده پیاده ډېر مزل یې وکړی، خو ګل مینه ډېره زیاته ستړې شوه، پښې یې تناکې شوې، نور یې بدن اجازه نهٔ ورکوله چې تګ یې کړی وای، ځای پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای کښېنسته، متین په نوي ځوانۍ کې ؤ په بدن روغ او ښه صحت مند ؤ.

ګل مینه یې په شا را واخسته تو له شپه یې مزل وکړی، پردې دښتې دې روان دی، ډېر لېرې یوه رڼا ښکاره شوه، متین وویل "د ماچس دانه به ورته وو هم ښه به وي، ګنې زهٔ هم ستړی شوم".

دواړه کښېنستو، ورزوسته متین له ځانه سره سوچ وکړی چې یا، په دانه کې دواړه خوا تاوان دی، که حکومت ؤ خو ولاړې که مجاهدین وو هم ولاړو، دا خو هر چاته معلومه ده چې ښځه دې تښتولې ده، قرار شه.

ښه ډېره دمه یې وکړه اخر سپېدې وچاودلې. متین ګل مینې ته وویل "درځه اوس خو به هوسا شوی یې". ګل مینه هم راولاړه شوه بیا را روانه شوه چې لږ مخته راغلو په یو مانده کې موټر ولاړ ؤ خراب ؤ.

دوی چې سترګې په ولګېدې رڼا وه، دوی هم ولیدل هغو هم ولیدل ګل مینه او متین پټ شو.

هغو ږغ پر وکړی "لاسونه پورته کړی او زموږ په خوا را روان شئ".

متین ګل مینې ته وویل چې "ښوره مهٔ، مخته ورځه".

هغو بیا پر ږغ کړه "که نهٔ راځئ بیا مو وژنو په دغه کې مو خبر دی". خو دوی بیا هم پټ ناست وو، اخر هغو ګاټونه کش کړل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکان (ډزي) يې خطا خطا پر شروع کړل، مخته ورته راغله، دواړه
يې ونيول، متين يو څو کسانو وپېژندی.

"امير صاحب! دا متين دی". يو کس وويل.

"کوم متين دی"؟ امير ورته وويل.

"امير صاحب! دا زموږ ملګری دی". ټولو وويل هو متين دی.

"ښهٔ متينه! له کومه خوا راروان يې او دا ښځه څوک ده درسره"؟

"امير صاحب! له سرهٔ غرهٔ را روان يم، دغه مي ښځه ده، د
پلار کره يې بيايم". متين ورته وويل.

"صفا صفا وايه، پر دغه لار او په نيمه شپه کي تهٔ نو کوم
جاسوس يا د حکومت سړی يې چي پر دغو دښتو راروان يې، څه
کيسه خامخا شته". امير ورته وويل.

"امير صاحب! يوه کيسه هم نشته، پر عمومي لار له حکومته
وېرېدم، هم دا وجه وه چي پر دغه لار راغلم" متين ورته وويل.

"دروغ مهٔ وايه، په څلورو ولايتو کي د حکومت نوم
نشته، ټول موږ يو، تهٔ سمه خبره نهٔ کوې، چي هر څو مو ملګری يې
دومره وهل به درکړم چي د ولاړو به نهٔ يې". امير ورته وويل.

"رښتيا وايم دروغ نهٔ دي". متين ورته وويل. "توکله!
پوستې ته مخابره وکړه، يو موټر بل راوغواړه، دی پوستې ته
بوزه چي هلته سم تحقيق ځني وکړو، دغه ځای د وهلو نهٔ دی، او

2021.01.22 08:56

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه سیاسرې هم ورسره ده، سیاسرې به زموږ کره یوسې او دی به پوستې ته یوسې". امیر صاحب ورته وویل.

"سمه ده امیر صاحب". توکل مخابره وکړه چې "اورې مفتون، بلې هو اورم، یو بل موټر راولېږه، دوه مېلمانه دي، هغه به هم دروړي، سمه ده مننه".

د سهار لمر راوختی، پوره دوه ساعته وروسته دوه موټران راغلل، ګل مینه او متین یې په یو موټر کې سپاره کړل او امیر صاحب او د هغه سره یو څو وسله وال یې په بل موټر کې سپاره کړو، موټران د پوستې په خوا روان شو چې پوستې ته موټران ورورسېدل هلته ټول اولسوال چاق او چوبند ولاړ وو، امیر صاحب موټروان ته وویل "صمده! خېر خو دی دا څه کیسه ده".

"امیر صاحب خبر نهٔ یم چې څه کیسه ده، چې راتلم یو څوک هم نهٔ وو، یو څو کسان وو، اوس خو ډېر کسان راغلي دي". صمد په خبرو خبرو کې موټر ودروی.

امیر صاحب راښکوه شو، عصمت هم په دې رش کې ولاړ ؤ چې وې کتل چې امیر صاحب له موټره را ښکوه شو نو مخته ورته راغی چې روغبړ یې ورسره وکړی. عصمت خپل تعریف ورته وکړی چې "د متین په نامه کس زموږ له کوره ښځه راتښتولې ده".

امیر صاحب ورته وویل "غم یې مهٔ کوه هغه ما نیولی دی، هغه د شا په موټر کې دي او دا راته ووایه ښځه څوک ده"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

"امیر صاحب ښځه زما عزت ده، خبر نهٔ یم چې په څه بهانه یې له کوره را باسلې او بیا یې را تښتلولې ده". عصمت ورته وویل.

متین او ګل مینه یې له موټره راښوه کړل، عصمت د ومره په قهر او په غصه ؤ چې ځنګه به ماته دواړه په لاس راشي، امیر صاحب عصمت تر لاس ونیوی چې راځه داسي قدم وانخلې چې ته قاتل جوړ شې، شریعت شته، د شریعت مطابق به سزا ورکوو. د متین سترګي پټي وې امیر صاحب یو نفر ته امر وکړی چې د ننه یې وطاق ته راوله او هغه ښځه دي هلته په موټر کي وي. متین چې یې وطاق ته راوستی امیر صاحب ورته وویل "سترګي ور خلاصي کړئ". چې سترګي یې ور خلاصي کړې د متین چې پر عصمت سترګي ولګېدې د مخ رنګ یې بدل شو، امیر صاحب ورته وویل "ښهٔ ته د چا په عزت تېری کوې، ولي دا رنګه هم څوک له یوې مظلومي او شهیدي کورنۍ سره کوي، راته وو وایه څه کیسه ده، صفا صفا وو وایه، ګنې په ډېر وهلو به دي مړ کړم". امیر ورته وویل.

"امیر صاحب ! ما هیڅ داسي غلط کار نهٔ دی کړی چې پر پښېمانه یا معافي وغواړم. دا کس چې د دې ښځې د عزت دعوه کوي دا ښځه اول زما عزت ده، دا ښځه زما د اکا لور او زما پر نامه ده. دا کس چې تا ته مخامخ ناست دی او ځان یې قهرولی دی د دهٔ ورور طاهر دا ښځه لس کاله مخکښي له کوره په زور

2021.01.22 08:56

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوتښتوله او بیا یې په زوره نکاح پر واچوله. که زهٔ غلط یم نو دا
کس دي پر قرآن لاس کښېږدي او ودي وايي ریښتیا." متین لاس
ترشا تړلی ورته ولاړ دا یې ورته وویل.

"وا وا، امیر صاحب وینې د دهٔ بد معاشي او دروغ، ښځ
نو هغه تهٔ وې چې ماته کورته راغلې او راته ویل دي چې ورور دې
شهید شو او ورور دي دا وصیحت کړی دی او بیا چې پر ځنځیر
درغلم هم تهٔ منافق انسان وې چې زهٔ دي لېږي لېږلمه، خو د رب
کارونه بیا جلا دي، زهٔ نهٔ ولاړم، پر نیمي لار بېرته راوګرځېدم،
خدای دي غرق کړه، بې غیرته زما پر عزت دي لاس پوري کړی
ؤ". عصمت ډېر په قهر او درد خبري کولې.

"دا وباسئ هلته یې وتړئ او هغه ښځه راولئ چې هغه څه
وايي". امیر صاحب امر وکړی.

ګل مینه چې رادننه شوه په یو وام کې نهٔ وه، چې پر
عصمت یې سترګې ولګېدې په خاطر کې یې یو څه هم نهٔ راغلو.
امیر صاحب پوښتنه ځیني وکړه

"خوري! صفا صفا راتهووایه څه کیسه ده، دروغ به نهٔ وایې"
ګل مینې ورته وویل چې "زهٔ یو ژوندی مړی یم دروغ خو
ویل ماته ډېر عذاب ښکاري، دغه ځوان چې نوم یې متین دی زما
د اکا داروخان زوی دی. زهٔ چې له کومه وخته را غلا شوې یم ما
روغه ورځ نهٔ ده لیدلې، زهٔ او بو اخستې یم، ځکه ته هم لاس اچوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور او پلار او د ورور د یوه دیدن لېواله یم، هر څه کوم، نو برایې شپه متین راغی ماته یې وویل زهٔ دې تربور یم، زهٔ متین یم د دارو خان کاکا زوی. زهٔ ستا پسې راغلی یم چې تا بېرته خپل کلي، مور او پلار او ورور تې دې بوزم. زهٔ دومره لېونی یم چې تر خپلو بچیانو هم تېره شوم، هر څه مې پرېښوول خو تر مور او پلاره ځان رسوم، دغه یم چې اوس ستاسو مخته یم".

"خور کی، په دا یوه خبر کې ډېر شکې شوم، غلا؟ غلا څه مطلب؟ دا خبره متین هم کوله که سر مې په را خلاص کړې".

"محترم امیر صاحب! دغه له تا سره چې پر څنګ ناست دی د دهٔ ورور طاهر زهٔ په زور کړې یم، زهٔ یې له موره او پلاره په زور راوړې یم، پوره لس کاله وشو، خو هغه مړ شو، بیا بل ورور یې وکړم، هغه هم مړ شو، بیا یې بل وکړم نو اوس بیا کونډه یم، کوره چې کوم یو به کوم، زهٔ یو د کرایې موټر وم، د دوی په خوښه چلېدم". ګل مینې ورته وویل.

"دا څه وایې عصمته! دا خبري ریښتیا دي"؟ امیر ورته وویل.

"امیر صاحب د ښځو په چمو پسې به نهٔ ځې، دا خامخا یو لار برابروي، د کونډه والي خبره یې ریښتیا ده خو زما د کور عزت دی، زهٔ خو یې بل خو اته نهٔ پرېږدم او دا نوري خبري یې ټولې دروغ دي، زور نهٔ دی زما له ورور سره یې په خوښه واده کړی وُ چې هغه شهید شو، بیا مې بل ورور ته په نکاح کړه". عصمت ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درواغ مهٔ وایه په دغه مجازي دنیا کي خو به درواغ ووایې په ورځ د محشر به څهٔ کوې چي اتلس زره قومونه به وي. زما لاس ستاسو ګرېوانو به وي". ګل میني ورته وویل.

"بس ورځه ولاړه سهبنځه زهٔ نهٔ درسره پرېږدم چي پوره تحقیقات نهٔ وي شوی تر هغو پوري به ښځه هم دلته وي، ورځه" امیر صاحب عصمت ته په قهر وویل.

عصمت ورته وویل "امیر صاحب! دا تهٔ څه وایې زهٔ او ولاړ سم، زهٔ تر تا زیات اختیارات لرم پر هر حال کي یې بیایم. ښځه او سړی دواړه بیایم، په دوی پسې خو راغلی یم، قسم دی چي دا ټول تباه کېږو تر هغو نهٔ ځم چي بو یې نهٔ زم. دا تهٔ څه رنګه خبري کوې". عصم تر امیر صاحب لا په آخوا ورته وقهرېدی.

"زهٔ تاته وایم چي ولاړ سهد سړي زوی شه، په خبره ځان پوه کړه، هسي فساد مهٔ جوړوه" امیر صاحب سترګي ورته سرې په قهر راووتی، خپلو وسله والو ته یې امر وکړی چي راځئ د غټ امیر په خوا روان شو. عصمت ډېر کړې. خو عصمت دغه غوره وګڼله چي په سمه ووزي، عصمت ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت هم عجیبه دی هیڅ ته هم انتظار نهٔ کوي بس روان دی په خپله لار یې اخستې ده. هم داسې وخت راغی چې سرور له لسو کالو وروسته خپل کور ته راغی. سرور په دې لسو کالو کې د پېژندو نهٔ ؤ، خو هوسۍ چې د دهٔ د ژوند ملګرې وه په اول نظر کې یې وپېژندی. سم دستي ور ولاړه شوه او په غاړه کې یې لاسونه ورواچول. په چیغو چیغو ورته په ژړا شوه، سرور هم د هوسۍ سره سم ژړل، دواړو داسې ژړل لکه یو چې پهانسۍ ګهاټ ته بیایي او بل ته دا معلوم وي چې اوس لږ ساعت وروسته به یې مړی وینم، نو راشه اوس لا سم زړهٔ د خلاصه ورسره وژاړه.

لږ ساعت وروسته دواړه یو له بله بېل شول، خو ترډېرو یې یو بل ته په سترګو سترګو کې کتل، کله به هوسۍ د سرور لاس ور مچه کړی نو کله به سرور هوسۍ پر تندي مچه کړه. دواړه راغلو په کوټه کې کښېنستل. سرور زر د ګل مینې او جبار پوښتنه وکړه.

"هوسۍ! ګل مینه او جبار نهٔ معلومېږي، چېرې دي"؟

د هوسۍ سترګې بیا له اوښکو ډکې شوې، یو دم په ژړا سر شوه، په زوره زوره یې چیغې وهلې، سرور حیران ؤ چې څه کیسه ده چې دا دومره چیغې وهي.

2021.01.22 08:56

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هوسۍ! څه کیسه ده، ګل مینه او جبار چېرې دي، تهٔ حال ولې نهٔ وایې، ووایه چېرې دي دواړه"؟

د هوسۍ ژړا په سلګۍ بدله شوه، ورته یې په سلګۍ سلګۍ کې وویل چې؛" د ګل مینې پلاره! ګل مینه یې ستا د اغوا کېدو سره سم په هم هغه شپه له کوره په زوره یووړه......."

"یووړه؟ چا یووړه"؟ سرور زر د هوسۍ خبره ورپرې کړه او ځنې وې پوښتل.

"نهٔ یم خبره، خو که څوک خبر دي نو هغه یو رؤف دی چې خبر دی، او جبار بیا د دې واقعې په لسمه کورته راغی هغه هم په هغه ورځ چې قهرېدلی وتلی دی بیا مې نهٔ دی لیدلی، ستاسو پسې خو زما د سترګو اوښکې ختمې شوې، زهٔ خو ولاړم برباده شوم، په شته خاوند کې بې خاونده او په شته اولاد کې بې اولاده شوم". هوسۍ په سلګو سلګو کې ورته وویل.

"رؤف؟ رؤفیه! د ژوند څکه والله که راڅخه وکړې، تا زما ژوند تباه کړی، تا زما کور او بچیان تباه کړل". دا یې په غصه وویل او ولاړ شو.

"چېرې ځې چې ولاړ شوې"؟ هوسۍ زر تر لمن ونیوی.

"هوسۍ! کاش چې په هغه اوله ورځ د رؤف په هکله ما ستا خبره منلې وای نو نن به مو دا ورځې شپې نهٔ لیدلای، نن بیا د رؤف په بابت زهٔ ستا خبره یو وار لا بیا نهٔ منم، زهٔ ځم چې له رؤفه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل د تهول کړاؤ ژوند بدل واخلم" سرور دا وویل او د کوره
تهریدلی ووتی، سیدها ولاړی د داروخان کره، داروخان یې له
کوره را وباسی او دواړه په مجلس مجلس یوې خوا ته روان شول.
دالار سیدها د رؤف کورته تللې وه.

د رؤف کورته چې ورسېدو نو چې څنګه د رؤف د کور
دروازې ته ورنږدې شو رؤف ناڅاپه له کوره راووتی. چې څنګه
یې پر سرور سترګې ولګېدې د مخ بڼه یې بدله شوه، مخ یې تک
زېړ واوښتی، داروخان په طنزیه انداز کې پر بړغ کړو او توپنچه یې
له ګنډې را وایسته چې؛"رؤف جانه! تهٔ نهٔ ګورې څوک مې درته
راوستی"؟

رؤف چې توپنچه ولیده له نو وار خطا شو، زر د سرور په
پښو کې پرېوتی او او زارۍ خواستنې یې ورته شروع کړې."
سروره وروره! ما معاف کړه، له ما ډېره غټه ګناه شوې ده، ما
معاف کړه، د خدای روی ته ګوره ما معاف کړه، زهٔ منم چې زهٔ ستا
مجرم یم، ستا ګناه ګار یم......" سرور د رؤف خبره ورپرې کړه او
د وږو څخه یې ونیوی را پورته یې کړی.
"په یو شرط دې معافوم، زما بچیان ګل مینه او جبار
چېرې دي، دا را وښیه تهٔ بالکل معاف یې، ګنې د ژوند څخه والله
که را څخه وکړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په جبار خو بېخي نهٔ يم خبر لاکن ګل مينه خو په هغه ورځ چي تهٔ يې يووړې ستا وروسته د عصمت ورور طاهر راغی په زوره يې يووړه. په دا کيسه کي ستا خسر او اخښی دوی هم دواړه ووژل شول".

"دا طاهر به چېري پيدا سي"؟. سرور په تجسس کي ځني وپوښتل.

"د طاهر دوی کور په سرهٔ غرهٔ کي دی، خو يوه کيسه ده، د را رواني جمعې په ورځ د شاه عالم په کلي کي يو سړي او يوې ښځي ته د سنګسار سزا ورکول کېږي، زهٔ د ومره غوږېدلی يم چي دا کس متين نومېږي غالباً د داروخان زوی دی، خو ښځه څوک ده ورسره زهٔ يې نهٔ پېژنم" رؤف سرور ته ډېر لوی راز بيان کړی خو هغه هم نيمګړی. سرور هوښيار سړی وُ، زر يې له داروخان څخه توپنچه واخسته او د رؤف پر تندي يې ونيوله. "سم حال وايه ګني ولاړې د دوزخ شومه شوې".

"زهٔ، زهٔ رېښتيا درته وايم، کېدای شي چي ښځه ګل مينه وي، لاکن کس يقيناً متين دی، ولي چي متين له تېرو پنځلسو کالو څخه په مجاهدينو کي دی، او داسي لوی کس ته چي د کوم جرم سزا ورکول کېږي نو هغه کيسه څه عامه کيسه نهٔ وي". رؤف په لړزېدلي بږغ کي نور حال هم ورکړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درځه، شاباش در مختته شه". سرور او داروخان رؤف ترمخ کړی او د سرور د کور په خوا روان شول. د سرور کورته ننوتل هلته یې په یوه کوټه کې د رؤف لاس او پښې او خُله داسې ټینګ وروتړل چې رؤف هیڅ سور لا نهٔ سو ځنې خوړلی. سرور هوسۍ ته توپنچه په لاس ورکړه او ورته یې وویل؛ "دا ستا د کور د بربادیو ذمه وار دی، تر څو چې د دهٔ خُله تړلې ده ته‌ٔ د دهٔ نهٔ خو چیغې اوریدی شې او نهٔ د معافۍ د پاره زارۍ او خواستې، زړهٔ مهٔ په خوږوه، دا ستا مجرم دی، موږ در څخه ولاړو چې بچې دې درته ژوندي راولو". سرور دا خبره وکړه او سره د داروخان له کوټې ووتی.

اوس نو هوسۍ ته خدای طاقت ورکړی، توپنچه په لاس کې و رؤف ته مخامخ ولاړه وه، پر مخ یې د غصې او بدله اخستلو بیل بیل آثار ښکاره کیدل. څنګه چې سرور او داروخان د کور د دروازې ووتل د توپنچې د ټک ټک ږغ یې تر غوږ شو. داروخان یو دم ودریدی، سرور ورته وویل ؛ "راځه داروخانه! هوسۍ غزا وکړه، رؤف یې تاترین ته واستوی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

پوره پنځه ساعته وروسته عصمت د مازدیګر خواته هغه پخواني ملګري خو وو ورسره، له څلور نورو کسانو سره راغی پر پوسته یې برید وکړی، ډېر خونړی جنګ وشو، دواړو خواته مالي او ځاني زیان ورسېدی. ټول وطن خبر شو، له هر طرفه وسله وال د صلح دپاره راغلل، اخر جنګ سوړ شو. ګل مینه او متین یې دواړه عصمت ته د غټ امیر په حکم حواله کړو، متین او ګل مینه یې دواړه خپل کورته په سخته بدرګه کي یووړل، سهار یې محکمه پر وکړه، پر متین باندي د یو سړي د مړي پورؤ، لاکن حکم پر راغی قاضي امر وکړی چي متین او ګل مینه دي دواړه سنګسار شي د رواني جمعې په ورځ د ماپښین له لمانځه وروسته.

ګل مینه او متین دواړه تر جمعې پوري په بېلو بېلو کوټو کي نظربند وو. پوره اووه ورځې پاته وې، ګل مینه ډېره خوشحاله وه چي له دغه ژونده خو به خلاصه شي، په خپل لاس خو یې خون نهٔ وکړی، د بل په لاس مړهٔ شوه، ورځي تېرېدلې د سې شنبې په ورځ د کسانو په تبادیله کي شکیب او له هغه سره په بل زندان کي بند ملګري راخلاص شول، شکیب د مازدیګر له لمانځه وروسته کورته راغی، ټول ورته حیران شو چي د شکیب خو مور فاتحه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخسته، دا له کومي خوا بېرته کورته راغی، خلک مبارکیانو ته په ډلو ډلو ورته راروان وو.

عصمت دومره سخت پرېشانه شو چي د زنداني ورور په وجه يې پر زړهٔ د مرګ دوره راغله. له نړۍ يې د تل دپاره سترګي پټي کړې.

د کور ټول وګړي يوه لحظه خوشحال او بيا پر د عصمت د مرګ غم ولوېدی، ټول خلک حيران وو چي په دې کور کي څه کيسه روانه ده.

شکيب د خپلو ورونو پوښتنه وکړه چي طاهر خو زهٔ خبر شوم چي هغه هم په زندان کي دی او پاته شو دا نور ورونه مي چېري دي.

د عصمت ښځي په ژړا کي ورته وويل چي "هغه خو دي مړهٔ شول او عصمت هم مړ شو، ورشه په هغه بله خونه کي پروت دی. ګل مينه له يو چا سره وتښتېدله، هغه بله ورځ يې کورته راوستله د سنګسار حکم پر شوی دی، ستري محکمې دغه اعلان کړی دی". خبري يې ختمي کړي نهٔ وې چي دروازهٔ وټکېدله، ټولو کسانو مخونه پټ کړي دي، نهٔ يې ښځو ته وکتل نهٔ د کور عزت ته، تلاشي يې شروع کړه په کومو خونو کي چي متين او ګل مينه زنداني ول دواړه يې و ايستل، په نامعلومه خوا يې يووړل. دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله کار روايي دومره اچانک وشوه چي هيچا يې هم سود نۀ شو ايستى، لکه خوب دومره اچانک.

شکيب چي هر څو نارې وکړې خو بې وهلو او ټکولو يو څه په لاس نۀ ورغلل. موټران ولاړل په کور کي ماتم شو، عصمت ته يې په نيمه شپه کي غسل ورکړى، د جومات مشر ملا ورته وويل چي "بايد ژر تر ژره خاورو ته وسپارل سي". د شپې پر يوولس بجې يې عصمت خاورو ته وسپارى چي د زورورو انسانانو کور ؤ ټول په ماتم بدل شو، څو ورځي وروسته د عصمت د فاتحې کمبلي هم ټولي شوې.

شکيب دومره وار خطا او دومره په زړۀ زخمي ؤ چي خداى ته به هر وخت په فرياد ؤ چي زما ورور طاهر ژوندى ؤ ما يې ښځه وکړه دا څه ژوند دى، تر دا خو مرګ ښه دى، د بل په لاس خو به مړ شي، په دا بل سهار بېرته له کوره ولاړى هر څه يې پرېښوول.

په زندان کي ګل مينه له ډېرو پريشانيو سخته ناروغه شوه، د ولاړو او ناستو وتلې وه. نۀ د خوراک وه او نۀ چښاک. بس ساه يې له خُلې وتله او ننوتله.

په دا سبا جمعه وه، ټول خلک خبر وو چي نن يوه ښځه او سړى سنګساريږي. وختي وختي له کارو څخه کورته راغلل، يو ميدان جوړ ؤ چي په هغه کي به يې خلکو ته سزا ورکوله، پخوا دغه د لوبو ميدان ؤ خو اوس انسانان کي سنګساريدل، حلاليدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سزاګاني ورکولي کېدلې. ټولو خلکو چې لمونځونه وکړل له لمانځه وروسته هغه د لوبو میدان ته راغلل چې شا و خوا قطار ناست وو، څه ساعت وروسته یو موټر راغی چې توري شیشې یې وې، یو شی نهٔ کي معلومېدی، په هغه کي چې کوم ناست کسانو وو د هغو مخونه ټینګ پټ وو، درې د مخ په سیټ کي وو، څلور د شا په سیټ کي، راښوه شول، د موټر په بادي کي یې تېرې تېرې ډبرې اچولي وې، هغه یې له موټره راکښته کړې، ټولو تیاري ورته وکړه.

پر مخابره یې حال ورکړی چې موږ تیار یو، تاسي راتلای شئ، په لس منټه کي یو بل موټر راغی په هغه کي یو څو ملایان او یو کس ؤ چې لاسونه یې تر شا ورتړلي ؤ او سترګي یې ټینګي ورپټې کړي وې، له موټره یې راښوه کړی، له ټولو خلګو یې ځان ته جلا ودرولی.

پنځه ملایان چې په قطار کي ولاړ وو هر ملا له پنځو تر لسو منټو پوري خبري وکړې. اول ملا وویل "څوک چې زنا وکړي او هغه هم د مېړهٔ ښځي سره او هغه بل چې وادهٔ لري او زنا وکړي نو په اسلام کي د هغه مرګ سنګسار دی، اوس چې موږ یوه ښځه او یو نر سنګسارول، خو هغه کومه ښځه چې ده هغه ډېره سخته ناجوړه ده، تر درمل لاندي ده، که ژوند ؤ را رواني جمعې ته به ښاسو تر مخ سنګسار شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هغه نورو درو ملایانو هم خبري وکړې، ټولو یو رنګه خبري وکړې، اخري ملا چې د ټولو امیرؤ اخري خبري یې له دا نورو جلا وې هغه وویل چې "سنګسار الله تعالیٰ پر دغه دنیا سزا پیدا کړې بیا په اخرت کي ورته یوه سزا نشته، دا الله په دغه وجه پیدا کړې ده چې دا نور خلک عبرت ځني واخلي او نور څوک بیا داسي کارونه کړي، دغه اووه کسان چې مخونه یې پټ دي دغه په یو حال کي هم قاتلان نه دي، دغو خلګو ته دا امیر امر دی امیر ته بیا د خدای پاک د قرآن امر دی، د خدای پاک قرآن الله تعالیٰ په خوږ نبي ﷺ نازل کړی دی، هغه څلورو اسماني کتابو څخه یوه کتاب دی چې په دا دنیا کي وجود لري، نور دري کتابونه اوس دلته نشته، نو دغه کسان به دغه ګنهګار په کاڼو ولي. دا سړي په خپله خُله اقرار کړی دی چې ما له دې ښځي سره په لار دوه واره بد کار هم وکړی، زۀ مائینه لرم، څلور بچیان لرم، په دغي ښځي زۀ عاشق وم، له ډېره وخته او عصمت ما پر غلطه لار روان کړی او دغه ښځه ما خطا کړله، د دغي ښځي یوه ګناه نسه خو موږ هغې ښځي ته په دغه سزا ورکوو چې تۀ کونډه شوې او وې او بل مېړه دي نۀ وای که ورسره تللې وې نو اوس به مو دغه سړي ته ورنکاح کړې وې، خو ستا مېړۀ، مېړه یې ژوندی دی، نو تۀ ولي له غیر محرم سړي سره تلې، خبري رالنډوم او اوس ګناه ګار ته سزا ورکول کیږي تاسو یو هم له خپله ځایه مۀ ښورئ". یوه کس ته یې وویل "سړی راوله او دغي کندي ته یې ورکوز کړه". هغه متین راوستی او کندي ته یې ورکوز

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی چي نیم بدن یې معلومېدی، ټولو ملایانو او هغو کسانو د تکبیر
په نعره سره له واره په شروع کړه ښهٔ ډېر ساعت وروسته یې امر وکړی
چي بس دی نور ختم شو. چي متین یې وکتلی هغه پر سر د ډېرو ډبرو
لګېدلو په وجه وختي لا پور پرې کړی ؤ.
په ډېر تلوار سره هغه خلګو متین په موټر کي واچاوی او
له هغه ځایه رخصت شول. ما زدیګر یې په شپږ بجې متین د هم
هغه کلي په هدیره کي خاورو ته وسپاری.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

په روغتون کي ورځ تر بلي د ګل میني حالت خرابېدی، یو ښه والی یې نهٔ کاوی، د مرګ ورځي یې هم رانږدې کېدې، د جمعرات په ورځ امیر صاحب له خپلو وسله والو کسانو سره روغتون ته راغی چي د ګل میني حالت یې وکتلی ګل مینه په ځنځیرانو ټینګه تړلې وه، له شکله یې انسان وېرېدلی، دومره په سخته ناجوړې کي وه چي حد یې نهٔ ؤ. امیر صاحب ورته وویل چي "هغه بل ته مو سزا ورکړه سبا دا هم راولئ که په هر حال وي سزا به ورکوئ، باید دا په سزا ورسېږي. وسله والو ورته وویل "سمه ده امیر صاحب، سبا به یې د ماپښین له لمانځه وروسته درولو". ټول له روغتونه ووتل، په ګل میني پسي یې دروازه ټینګه وتړله.

د ګل میني خوراک او څښاک بالکل نهٔ وو، د امیر صاحب په ملګرو کي یو کس امیر ته وویل "امیر صاحب د دغي ښځي حالت ډېر خراب دی. دې ته سزا ځنګه ورکوې، دا ختمه ده، هلته به یې سنګسار میدان ته ځنګه بیایې، یو څو ورځي صبر وکړه چي لږ یې حال برابر شي بیا به یې په سزا ورسوئ، تر اوسه تر درمل لاندي ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیر ورته وویل "سمه ده بیا یې یو څو ورځي پرېږدئ چي حالت یې سم شي بیا به یې سنګسار کړو، زما هم خوښه ده". ټول بېرته هغه خپلو وتاکو ته سره ولاړل.

شپه تېره شوه، په سبا سهار د جمعې ورځ وه اعلان وشو چي په را روانه جمعه هغه ښځه سنګساریږي، په دا جمعه یو څه مصروفیات دي ټول مجاهدین دي خپل سنګرونه ټینګ کړي دښمن هر وخت حمله کولای شي.

ورځي او شپې تېرېدلې، یوه ورځ بیا امیر صاحب روغتون ته د ګل میني پوښتني او د کتني د پاره ورغی، روغتون ته یې دومره زیات مجاهدین مړي او ټپیان راوړي وو چي په جنګ کي ډېر زیات زیان ور اوښتی ؤ، امیر صاحب ډېر خفه شو، تر ډېره وخته یې ګل مینه هېره وه چي د ټولو پوښتنه یې وکړه، بیا یې د ګل میني د کوټې چوکیدار ته وویل "هغه ښځه څنګه ده، ته یې دروازه خلاصه کړه چي و یې ګورو". چوکیدار د ګل میني د کوټې دروازه خلاصه کړه، ګل مینه هسي ژوندۍ وه، ساه کي چلېدله، نوره مړه وه، امیر صاحب ورته وویل "نن چارشنبه ده، بل سبا یې راولئ چي په سزا یې ورسوو".

عسکر ورته وویل چي "سمه ده امیر صاحب". امیر صاحب په ډېره خواشینۍ سره تر روغتون ووتی او د خپل وطاق په خوا روان شو.

2021.01.22 08:58

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

په دویمه ورځ یې ګل مینه د روغتون څخه را وایستهاو سیدها یې و هغه میدان ته یووړه چېرې چې دوې اوونۍ مخکې متین سنګسار شوی ؤ. هغه خلک او هغه ملایان ټول را ټول شوي وو، د میدان ګېر چاپېره د خلکو رش د و مره زیات وو چې د پښو ایښوولو ځای کې نهٔ ؤ. کله چې یې ګل مینه په شنه بورقعه کې له موټره را شېوه کړه نو ګل مینه ناروغۍ په سوب نهٔ شوای تلای، دوو کسانو تر وستخ نیولې را وسته او په هغه کنده کې یې ودروله په کومه کنده کې چې متین یې سنګسار کړی ؤ نو کندي ته نژدې د خلکو په هجوم کې څلور پنځهٔ کسان مخان پټ کړي د دې نظارې په انتظار ناست وو. چې څنګه د امیر صاحب په حکم د سنګسارېدو بري په لاس کې ولاړ کسانو شروع پر کوله ناستو هغو پنځو کسانو د خپلو څادرانو کلاشنکوفونه را ویستل او سم د لاسه یې پر هغو کسانو ډکان شروع کړل کومو چې ډبري په لاس کې وې. ډکان په دومره شدت او اچانک وو چې هیچا هم د جوابي کار روایي سوچ او تیاري نهٔ شوای کولای. ټولو تاخت کړل، چا چېري چا چېري منډې وهلې او ځانونه یې له دې ډکانو بچ کول. امیر صاحب او د هغه سره راغلي ملګو هم تاخت کړل. یو څو وسله والو کوم چې د امیر صاحب سره راغلي وو او لړلېري ولاړ وو څه جوابي ډکان ضرور و کړل خو ناره دا جوړه شوه چې دښمن په لوی تعداد برید کړی دی، ځانونه او امیر صاحب وژغورئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امین مسرور

کافره

دا پیښه بېخي ناڅاپه وه چې د هیچا په وه او ګومان کې لا نه وه. په راغلو پنځو کسانو کې دوو زرزرګل مینه له کندي را وایسته او لړ لېري ولاړ موټر ته یې ورسوله. موټر تیار سټارټ ولاړ وو، په موټر کې د ګل مینې او دوو کسانو د کښېنستو سره سم هغه نور درې کسان هم په ټکانو کولو کولو ځانونه و موټر ته ورسول او داسې موټر د خپل منزل په لور روان شو. هلته امیر صاحب په دې سر نهٔ خلاصېدی چې دا کیسه څنګه پېښه شوه، دا کسان څوک وو او داسې یې څله وکړل.

2021.01.22 08:58

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر چې يو روسي غټ جيپ ؤ په کچه سړک د غرۀ په خوا ډېر تېز روان ؤ او په موټر کې ناست د ګل مينې سره شپږ نور کسان هم وو. ګل مينه بې هوشه وه، يو کس چې ګل مينه يې په غېږ کې ټينګه نيولې وه د اوبو بوتل په لاس کې د ګل مينې په خُله کې يې اوبه ورتوئيولې، ګل مينې د لږ ساعت د پاره سترګه خلاصې کړې، چې څنګه يې په هغه کس سترګې ولګېدې نو د خُلې يې ډېر په زهير او کمزوري بږغ کې ووتل؛

"بابا!"

" هو زۀ بچيه، ستا بابا"

د ګل مينې ساه لنډه لنډه کېده، سلګۍ يې شروع شوې بيا يې په لړزانده بږغ ووېل

"بابا!"

"ستا قربان سم، زۀ وځنډېدم ګنې ما به تۀ له وخته لا له دې بنده خلاصه کړې وې،" سرور په ژړا ژړا کې ورته ووېل. څنګ ته يې ناست داروخان هم ورسره ژړل.

د ګل مينې سترګې نېغې د پلار پر څېرې برابرې وې، پلار سرور ته يې ږد ږد کتل، پر مخ يې مسکا خوره وه، يوه سلګۍ يې ووهله او بيا يې پلار مخاطب کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"با........ با" ګل میني دا ځل آخري سلګۍ ووهله او د تل د پاره یې سترګې پټې کړې. سرور د ګل میني سر په خپل غېږ کې ونیوی او په چیغو شو. دارو خان هم ورسره په ژړا شو. ټوله ورځ یې تر ماخوستنه مزل وکړی، دا ټوله لار سرور ګل مینه په غېږ کې نیولې وه او ړه ړه یې د ګل میني و زېړ مختـه کتل. آخر موټر ودرېدی، دارو خان پر سرور بږغ وکړی چې

"سروره! کور را ورسېدی." سرور چې له موټره د باندي وکتل نو واقعي کور را رسېدلی ؤ. د ګل میني مړی یې په ځولۍ کې کورته یووړی. هوسۍ چې د ګل میني مړی ولیدی نو په هم هغه ساعت بې سوده شوه. سرور ګل مینه پرېښووله او هوسۍ ته متوجه شو، د کلي ګاونډ خلګ سره خبر شول، ټول کلی نر او ښځه د سرور کور ته راغلل، د هر انسان سترګې له اوښکو ډکې وې، هر یو د سرور په غم کې له دهٔ سره شریک وو.

ګل مینه یې په سرو سترګو په هم هغه شپه د غرهٔ په دامان کې خاورو ته وسپارله. کله چې د ګل میني د فاتحې کمبله ټوله شوه نو د امیر صاحب کسانو هم د سرور پسې دې کلي ته پل را ورسوی. د خلګو یې د سرور او ګل میني په هکله پوښتني وکړې خو کلیوالو دې ځل دا مړانه ښکاره کړه چې حال یې نهٔ ووایه. نو آخر دې کسانو په کلي کې دا مشهوره کړه چې یوه کافره چې هغه د زنا په تور کې موږ نیولې وه، یو څو کسانو هغـه لـه بنده را وتښتوله دې کلي تـه یې

2021.01.22 08:59

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړه، که هر چا دې خلکو ته پناه یا بل څه کومک ورکړی، د خپل ژوند او مرګ خپله ذمه وار دی. خلک وام و اخستل چې دا خو سرور ښئې. داروخان سرور ته دم ساعت ویل چې له دې ځای ورکېږه ګنې ژوندی به دې وخوري. سرور هم د داروخان مشوره ومنله او د تګ اراده یې وکړه.

ورځ او شپې تېرېدې،. دې اوازې د کلي د خلکو په خُلو کې د ګل میني قبر د کافرې د قبر او دا غر چېرې چې د دې غرۀ په دامان کې د ګل میني قبرۀ د کافرې غرۀ په نوم مشهور کړو. سرور چې دا حالات ولیدل نو د هوسۍ سره د خپل کلي څخه د ټول عمر د پاره ولاړی...... بلکې هغه هېواد یې لا هم د تل د پاره پرېښووی...... په کوم کې چې د ګل میني قبر د کافرې قبر او هغه غر د کافرې غرۀ په نوم مشهور شو د کوم غرۀ څخه چې لاندې پراته دوولسو کلیو ته د رڼو اوبو سرې چینې تلې چې خلکو پرې اودسونه او غسلونه کول، په هم دې اوبو د دې دوولسو کلیو بدې هم جوړې وې او هم یې په دا اوبو هر قسمه تندۀ ماتوله.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولنې یادابنت

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه له تېرو اوو کلونو راهیسې لګیا ده د مورنۍ ژبې پښتو خدمت کوي او داهڅه کوي چې خپله پښتو د نورو مترقي ژبو په قطار کښې سیاله ودروي. د هم دې سیالۍ په لړ کښې دا دی د ټولنې له اړخه د پښتو کتابونو د خپرولو په لړ کښې پنځم د پښتو کتاب (ناول) "کافره" چې لیکوال ئې ښاغلی امین مسرور دی په دې هیله خپروي چې دا کتاب به د پښتو ادب په لمن کښې یوه غوره اضافه وګرځي.

ښاغلی امین مسرور د پښتو ژبې یو تکړه شاعر سره سره یو ښه نثر لیکونکی هم دی. له تېرو دوو لسیزو راهیسې لګیا دی خپلې خوږې پښتو ته خدمت کوي.

"سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه" و ښاغلي امین مسرور ته پر دې زیار مبارکي وړاندې کوي او هیله ئني کوي چې په راتلونکي وختونو کښې به هم داسې د پښتو ژبې و خدمت ته ملا تړي.

ستاسو ورور

صدر: سید عباس شاه مخلص

SPATQ
سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

بک پلس
ڈی 5، جناح سینٹر، جناح روڈ، کوئٹہ
0333-7759497 | 0302-3823974
bookplus44@gm
www.facebook.com/bookplus

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library